

XI

สิบสอง

คุณลักษณะ

โอรับทราบออกแบบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร

เดวิด แพลทท์

สิบสองคุณลักษณะ

Twelve Traits

© 2024 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสตีในประเทศไทย

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11 เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Twelve Traits หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรก

ในสหรัฐอเมริกาโดย Radical, Inc. © 2018 by David Platt and Radical.

Translated by Permission. แปลโดยได้รับอนุญาต.

ผู้แปล: นรินทร์ สุรนาอวารัตน์ (Translator: Narin Suranaowarat)

ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

แพลตฟอร์ม, เดวิด.

สิบสองคุณลักษณะ.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสตีในประเทศไทย, 2567.

190 หน้า.

1. คริสต์ศาสนา. I. นรินทร์ สุรนาอวารัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

230

ISBN 978-616-94550-0-4

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

12 คุณลักษณะ

โอบรับการออกแบบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร

4	คำนำ
6	การเทศนาและการสอน
20	การประกาศข่าวประเสริฐ
32	การสร้างสาวก
44	การอธิษฐาน
56	การถวาย
70	การเป็นสมาชิก
82	ศาสนพิธี
98	การสามัคคีธรรม
110	ความรับผิดชอบและวินัย
124	ความเป็นผู้นำ
142	การนมัสการ
160	พันธกิจ
171	บทสรุป

คำนำ

เมื่อผู้คนมองหาคริสตจักร พวกเขามักจะตั้งคำถามว่า ที่จอร์จดีไหม? ทางเข้ามีป้ายชัดเจนหรือไม่? ที่นั่งสบายหรือเปล่า? ห้องน้ำสะอาดไหม? โปรแกรมสำหรับเด็กทันสมัยหรือไม่? ผู้คนที่นั่นชอบฉันหรือเปล่า? ใช้เพลงที่ฉันชอบหรือไม่? คำเทศนาดึงดูดใจ...หรืออย่างน้อยเทศนาสั้นหรือเปล่า?

คำถามเหล่านี้ไม่ใช่ไม่ดี การมีที่จอร์จดี มีป้ายบอกชัดเจน และห้องน้ำสะอาด เป็นสิ่งที่ช่วยได้มาก อย่างไรก็ตาม คริสตจักรอาจมีทุกอย่างดังที่กล่าวมา แต่ความเป็นจริงอาจไม่ใช่คริสตจักรก็เป็นได้

เมื่อไม่นานมานี้ขณะที่ผมนั่งอยู่บนเครื่องบิน และที่นั่งข้างๆ ผมมีผู้ประกาศตนเป็นชาวพุทธที่นับถือลัทธิเสรีนิยมยูนิทาเรียน (Unitarian Universalist Buddhist) สตรีคนนั้นบอกผมเกี่ยวกับคริสตจักรของเธอ แต่คำจำกัดความของเธอเกี่ยวกับคริสตจักรไม่ตรงกับในพระคัมภีร์ อันที่จริง สิ่งที่เราอธิบายไม่ใช่คริสตจักรเลย มันเป็นเพียงกลุ่มคนที่รวมตัวกันตามความคิดของมนุษย์ แต่เป็นกลุ่มคนที่รวมตัวกันตามความคิดของมนุษย์นั้นไม่คุ้มค่าที่คุณจะมอบชีวิตให้ในทางกลับกัน คริสตจักร—ชุมชนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของเราและเพื่อขยายพระสิริของพระองค์ในโลกนี้—คุ้มค่าที่คุณจะมอบชีวิตให้

แล้วคุณจะได้รู้อย่างไรว่าอะไรแยกคริสตจักรออกจากคนกลุ่มอื่นๆ? และเราจะยึดหลักการใด? มีพิมพ์เขียวสำหรับโครงสร้างคริสตจักรหรือไม่? ควรจัดลำดับความสำคัญอย่างไร? และพันธกิจของคริสตจักรมีอะไรบ้าง? การจะตอบคำถามประเภทนี้ได้ เราจะต้องไปดูที่พระวจนะของพระเจ้า ในแต่ละบทต่อไปนี้ เราจะดูสิบสองคุณลักษณะตามหลักพระคัมภีร์ที่ควรเป็นสัญลักษณ์ของทุกคริสตจักร แต่ละบทมีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์หนึ่งตอน พระคัมภีร์ตอนดังกล่าวอยู่ที่ตอนต้นของแต่ละบททางด้านซ้ายมือ กระนั้นพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ อาจถูกนำมาใช้เพื่ออธิบายคุณลักษณะแต่ละอย่างด้วย

ขอให้จำไว้ว่า ไม่มีคริสตจักรใดที่สมบูรณ์แบบ หรือแม้แต่ใกล้เคียงความสมบูรณ์แบบ แต่อย่างน้อยคริสตจักรควร ตั้งเป้า ที่จะสัตย์ซื่อต่อคุณลักษณะตามหลักพระคัมภีร์เหล่านี้

ดังนั้น ไม่ว่าคุณจะเป็นคริสเตียนที่กำลังมองหาคริสตจักรท้องถิ่นที่จะเข้าร่วม หรือเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ต้องการบรรลุปาหนาทของคุณในพระกายของพระคริสต์ หรือเป็นศิษยาภิบาลที่ต้องการดูแลคริสตจักรของคุณภายใต้สิทธิอำนาจของหัวหน้าผู้เลี้ยงแกะคือพระเยซูคริสต์ การรู้ถึงคุณลักษณะต่างๆ ของคริสตจักรในพระคัมภีร์มีความสำคัญสูงสุด น่าประหลาดใจที่คริสตจักรซึ่งเป็นการรวมตัวกันของประชากรของพระเจ้านั้นคือที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะสำแดงการทรงสถิตอันเปี่ยมไปด้วยพระสิริของพระองค์ด้วยวิธีที่ไม่เหมือนผู้ใด และโดยทางคริสตจักรเองที่พระเจ้าทรงเลือกให้ประกาศข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐแก่โลกที่ขัดสนอย่างสิ้นหวัง ด้วยเหตุนี้ เราจึงกล่าวกับอัครทูตเปาโลว่า

“...ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ อาเมน” (เอเฟซัส 3:21)

การเทศนา และการสอน

แต่ท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วและเชื่ออย่างมั่นคง และท่านก็รู้ว่าท่านเรียนมาจากใคร และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ท่านก็ได้เรียนรู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถให้ปัญญาแก่ท่านในเรื่องความรอด โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะสามารถและปรักพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง ข้าพเจ้าขอเตือนท่านอย่างจริงจังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย และขอเตือนโดยอ้างถึงการมาปรากฏของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ว่า จงประกาศพระวจนะ จงทำอย่างขะมักเขม้นทั้งในขณะที่คนสนใจและไม่สนใจ จงชักชวน ตักเตือน และหนุนใจ ด้วยความอดทนและด้วยการสั่งสอนอย่างเต็มที่ เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่ถูกต้องไม่ได้ แต่พวกเขาจะรวบรวมบรรดาอาจารย์ไว้สำหรับตน ตามความอยากของตัวเองเพื่อสนองหูที่คัน พวกเขาจะเลิกฟังความจริงและหันไปฟังนิยายต่างๆ แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคงทุกเรื่อง จงอดทนต่อความทุกข์ยาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงทำพันธกิจของท่านให้ครบบริบูรณ์

— 2 ทิโมธี 3:14–4:1–5

– คุณลักษณะที่ 1 –

ความพยายามในการลดทอนความสำคัญของการเทศนาและการสอนพระวจนะของพระเจ้าไม่ควรทำให้เราต้องประหลาดใจ สิ่งนี้มีมาโดยตลอดในสารพัดรูปแบบหลายปีก่อน ผมได้ฟังการบรรยายหนึ่งเกี่ยวกับวิธีที่การเทศนาได้กลายเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร เพราะดนตรีและการร้องเพลงอาจจะมีประสิทธิภาพในการสื่อสารความจริงมากกว่า อย่างไรก็ดี ผมสังเกตเห็นว่าวิทยากรท่านนี้ไม่ได้สื่อสารข้อมูลนี้ด้วยการร้องเพลง แต่เขาใช้การสอน ดูเหมือนว่าการสอนและการฟังจะขาดไม่ได้เมื่อต้องการสื่อสารความจริงบางอย่าง

บางคนสงสัยว่าทำไมคริสเตียนจึงใช้เวลามากมายในการฟังคนสอนพระคัมภีร์ มันไม่ใช่เพราะว่าศิษยาภิบาลชอบพูด แต่เพราะพระเจ้าได้บอกให้เราจำเป็นต้องฟังพระวจนะของพระองค์ และวิธีการหลักที่เราได้ยินพระวจนะของพระองค์ในคริสตจักรนั้นคือผ่านการเทศนาและการสอน การเทศนาและการสอนตามหลักพระคัมภีร์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่สุดของคริสตจักรเพราะมันเป็นตัวกำหนดสิ่งอื่นที่เหลือทั้งหมด หากคุณเข้าใจคุณลักษณะนี้ถูกต้อง ทุกอย่างก็จะตามมา แต่ถ้าคุณเข้าใจคุณลักษณะนี้ผิด สิ่งที่เหลือทั้งหมดเกี่ยวกับคริสตจักรก็就会被โยนทิ้งไป

อาจเป็นไปได้ว่าพระคัมภีร์ตอนที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความสำคัญของการเทศนาและการสอนตามหลักพระคัมภีร์คือ 2 ทิโมธี 3:14–4:5 (ดูหน้า 8) ในพระธรรมตอนนี้ เปาโลให้เหตุผลอย่างน้อยสามประการเพื่อยืนยันว่า การเทศนาและการสอนตามหลักพระคัมภีร์นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อคริสตจักร

1. คริสตจักรคือชุมชนที่ถูกสร้างขึ้นด้วยพระวอนะของพระเจ้า

สารพัดชุมชนไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจากพระวอนะของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น ชุมชนหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากชาติพันธุ์เดียวกัน จากโครงการบริการ หรือจากผู้สอนบางคน ผู้คนยังรวมตัวกันตามความสนใจและวิถีชีวิตที่คล้ายคลึงกันอีกด้วย บางชุมชนถูกสร้างขึ้นจากการต่อสู้ดิ้นรนร่วมกัน แต่คริสตจักรซึ่งเป็นชุมชนประชากรของพระเจ้านั้นแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ชุมชนนี้ถูกสร้างขึ้นโดยพระวอนะของพระเจ้า ความจริงนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนโดยผู้เผยพระวอนะเอเสเคียลในพันธสัญญาเดิม

พระเจ้าทรงประทานนิมิตแก่เอเสเคียลเกี่ยวกับอิสราเอลประชากรของพระองค์ที่ตายฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงเปรียบพวกเขาต้งหุบเขากระดูกแห่งพระเจ้ายูซาให้เอเสเคียลเริ่มเทศนาแก่กระดูกแห่งเหล่านั้น และในขณะที่เขาเทศนาอยู่นั้นก็เกิดเรื่องอัศจรรย์ขึ้น

...เมื่อข้าพเจ้า[เอเสเคียล]เผยพระวอนะอยู่นั้นก็มีเสียง และคูสิ เป็นเสียงสั้นรว พวกกระดูกนั้นเข้ามาหากัน กระดูกกับกระดูก และเมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นมีเอ็นบนพวกมัน เนื้อก็ขึ้นมาบนกระดูก และหนังก็มาหุ้มมันไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเผยพระวอนะแก่ลมหายใจบุตรมนุษย์เอ๋ย จงเผยพระวอนะเถิด จงกล่าวกับลมหายใจว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสิ้นที่มาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าพวกนี้เพื่อให้เขามีชีวิต” แล้วข้าพเจ้าก็เผยพระวอนะตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในร่างเหล่านั้น พวกเขาก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้นด้วยเท้า เป็นกองทัพใหญ่โตมากจริงๆ (เอเสเคียล 37:7-10)

ขอให้สังเกตดูว่ากระดูกเหล่านี้มีชีวิตขึ้นมาและรวมตัวกันเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ได้อย่างไร พวกเขาได้รับลมหายใจ และลมหายใจนั้นมาจากการประกาศพระวอนะของพระเจ้า กระทั่งทุกวันนี้ พลังแห่งการประทานชีวิตเดียวกันนี้ก็ยังได้มาจากการประกาศพระวอนะของพระเจ้าหรือพระคัมภีร์ อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า...” (2 ทิโมธี 3:16) ซึ่งหมายความว่า

ว่าพระคัมภีร์ไม่เพียงแต่เปี่ยมด้วยฤทธานุภาพเท่านั้น แต่ยังเชื่อถือได้อย่างครบบริบูรณ์ด้วย เราไม่จำเป็นต้องเลือกกว่าจะเชื่อสิ่งใดในพระคัมภีร์ เพราะ “พระคัมภีร์ทุกตอน” มาจากลมหายใจพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ระบายคำโกหกออกมา! ถ้าเช่นนั้น ทำไมเราถึงไม่ยอมให้พระวณะของพระเจ้าเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดในคริสตจักรของเราละ? ขอให้พิจารณาบางวิธีที่พระวณะของพระเจ้าสร้างประชากรของพระองค์ขึ้นมา

พระวณะช่วยเราให้รอด

2 ทิโมธี 3:15 กล่าวว่าพระวณะของพระเจ้า “สามารถให้ปัญญาแก่[เรา]ในเรื่องความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งในการบอกว่า การเปิดเผยของพระเยซู—พระองค์คือผู้ใด พระองค์ได้ทำอะไร และพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดอย่างไร—พบได้ในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น เราไม่ได้สร้างเส้นทางสู่ความรอดของเราเอง แต่เราต้องการพระคัมภีร์ที่จะบอกเราว่าเราจะรอดได้อย่างไร “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวณะของพระเจ้า” (โรม 10:17 THKJV)

เพื่อนมิชชันนารีคนหนึ่งกำลังประกาศข่าวประเสริฐตามท้องถนนในอเมริกาใต้ และเขามีพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ติดตัว ชายคนที่เขาแบ่งปันข่าวประเสริฐด้วยนั้นมองดูที่พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่และสังเกตว่าพระคัมภีร์ทำจากกระดาษแผ่นบางอย่างดี—กระดาษที่เหมาะสมกับการทำเป็นมวนเป็นบุหรี่ยมิชชันนารีคนนั้นจึงกล่าวว่า “ผมจะให้พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่มาพร้อมกับกระดาษชั้นดีนี้ให้กับคุณ หากคุณสัญญากับผมว่า ก่อนที่คุณจะฉีกหน้ากระดาษหน้าใดมาทำเป็นมวนเป็นบุหรี่ย คุณจะอ่านสิ่งที่อยู่ในนั้นเสียก่อน” หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง ชายคนนั้นจึงตอบตกลง และมิชชันนารีจึงมอบพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เล่มนั้นให้กับเขา ต่อมามีชชันนารีคนนั้นกลับมาที่ถนนสายเดิม และเขาเผชิญพบชายคนนั้น เขาถามชายคนนั้นว่าตนได้รักษาสัญญาที่จะอ่านเนื้อหา นั้นก่อนที่จะฉีกมาทำเป็นมวนบุหรี่ยหรือไม่ ชายคนนั้นพูดว่า “ผมได้อ่านและสูบบุหรี่ยจนจบมัทธย จากนั้นผมก็สูบจนจบทั้งมาระโกและลูกา ผมสูบบุหรี่ยไปจนถึงยอห์น บทที่ 3 ที่นั่นผมได้อ่านพระคัมภีร์ข้อหนึ่งและทุกอย่างก็สมเหตุสมผล ผมได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงรักผมมากจนพระเยซูยอมตายเพื่อบาปของผม ตอนนี้ผมได้ขอให้

พระองค์ยกโทษให้ผม และให้พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของผมแล้ว” ชายคนที่สู้รบหนีจากพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่นี้ กำลังรับการฝึกอบรมอยู่เพื่อเป็นศิษยาภิบาล! พระวามะของพระคริสต์มีฤทธาภาพเหนือธรรมชาติที่จะช่วยให้รอด

พระวามะสอนเรา

พระคัมภีร์เป็นประโยชน์ใน “การสอน” (2 ทิโมธี 3:16) พระคัมภีร์สอนเราว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด และสอนเราถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำในประวัติศาสตร์ หากคุณต้องการเป็นทุกอย่างตามที่พระเจ้าได้ออกแบบให้คุณเป็น จงอ่านและฟังพระวามะของพระองค์ พระวามะของพระเจ้าเป็นครูของเรา

พระวามะชักเตือนเรา

พระวามะของพระเจ้ายังมีประโยชน์ต่อการ “ชักเตือนว่ากล่าว” หรือทำให้เกิดความสำนึกผิด (2 ทิโมธี 3:16) เพราะว่าเราทุกคนมีแนวโน้มที่จะหลงไปจากพระวามะของพระเจ้าและดำเนินชีวิตตามความปรารถนาของเราเอง พระเจ้าจึงประทานพระวามะของพระองค์แก่เราเพื่อให้เราอยู่ในเส้นทางที่ถูกต้อง

เมื่อผมหัดขับรถในสมัยยังหนุ่ม ผมจะขับรถตรงกลางช่องของถนน และเมื่อรถเริ่มค่อยๆ เบี่ยงออกไปทางเส้นสีขาวฝั่งขวาหรือเส้นสีเหลืองตรงกลาง พ่อที่นั่งข้างผมจะพูดอย่างใจเย็นว่า “กำลังออกนอกเลน กำลังออกนอกเลน” ถ้าผมไม่ได้ยินสิ่งที่พ่อพูดในครั้งแรกหรือครั้งที่สอง คำพูดอย่างใจเย็นจะเปลี่ยนเป็นเสียงตะโกนดังๆ “กำลังออกนอกเลนแล้ว!” นี่คือนิสัยที่พระวามะของพระเจ้าทำขณะที่เราอ่านพระวามะด้วยใจที่มีแนวโน้มจะหลงทาง พระวามะจะเตือนเราอย่างเงียบๆ และบางครั้งเมื่อเราช้าในการฟัง พระวามะก็จะตะโกนว่า “กำลังออกนอกเลนแล้ว!” พระวามะปลุกเราให้ตื่นก่อนที่เราจะหลุดออกจากเลนจนไปสู่หายนะ

พระวามะแก้ไขเรา

อีกสิ่งหนึ่งที่พระคัมภีร์นำมาคือ “การแก้ไขสิ่งผิด” (2 ทิโมธี 3:16) พระวามะไม่เพียงส่งเสียงเตือนในใจเราเท่านั้น แต่ยังกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเรา พระวามะปรับเปลี่ยนฐานะ ทิศทาง และเส้นทางของเราสู่สิ่งที่ปัญหา เป็นประโยชน์ และถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

พระวาทะฝึกอบรมเรา

การรับพระวาทะของพระเจ้าคือการรับ “การอบรมในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16) แม้ว่าเราจะได้รับการประกาศว่าชอบธรรมในพระคริสต์แล้ว แต่สถานะที่ชอบธรรมนั้นไม่ได้สะท้อนให้เห็นในวิถีชีวิตของเราเสมอไป เราจำเป็นต้องรับการฝึกอบรม

ตอนที่ผมฝึกลูกชายคนโตทั้งสองคนให้ขี่จักรยาน ผมเคยพาพวกเขาขึ้นไปบนเนินเขาชันที่สุดในละแวกบ้านเรา ครั้งหนึ่งผมปล่อยให้ลูกๆ ขี่ลงไปเอง จากนั้นพอถึงทางเลี้ยว ผมก็ไม่ทันสังเกตเห็นว่าพวกเขาไปไหน ก่อนที่จะนึกขึ้นได้ว่าผมยังไม่ได้สอนพวกเขาถึงวิธีการใช้เบรก ทันทีที่ผมรู้ว่าตัวเองทำผิดพลาด ผมรีบวิ่งลงจากเนินเขานั้น เมื่อผมได้เห็นลูกๆ อีกครั้ง คนหนึ่งนอนอยู่ในสนามหญ้าของเพื่อนบ้าน ส่วนอีกคนนอนคว่ำหน้าอยู่บนทางเท้ากลางถนน ผมล้มเหลวในการฝึกฝนสิ่งที่จำเป็นแก่ลูก แต่กลับกัน พระเจ้าไม่ทรงผิดพลาดที่จะฝึกอบรมสิ่งที่จำเป็นแก่เรา พระองค์ทรงฝึกอบรมเราผ่านพระวาทะของพระองค์

พระวาทะเตรียมเราให้พร้อม

จุดประสงค์ของการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมของพระวาทะนั้นก็เพื่อ “คนของพระเจ้าจะมีความสามารถและพร้อมพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:17) นักฟุตบอลอาชีพจะไม่ลงสนามโดยไม่มีรองเท้าสตั๊ดและสนับแข้ง ผู้เล่นตำแหน่งแคชเชอร์ในกีฬาเบสบอลจะไม่ยอมบรรับลูกหลังเพลทโดยไม่มีหน้ากากและอุปกรณ์ป้องกันหน้าอก ทหารจะไม่เข้าร่วมการรบโดยไม่มีเสื้อกันกระสุนและอาวุธ ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนไม่ควรเข้าสู่ชีวิตประจำวันโดยไม่ได้เตรียมความพร้อม พระวาทะของพระเจ้าเป็นเครื่องมือที่จะช่วยเราในการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในโลกนี้

พระวาทะเปลี่ยนแปลงเรา

เป้าหมายของพระวาทะของพระเจ้าคือเพื่อทำให้เรา “ครบบริบูรณ์”¹ นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงออกแบบให้เราเป็นในพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ (2 ทิโมธี 3:17) พระวาทะของพระองค์ไม่ได้แค่แจ้งให้เราทราบ แต่พระวาทะเปลี่ยนแปลงเรา เมื่อเราเรียนรู้และเชื่อฟัง พระวาทะนั้นก็เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

เมื่อพิจารณาจากจำนวนคนที่สงสัยหรือดูแคลนคุณภาพของพระวณะของพระเจ้า จึงเป็นการคุ้มค่าที่จะพิจารณาต่อไปถึงผลของการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากพระวณะนั้น เอมี คาร์ไมเคิล (Amy Carmichael) ทำงานในอินเดียเป็นเวลาห้าสิบห้าปีเพื่อช่วยเด็กผู้หญิงจากการค้าประเวณีในวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ เธอล้มป่วยลงในช่วงยี่สิบปีสุดท้ายก่อนที่จะเสียชีวิตตอนอายุแปดสิบสามปี นี่คือการคำพยานของเธอถึงคุณภาพของพระวณะของพระเจ้า

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจก็คือทุกคนที่อ่านพระคัมภีร์ต่างก็มีความปีติยินดีในการพูดถึงพระคัมภีร์เหมือนกันทั้งนั้น ในทุกดินแดน ในทุกภาษา มีเรื่องราวที่เหมือนกันเสมอคือ ที่ใดที่หนังสือเล่มนี้ถูกอ่าน (ไม่ใช่ด้วยดวงตาเท่านั้น แต่ด้วยความคิดและจิตใจ) ชีวิตก็ได้รับการเปลี่ยนแปลง คนที่เศร้าโศกได้รับการปลอบโยน คนบาปถูกเปลี่ยนแปลง คนที่อยู่ในความมืดเดินในแสงสว่าง นี่ไม่ใช่เรื่องมหัศจรรย์หรือหรือที่จะคิดว่า หนังสือเล่มนี้ซึ่งมีคุณภาพยิ่งใหญ่ (หากได้มีโอกาสทำกิจในใจที่ซื่อตรง) อยู่ในมือของเราทุกวันนี้?

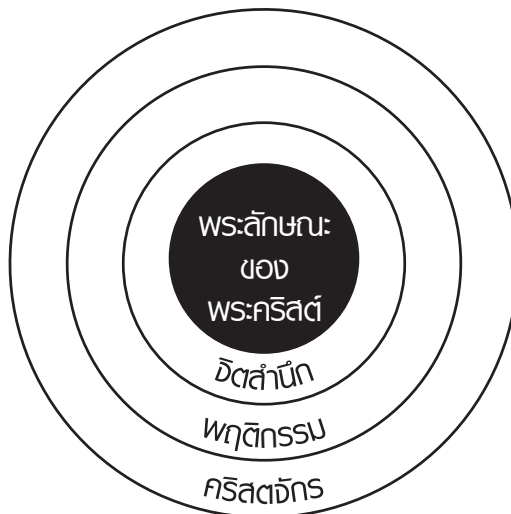
เมื่อไม่นานนี้ คุณภาพในการเปลี่ยนแปลงของพระคัมภีร์เพิ่งถูกเน้นย้ำในงานวิจัยที่ครอบคลุมระยะเวลากว่าสี่ปีเพื่อศึกษาเกี่ยวกับผู้คนหลายพันคนทั่วโลกที่ใช้เวลากับพระคัมภีร์³ จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่ใช้เวลากับพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ต่อสัปดาห์มีโอกาสน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญที่จะยอมแพ้ต่อการทดลองใจเมื่อเทียบกับคนที่อ่านพระคัมภีร์น้อยกว่าสัปดาห์ต่อสัปดาห์ ผู้ที่อ่านพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอมีความเป็นไปได้น้อยกว่า (เมื่อเทียบกับคนอื่น) ที่จะล่องประเวณี ดูสื่อลามก เล่นการพนัน และเมาเหล้าอย่างมีนัยสำคัญ เห็นได้ชัดว่าพระวณะของพระเจ้านำการตัดสินใจว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขาในระดับหนึ่งเลย

เนื่องจากหลายคนคิดว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือโบราณล้ำสมัยซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและสถานการณ์ในแต่ละวันของพวกเขา จึงเป็นการคุ้มค่าที่จะพิจารณาเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีที่พระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงเรา พระคัมภีร์ไม่เคยมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นคู่มือสำหรับทุกสถานการณ์ของชีวิต พ่อแม่หลายคนต้องดิ้นรนเลี้ยงลูกที่เป็นหนุ่มสาว แต่พระคัมภีร์พูดถึงวัยรุ่นหนุ่มสาวน้อยมาก ชาย

และหญิงที่กำลังประสบกับความเจ็บปวดจากการหย่าร้าง แต่มีเพียงพระคัมภีร์ไม่กี่ตอนเท่านั้นที่พูดถึงเกี่ยวกับการหย่าร้าง คนมากมายพยายามหาวิธีจัดการการลงทุนทางการเงินของตน แต่พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงหุ้น พันธบัตร หรือประกันสังคมเลย ครอบครัวหลายครอบครัวกำลังเผชิญกับความเจ็บป่วย โรคภัยไข้เจ็บ และความต้องการทางร่างกายเป็นพิเศษ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้มีเนื้อหาประเภทวิธีจัดการปัญหาเหล่านี้โดยตรง แต่ถึงกระนั้น สิ่งที่พระคัมภีร์ทำได้นั้นดียิ่งกว่าสิ่งอื่นใดที่มีเสนออยู่ในหนังสือคู่มือทั่วไป

พระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงเราเพื่อให้เราเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น พระคัมภีร์ช่วยให้เราสามารถเดินตามพระวิญญาณของพระเจ้าได้ และพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงนำและให้แนวทางเราในทุกสถานการณ์ของชีวิต เราสามารถนึกภาพการเปลี่ยนแปลงนี้ในรูปวงกลมที่มีศูนย์กลางร่วมกัน โดยเริ่มจากแก่นกลางที่พระลักษณะของพระคริสต์ได้ถูกสร้างขึ้นในตัวเรา ซึ่งเราจะเปลี่ยนจากภายในสู่ภายนอก

**พระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงเรา
เพื่อให้เราเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น**

วงกลมด้านใน: พระลักษณะของพระคริสต์

เมื่อคุณได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์และกลายมาเป็นสาวกของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงประทับอยู่ในคุณผ่านการทรงสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ยิ่งคุณให้อาหารตัวเองด้วยพระวจนะของพระองค์มากเท่าไร พระวิญญาณของพระองค์ก็จะสอนคุณ ทำให้คุณสำนึกความผิด ปรับปรุงแก้ไขคุณ และฝึกฝนอบรมให้คุณเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้นเท่านั้น พระคัมภีร์ได้รับการดลใจอันเหนือธรรมชาติจากพระเจ้าเพื่อทำให้พระลักษณะของพระคริสต์เติบโตขึ้นในตัวคุณ นั่นเป็นความจริงเมื่อใดก็ตามที่คุณอ่านส่วนใดส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นพันธสัญญาเดิมหรือพันธสัญญาใหม่ ไม่ว่าบทหรือตอนนั้นจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องก็ตาม พระคัมภีร์อาจไม่ได้บอกคุณว่าต้องทำอะไรกับบัญชีเกษียณอายุของคุณ แต่พระคัมภีร์จะช่วยทำให้คุณเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น และการเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้นนั้นจะส่งผลต่อทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับคุณ

วงกลมชั้นที่สอง: จิตสำนึก

วงกลมชั้นที่สองแสดงถึงจิตสำนึกของคุณ ยิ่งพระวจนะของพระเจ้าเต็มอยู่ในความคิดและจิตใจของคุณมากเท่าไร พระเจ้าก็จะยิ่งเปลี่ยนจิตสำนึกของคุณมากขึ้นเท่านั้น คุณจะเริ่มคิดในสิ่งที่พระเจ้าคิดและต้องการสิ่งที่พระองค์ต้องการ ความปรารถนาของคุณจะถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระวจนะของพระองค์ และผลลัพธ์ก็คือ คุณจะปรารถนาสิ่งต่างๆ ในโลกนี้น้อยลงเรื่อยๆ ความคิดของคุณเกี่ยวกับโลกรอบตัวคุณไม่ว่าจะเป็นครอบครัว การงาน ฯลฯ จะสอดคล้องกับความคิดของพระเจ้า

วงกลมชั้นที่สาม: พฤติกรรม

วงกลมชั้นที่สามคือพฤติกรรมเรา (สิ่งที่เราทำ วิธีปฏิบัติตนของเรา คำพูดคำจาของเรา) จะขึ้นอยู่กับวงกลมชั้นที่สองเสมอ นั่นคือจิตสำนึกของเรา (สิ่งที่เราเชื่อ วิธีที่เราคิด และสิ่งที่เราต้องการ) ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้างพระลักษณะของพระคริสต์ในตัวเรา ความคิด คำพูด และการกระทำของเราจะเปลี่ยนไป หากเรามีความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว ความปรารถนาเหล่านั้นจะปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนในพฤติกรรมของเราที่บ้าน ที่ทำงาน และในโลกรอบตัวเรา แต่หากเรามี

ความปรารถนาที่ไม่เห็นแก่ตัว ความปรารถนาเหล่านั้นก็จะปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนเช่นกัน พระลักษณะของพระคริสต์จะส่งผลต่อชีวิตทุกด้าน รวมถึงวิถีคิดของเราเกี่ยวกับเงิน สิ่งที่เราต้องการสำหรับครอบครัว และวิถีที่เราปฏิบัติต่อคู่สมรสและลูก ๆ ของเรา

วงกลมชั้นที่สี่: คริสตจักร

พระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงเราผ่านทางพระวจนะของพระองค์ไม่ใช่แค่ในฐานะปัจเจกบุคคล แต่ในฐานะชุมชนคริสตจักรด้วย บ่อยครั้งที่คริสเตียนมาคริสตจักรโดยหวังว่าจะได้รับคำตอบสำหรับสถานการณ์ในภาคปฏิบัติทั้งหมดที่พวกเขาเผชิญในศตวรรษที่ 21 แทนที่จะฟังคำเทศนาในพระธรรมเลวีนิติ พวกเขาต้องการฟังคำเทศนาเกี่ยวกับวิธีจัดการเงิน เลี้ยงลูกวัยหนุ่มสาว หรือการจัดการกับความเครียด กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาต้องการเคล็ดลับในการพัฒนาชีวิตของพวกเขา

แต่ไม่มีศิษยาภิบาลคนใดที่เชี่ยวชาญทุกประเด็นปัญหา และไม่มีศิษยาภิบาลคนใดที่จะหาข้อพระคัมภีร์ให้เหมาะกับทุกสถานการณ์ที่คุณเผชิญ สิ่งที่ศิษยาภิบาลมีนั้นเป็นสิ่งที่ดีกว่า ศิษยาภิบาลมีหนังสือทั้งเล่มที่พระเจ้ารับประกันว่าจะช่วยให้คุณเติบโตในความสัมพันธ์กับพระองค์ พระคัมภีร์เล่มนี้จะเปลี่ยนชีวิตของคุณเพื่อให้คุณเป็นเหมือนกับพระเยซูมากขึ้นโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งที่คุณต้องการมากที่สุดในฐานะพ่อแม่ คู่สมรส นักเรียน และผู้จัดการด้านการเงินคือการเปลี่ยนแปลงชีวิต ไม่ใช่คำแนะนำเชิงปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงชีวิตเกี่ยวข้องกับความเครียด มะเร็ง และความต้องการที่เฉพาะเจาะจงทั้งหมดของคุณ คุณต้องการพระเยซูเหนือสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมคุณถึงต้องการพระคัมภีร์

*สิ่งที่คุณต้องการมากที่สุดในฐานะพ่อแม่ คู่สมรส นักเรียน
และผู้จัดการด้านการเงินคือการเปลี่ยนแปลงชีวิต
ไม่ใช่คำแนะนำเชิงปฏิบัติ*

2. คริสตจักรเป็นชุมชนที่การพยากรณ์ของพระวจนะของพระเจ้า

คริสตจักรไม่เพียงแต่ถูกสร้างขึ้นโดยพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น แต่คริสตจักรยังควรมีความยำเกรงต่อพระวจนะนั้นด้วย ขอให้สังเกตคำกล่าวของเปาโลถึงทิโมธีใน 2 ทิโมธี 4:1–2

ข้าพเจ้าขอเตือนท่านอย่างจริงจังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย และขอเตือนโดยอ้างถึงการมาปรากฏของพระองค์และราชอาณาจักรของพระองค์ว่า จงประกาศพระวจนะ จงทำอย่างเข้มแข็งขึ้นทั้งในขณะที่คุณสนใจและไม่สนใจ จงชักชวน ตักเตือน และหนุนใจ ด้วยความอดทนและด้วยการสั่งสอนอย่างเต็มที่

พระสิริของพระเจ้าคือเหตุผลแรกที่เราประกาศพระวจนะของพระองค์เมื่อคนของพระองค์มารวมกัน ดังที่เราได้เห็นกันแล้ว พระคัมภีร์ “ได้รับการคล้อยจากพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16) ดังนั้นพระคัมภีร์จึงมีฤทธิ์านุภาพของพระองค์ อันที่จริงโลกทั้งโลกถูกสร้างขึ้นโดยพระวจนะของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:1; สดุดี 33:6–9; ยอห์น 1:3) เราเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการทำพันธกิจของพระเยซูพระวาทาส์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ขณะที่พระองค์ทรงห้ามพายุ (มัทธิว 8:23–27) ทรงขับผีออก (มาระโก 1:39) ทรงอภัยบาป (มาระโก 2:5) ทรงทำให้คนตาบอดมองเห็น (ลูกา 7:21) และทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมาจากตาย (ยอห์น 11:1–44)

การเทศนาพระวจนะของพระเจ้านั้นมีความสำคัญมากเมื่อคำนึงถึงความสำคัญของการเสด็จมาของพระคริสต์ วันหนึ่งทุกคนจะต้องยืนต่อหน้าพระเจ้าเพื่อรายงานชีวิตของแต่ละคน พระคริสต์จะทรง “พิพากษาคนเป็นและคนตาย” (2 ทิโมธี 4:1) และการพิพากษาของพระองค์จะกำหนดนิรันดร์กาลของเรา ดังนั้นจึงเป็นการฉลาดที่จะฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสและเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์

การพิพากษาของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึงคือสาเหตุที่เปาโลสั่งให้ทิโมธี “ประกาศพระวจนะ” และ “ชักชวน ตักเตือน และหนุนใจ ด้วยความอดทนและด้วยการสั่งสอนอย่างเต็มที่” (2 ทิโมธี 4:2) ทิโมธีจะต้องสั่งสอนด้วยวิธีนี้โดยรู้ว่าผู้คนอยากจะตอบสนองสิ่งที่หันมากกว่า นั่นคือฟังในสิ่งที่ตนอยากฟังเท่านั้น และบางคนแม้แต่จะหันไปจากความจริงด้วยซ้ำ ความเสี่ยงนั้นมีมากเกินไปสำหรับ

ทิโมธีหรือศิษยาภิบาลคนใดที่จะยืนต่อหน้าคริสตจักรและเทศนาตามความคิดเห็นของตนเอง คริสตจักรต้องการพระวณะของพระเจ้า

การอุทิศตนเพื่อจะเข้าใจและเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าคือสิ่งที่นำคริสตจักรที่เข้มแข็งสู่การสอนพระคัมภีร์อย่างเป็นระบบได้ ไม่ว่าพวกเขาจะศึกษาพระคัมภีร์ที่ละข้อจากพระธรรมเล่มใดเล่มหนึ่งหรือจะเทศนาจากพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งที่ยาวกว่าในครั้งเดียว ศิษยาภิบาลนั้นมีหน้าที่รับผิดชอบเพื่อให้แน่ใจว่า พระวณะของพระเจ้านั้นได้รับการประกาศออกไปอย่างสัตย์ซื่อแล้ว การเทศนาแบบนี้เรียกว่าเป็นการเทศนาแบบ *อรรถาธิบาย* ซึ่งหมายถึงการเปิดเผยพระวณะของพระเจ้า (ไม่ใช่คำพูดของมนุษย์) คำเทศนาอาจเป็นการอธิบายและยังคงอยู่ในแก่นเรื่อง หัวข้อ หรือหลักคำสอนที่เฉพาะเจาะจงได้ คำถามที่คริสตจักรต้องถามในแต่ละสัปดาห์คือ *วันนี้เราได้ยินจากพระเจ้าตามพระวณะของพระองค์หรือไม่?* เพราะพระสิริของพระเจ้าและความสำคัญอย่างยิ่งของการเสด็จมาของพระองค์ คริสตจักรจึงจำเป็นต้องได้ยินจากพระองค์ทุกสัปดาห์ การเทศนาตามหลักพระคัมภีร์เตรียมเราให้พร้อมที่จะพบกับพระเจ้าในความเป็นนิรันดร์ และที่จะเดินกับพระองค์ ยกย่องชื่นชมพระองค์ รวมทั้งยำเกรงพระองค์ในเวลานี้

3. คริสตจักรเป็นชุมชนที่ยึดมั่นในพระวณะของพระเจ้า

สุดท้ายนี้ คริสตจักรจะต้องยึดมั่นในพระวณะที่ได้รับการดลใจอันนำเกรงขามนี้ซึ่งได้สร้างคริสตจักรขึ้นมา แต่ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะทุกวันนี้พระคัมภีร์กำลังถูกโจมตีด้วยวัฒนธรรมของเราโดยที่หลายคนมองว่าพระคัมภีร์เป็นเรื่องโบราณ ล้าสมัย ไม่ได้ถูกต้องตามการเมือง หรือแม้กระทั่งน่ารังเกียจ การโจมตีเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้คริสตจักรหลายแห่ง (ที่คิดว่าเป็นคริสตจักร) ละทิ้งการเทศนาและการสอนพระคัมภีร์ไป ส่วนคริสตจักรอื่นก็ไปไกลถึงขั้นบิดเบี้ยวและบิดเบือนพระคัมภีร์ การโจมตีพระวณะของพระเจ้าเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่เลย เปาโลกระตุ้นเตือนทิโมธีให้พากเพียรในการสอนและเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า: “แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคงทุกเรื่อง จงอดทนต่อความทุกข์ยาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงทำพันธกิจของท่านให้ครบบริบูรณ์” (2 ทิโมธี 4:5) ดังที่อาร์. เอ. ทอรัรี่ (R.A. Torrey) ย้ำเตือนเราว่า การโจมตีพระคัมภีร์นั้นผ่านมาและก็ผ่านไป แต่พระคัมภีร์ยังคงอยู่

การทำลายล้างทุกประเภทที่ปรัชญาของมนุษย์ วิทยาศาสตร์ของมนุษย์ เหตุผลของมนุษย์ ศิลปะของมนุษย์ ความฉลาดของมนุษย์ พลังของมนุษย์ และความโหดร้ายของมนุษย์ [สามารถ] นำมาใช้ต่อต้านหนังสือสัปดาห์นั้น ได้ถูกนำมาต่อต้านหนังสือเล่มนี้. . . กระนั้นพระคัมภีร์ยังคงยืนหยัดอย่างไม่สั่นคลอนในวันนี้ มีหลายครั้งที่ทั้งผู้ที่ฉลาดและผู้ยิ่งใหญ่ในโลกเกือบทุกคนต่างต่อต้านพระคัมภีร์ และมีเพียงไม่กี่คนที่สนับสนุนพระคัมภีร์ กระนั้น [พระคัมภีร์] ก็ยังคงอยู่⁴

ดังที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ย้ำเตือนประชากรของพระเจ้าว่า “ต้นหญ้าก็เหี่ยวแห้ง และดอกไม้ก็ร่วงโรย แต่พระวจนะพระเจ้าของเราจะยั่งยืนเป็นนิรันดร์” (อิสยาห์ 40:8) ดังนั้นเราจึงตั้งรากฐานชีวิตของเรา ครอบครัวของเรา และคริสตจักรของเราไว้ที่พระวจนะของพระเจ้าเป็นอันดับแรก เราเทศนาพระวจนะ สอนพระวจนะ เรียนรู้พระวจนะ และเชื่อฟังพระวจนะ และเมื่อเราทำเช่นนั้น เราพบชีวิตนิรันดร์ในพระวจนะนั้น

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

ทำไมการเทศนาและการสอนตามหลักพระคัมภีร์จึงเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของคริสตจักร? การเทศนาและการสอนที่ไม่ได้เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์ส่งผลด้านลบต่อคริสตจักรในด้านใดบ้าง?

2

พระคัมภีร์แตกต่างจากคู่มือทั่วไปอย่างไร? พระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงเราในด้านใดบ้าง? (ดู 2 ทิโมธี 17-3:15)

3

คุณจะตอบคนที่บอกว่าพระคัมภีร์ล้าสมัยและไม่เกี่ยวข้องกับตัวเขาอย่างไร?

4

การเทศนาแบบอรรถาธิบายมีความหมายว่าอย่างไร?

5

การเทศนาผ่านพระธรรมต่าง ๆ ในพระคัมภีร์มีประโยชน์อย่างไร? เหตุใดการเทศนาแบบนี้จึงเป็นรูปแบบที่ดีกว่าการเทศนาตามหัวข้อที่น่าสนใจ?

การประกาศ ข่าวประเสริฐ

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์ตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั่วไปพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ ส่วนคนอื่นๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ” แล้วพระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะมนุษย์ ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ เราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้และพลังแห่งความตาย จะมีชัยต่อคริสตจักรไม่ได้ เราจะมอบลูกกุญแจต่าง ๆ แห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน สิ่งใดที่ท่านกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์” พระองค์ทรงกำชับพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกใครว่า พระองค์เป็น

พระคริสต์

— มัทธิว 16:13–20

– คุณลักษณะที่ 2 –

นับตั้งแต่เป็นเด็ก จอห์นไฟฟ์นจะเล่นเบสบอลกับทีมอาชีพที่เขาชื่นชอบอย่าง ทีมแอตแลนต้าเบรฟส์ จอห์นทุ่มเทอย่างหนักเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ ทั้งเพื่อน และ ครอบครัวต่างก็สนับสนุนเขาตลอดเส้นทาง หลังจากทุ่มเทอย่างหนักมาหลายปี วันนั้นก็มาถึง พรุ่งนี้เป็นการเปิดฤดูกาลแข่งขัน และจอห์นวางแผนที่จะสวมชุดของทีมเบรฟส์ลงสนาม มีเพียงสิ่งเดียวที่ขวางกั้นเขากับความฝันในวัยเด็กของเขา นั่นคือจอห์นไม่ได้เล่นให้กับทีมเบรฟส์จริงๆ จอห์นมีปัญหาเรื่องการประสานการทำงานระหว่างมือและตาของเขา เขามีความสามารถด้านกีฬาน้อยมาก เขาพยายามที่จะวิ่งลงสนามในวันพรุ่งนี้ แต่จอห์นจะได้เรียนรู้บทเรียนอันเจ็บปวด การเรียกตัวเองว่าแอตแลนตาเบรฟส์ไม่ได้ทำให้คุณกลายเป็นแอตแลนตาเบรฟส์

พระเยซูตรัสสิ่งที่คล้ายกันนี้เกี่ยวกับคนที่อ้างตนเป็นคริสเตียนว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า [องค์พระผู้เป็นเจ้า]’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์” ในวันแห่งการพิพากษานั้นจะมี “คนจำนวนมาก” อ้างว่าตนรู้จักพระคริสต์ แต่พระองค์จะตรัสกับพวกเขาว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา” (มัทธิว 7:21–23) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นไปได้ที่จะประกาศต่อสาธารณะถึงสิ่งที่ตัวเราเองไม่ได้เป็น เราอาจอยู่ใกล้กับความเป็นจริงทางจิตวิญญาณมาก แต่ยังคงถูกหลอกด้วยความเคร่งครัดทางศาสนาแบบผิวเผิน เพราะฉะนั้น เพื่อที่จะเข้าใจว่าการเป็นคริสตจักรหมายความว่าอย่างไร เราจะต้องเข้าใจว่าการเป็นคริสเตียนหมายความว่าอย่างไรก่อน หลักคำสอนทั้งสองเรื่องนี้ไม่อาจแยกออกจากกันได้

เป็นไปได้ที่จะประกาศต่อสาธารณะถึงสิ่งที่ตัวเราเองไม่ได้เป็น
เราอาจอยู่ใกล้กับความเป็นจริงทางจิตวิญญาณมาก แต่ยังคง
ถูกกลืนด้วยความคิดทางศาสนาแบบผิวเผิน

ครั้งแรกที่พระคัมภีร์บันทึกคำว่า “คริสตจักร” ปรากฏอยู่ในมัทธิว 16:18 ตอนที่พระเยซูทรงถามเหล่าสาวกว่าพระองค์เป็นใคร บริบทพระธรรมมัทธิว 16:13–20 ทั้งตอนสำคัญต่อการทำความเข้าใจว่า การเป็นคริสตจักรหมายความว่าอย่างไร และการเป็นสาวกของพระคริสต์หมายความว่าอย่างไร (ดูหน้า 22) พระคัมภีร์ตอนนี้ก่อให้เกิดการถกเถียง ความแตกแยก และความสับสนตลอดประวัติศาสตร์คริสเตียน และคริสเตียนยังคงไม่เห็นด้วยในเรื่องความหมายของถ้อยคำและแนวความคิดบางอย่าง อย่างไรก็ตาม การระบุความจริงที่สำคัญในพระคัมภีร์ตอนนี้ค่อนข้างเป็นเรื่องง่าย พระเยซูนิยามคริสตจักรว่าเป็นชุมชนของคนที่ยึดพระองค์อย่างแท้จริงและประกาศพระองค์ด้วยความมั่นใจ

ชุมชนของผู้คนที่รู้จักพระเยซูอย่างแท้จริง

ในการตอบคำถามที่สำคัญอย่างยิ่งของพระเยซูที่ว่า “คนทั่วไปพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?” เหล่าสาวกได้ให้คำตอบที่หลากหลายจากสิ่งที่ผู้คนพูดไว้ เช่น เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา เอลียาห์ เยเรมีย์ หรือเป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะ (มัทธิว 16:13–14) แม้แต่คนที่คิดว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ ก็ยังมีความเข้าใจที่บิดเบี้ยวว่าพระเมสสิยาห์นี้หมายถึงอะไรจริงๆ หลายคนคิดว่าพระองค์จะทรงนำการปลดปล่อยทางการเมืองมาทันที พระเยซูจึงทรงบอกให้พวกเขาไม่เปิดเผยตัวตนของพระองค์ต่อผู้อื่น ผู้คนยังคงมีความคิดเห็นสารพัดรูปแบบเกี่ยวกับพระเยซูจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูถูกมองว่าเป็นครูสอนศาสนา เป็นแบบอย่างที่น่าทำตาม หรือเป็นผู้ที่ห่วยไยคนยากจนขัดสน ชาวมุสลิมกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง ชาวฮินดูเชื่อว่าพระองค์เป็นหนึ่งในเหล่าเทพเจ้า ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าหรือผู้ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้าอาจถือพระเยซูว่าเป็นเพียงคนดีคนหนึ่งเท่านั้น บางคนยังคงยึดมุมมองเชิงการเมืองที่บิดเบี้ยวเกี่ยวกับพระเยซูคล้ายกับที่เราอ่านในพระคัมภีร์ ตัวตนของพระเยซูยังคงถูกถกเถียงกันต่อไป

หลังจากได้ยินเหล่าสาวกรายงานสิ่งที่ผู้คนคิดว่าพระองค์เป็นนั่น พระเยซูทรงหันมาถามพวกเขา: “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?” (ข้อ 15) พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับสาวกเหล่านี้ด้วยคำถามสำคัญซึ่งเป็นคำถามที่มนุษย์ทุกคนต้องตอบ อันที่จริงนี่เป็นคำถาม *สำคัญที่สุด* ของชีวิต เพราะคำตอบของคำถามนี้จะกำหนดชีวิตนิรันดร์ของคนคนนั้น

คุณคิดว่าพระเยซูเป็นใคร?

เปโตรซึ่งเป็นตัวแทนของสาวกคนอื่นๆ ทูลพระเยซูว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ข้อ 16) คำกล่าวยอมรับของเปโตรนับว่าเป็นครั้งแรกที่เหล่าสาวกประกาศถึงตัวตนที่แท้จริงของพระคริสต์ และคำประกาศนี้เปี่ยมไปด้วยความหนักแน่น พระคริสต์เป็นชื่อเรียกขานหมายถึง “พระเมสสิยาห์”—ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของพระคัมภีร์ เปโตรไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นครูสอนศาสนาที่ดี เป็นแบบอย่างที่ดีให้ปฏิบัติตาม เป็นคนดี เป็นศาสตพยากรณ์ที่ดี หรือเป็นพระเจ้าอีกองค์หนึ่ง ไม่ใช่เลย คำตอบของเปโตรสอดคล้องกับพระสัญญาในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าพระเยซูจะทรงเป็น...

- พงศ์พันธุ์ (เมล็ดเม็ดหนึ่ง) ที่จะเอาชนะบาปและซาตาน (ปฐมกาล 3:15)
- พงศ์พันธุ์ตามพระสัญญาที่จะนำพระพรมาสู่ชนทุกชาติ (ปฐมกาล 12:3)
- พระเมษโปดก (ลูกแกะ) ตามพระสัญญาผู้ที่จะจ่ายราคาสำหรับคนบาป (อพยพ 12)
- อาหารตามพระสัญญาจากสวรรค์และน้ำผู้ให้ชีวิต (อพยพ 16–17)
- มหาบุโรหิตยิ่งใหญ่ผู้เดียวที่สามารถชดใช้บาปได้ (เลวีนิติ)
- ผู้เผยพระวจนะที่ทุกคำพูดนั้นเชื่อถือได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ)
- องค์เจ้านายผู้ที่จะทรงช่วยเราให้รอด (โยชูวา)
- พระผู้ไถ่ที่รักเรา (นางรูธ)
- กษัตริย์ผู้ที่กำลังเสด็จมา (ซามูเอล พงศ์กษัตริย์ และพงศาวดาร)
- บุตรมนุษย์และพระบุตรของพระเจ้าผู้ที่จะถูกตรึงบนไม้กางเขนและ

เป็นขึ้นจากตาย (สดุดี)

- ทารกที่จะเกิดจากหญิงพรหมจารี พระเจ้าสถิตกับเรา (อิสยาห์ 7:14); ที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาในรันดร์ และองค์สันติราช (อิสยาห์ 9:6); ผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ซึ่งจะจ่ายราคาสำหรับบาปของเรา (อิสยาห์ 53); พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรักที่จะทรงรักษาคนตาบอด คนง่อย และคนหูหนวก (อิสยาห์ 35)
- บุตรมนุษย์ (เอเสเคียล 34)
- กษัตริย์ผู้มีสิทธิอำนาจ (ดาเนียล 7)
- สามิที่สัตย์ซื่อ (โฮเซยา 3)
- มหาปุโรหิตและกษัตริย์ (เศคาริยาห์ 6)
- พระเจ้าผู้จะเสด็จมา (มาลาคีย์ 3)

นี่คือสิ่งที่เราหมายถึงเมื่อเราประกาศว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้มาอย่างยาวนาน นี่คือการหมายของการรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง

เมื่อไม่นานมานี้ ผมถามผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งบนเครื่องบินข้างๆ ผมว่าเธอเชื่อในพระเยซูหรือไม่ เธอบอกว่าเธอเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นครูที่ดีและเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับคนอื่น แต่แล้วผมก็ถามเธอว่า “คุณเชื่อว่าคุณต้องการพระเยซูเพื่อให้อภัยบาปของคุณที่ต่อต้านพระเจ้าหรือไม่ และคุณต้องการให้พระองค์ครอบครองชีวิตของคุณในฐานะองค์เจ้านายเหนือชีวิตคุณหรือไม่?” เธอกล่าวว่า “ไม่มีทาง” สิ่งที่เราอ้างตรงกันข้ามกับสิ่งที่เธอเชื่อ เธอไม่ได้เชื่อในพระเยซู เธอกำลังปฏิเสธพระเยซูอย่างที่เราต้องการให้เป็นรวมถึงสิ่งที่พระองค์สอน

ถ้าคุณคิดว่าพระเยซูเป็นครูที่ดี คุณก็จะปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนกับที่คุณปฏิบัติต่อครูที่ดีคนอื่น ถ้าคุณคิดว่าพระเยซูมีความคิดที่ดี คุณก็จะฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสเป็นครั้งคราว ถ้าคุณคิดว่าพระเยซูเป็นแบบอย่างที่ดี คุณก็จะพยายามทำตามแบบอย่างของพระองค์เป็นครั้งคราว ชายหญิงจำนวนมากที่ไปคริสตจักรมองว่าพระเยซูทรงเป็นพวกเคร่งศาสนาแต่อยู่ห่างไกล พวกเขาเชื่อว่าพระองค์คู่ควรสำหรับการเข้าร่วมคริสตจักรแบบสบายๆ และการถวายทรัพย์สินเป็นบางครั้ง บางคราว พวกเขาต้องการพระเยซูมากพอเพื่อช่วยหนึ่งเนื้อของตนเองให้รอดในรันดร์ แต่พวกเขาไม่ต้องการให้พระองค์ครอบครองในฐานะองค์เจ้านายเหนือ

ทุกด้านของชีวิตในเวลานี้ นั่นไม่ใช่การเชื่อในพระเยซู นั่นเป็นการถูกเหยียดหยามพระเยซู และเป็นเรื่องที่พบได้ทั่วไปเหลือเกินในคริสต์ศาสนานี้

คนสารพัดรูปแบบอ้างว่าตนได้ตัดสินใจ ได้อธิษฐานรับเชื่อ ได้เซ็นชื่อในบัตร และได้ยอมรับพระเยซูให้เข้ามาในใจแล้ว แต่ชีวิตของพวกเขาไม่ได้แตกต่างไปจากคนอื่นในโลกเลย คนเหล่านี้บอกว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน แต่พวกเขาไม่ได้รู้จักพระคริสต์เลย เมื่อคุณรู้จักพระคริสต์ ชีวิตของคุณจะดูแตกต่าง และจะแตกต่างเป็นอย่างมาก

*คนสารพัดรูปแบบอ้างว่าตนได้ตัดสินใจ ได้อธิษฐานรับเชื่อ
ได้เซ็นชื่อในบัตร และได้ยอมรับพระเยซูให้เข้ามาในใจแล้ว
แต่ชีวิตของพวกเขาไม่ได้แตกต่างไปจากคนอื่นในโลกเลย
คนเหล่านี้บอกว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน
แต่พวกเขาไม่ได้รู้จักพระคริสต์เลย*

ชุมชนที่ประกาศพระเยซูอย่างมั่นใจ

ในการตอบสนองต่อคำประกาศยอมรับของเปโตรที่ว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกท่านว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรไม่ได้” (มัทธิว 16:18) ใครหรือสิ่งใดคือศิลาที่คริสตจักรจะถูกสร้างขึ้น? ศิลาเป็นเปโตรหรือไม่? หรือพระเยซูคือศิลานั้น? แล้วอัครทูตหรือข่าวประเสริฐล่ะ?

ความสับสนบางประการในข้อพระคัมภีร์นี้เกิดจากวิธีที่พันธสัญญาใหม่มักใช้คำว่าศิลาเป็นอุปมาเปรียบเทียบกับหลากหลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่พระเยซูถูกเรียกว่าเป็นรากฐานของคริสตจักร (1 โครินธ์ 3:11) พระศิลา (1 โครินธ์ 10:4) และศิลามุมเอก (เอเฟซัส 2:20) พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงเหล่าอัครทูตว่าเป็นรากฐานของคริสตจักร (เอเฟซัส 2:19–20; 1 โครินธ์ 3:10) พันธสัญญาใหม่ใช้คำอุปมาที่หลากหลายเพื่อกล่าวถึงประเด็นที่ต่างกัน แล้วพระเยซูตรัสถึงประเด็นใดเมื่อทรงเรียกเปโตรว่า “ศิลา”?

ชื่อของเปโตรหมายถึง “ศิลา” ดังนั้นพระเยซูอาจจะใช้การเล่นคำ พระองค์กำลังตรัสอยู่ประมาณว่า “ท่าน (เปโตร) เป็นศิลา และบนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” ดูเหมือนว่าพระเยซูจะทรงชี้ให้เห็นถึงรากฐานอะไรบางอย่างในตัวเปโตร แต่รากฐานนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถ สติปัญญา หรือบุคลิกลักษณะของเปโตร โปรดจำไว้ว่าพระเยซูทรงกล่าวข้อความนี้หลังจากคำกล่าวสารภาพความเชื่อของเปโตร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูกำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์บนเปโตรและบนคำประกาศยอมรับความเชื่อของเปโตร โดยสาระสำคัญแล้วพระเยซูกำลังตรัสว่า “เราส่งเจ้าออกไปด้วยสิทธิอำนาจของเราในการประกาศข่าวประเสริฐ และเราจะสร้างคริสตจักรของเราบนเจ้าและคำประกาศยอมรับของเจ้าเกี่ยวกับชาวตินี้” ดังนั้น ศิลาของคริสตจักรก็คือประชากรของพระเจ้าที่ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เปโตรเป็นอัครทูตคนแรกที่ประกาศเรื่องนี้ และคำประกาศนี้เองที่เป็นรากฐานที่คริสตจักรถูกสร้างขึ้น

คำตรัสของพระเยซูปรากฏเป็นจริงในพระธรรมกิจการ หลังจากที่พระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อคนบาป และทรงมีชัยชนะเหนือบาปด้วยการเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ให้รออยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนพวกเขา หลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จสถิตอยู่กับเหล่าสาวกแล้ว เปโตรก็ยืนขึ้นและเทศนาคำเทศนาคริสเตียนครั้งแรก (กิจการ 2:14–36) นี่คือการประเดิมสำคัญสูงสุดของคำเทศนาของเปโตร

ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบแน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั่น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กิจการ 2:36)

เปโตรได้ประกาศอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่เขาได้ประกาศไว้แล้วในมัทธิว 16 โดยกล่าวว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ ทันทีหลังจากคำประกาศของเปโตร ผู้คนสามพันคนเชื่อวางใจในพระเยซู และคริสตจักรก็ถูกก่อตั้งขึ้น

พระเยซูทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ต่อไปบนรากฐานของการประกาศข่าวประเสริฐผ่านทางปากของเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ผู้เชื่อกลุ่มแรกอุทิศตน

ทันทีที่ต่อคำสอนของเหล่าอัครทูต (กิจการ 2:42) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เปาโลที่ว่าคริสตจักรถูกสร้างขึ้นบน “รากฐาน” ของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ (เอเฟซัส 2:20) หลังจากกิจการสิบสองบทแรก เปโตรก็ลบทบาทหลงในตอนท้าย เมื่อเปาโลมีความโดดเด่นมากขึ้นในช่วงครึ่งหลังของพระธรรมกิจการ แต่ข่าวประเสริฐไม่ได้เชื่องช้าลง ข่าวประเสริฐดำเนินต่อไปและคริสตจักรก็เติบโตมากขึ้น พระเยซูทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ในทุกหนแห่งที่คนของพระเจ้าประกาศ ข่าวประเสริฐพระคริสต์ พระองค์ทรงใช้เปโตร เปาโล และทุกคนที่ติดตามพระองค์ เพื่อสร้างคริสตจักรของพระองค์ นั่นคือเรื่องราวของพระธรรมกิจการ เป็นเรื่องราวของคริสตจักรตลอดประวัติศาสตร์และเป็นเรื่องราวของคริสตจักรในปัจจุบัน

เมื่อไม่นานมานี้ผมได้เห็นคริสตจักรเติบโตอย่างน่าทึ่ง ผมเห็นคริสตจักรเติบโตขึ้นเมื่อนักเรียนมัธยมปลายสี่คนมุ่งหน้าไปที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อเล่าถึงความเชื่อของพวกเขา พวกเขาแนะนำนักเรียนคนหนึ่งมาหาพระคริสต์และพาเขาไปที่คริสตจักรในวันอาทิตย์ถัดมา ผมเห็นคริสตจักรเติบโตขึ้นเมื่อคนหนุ่มสาวในคริสตจักรของเราไปที่ “สถานที่ยอดนิยม” ในเมืองเพื่อจัดรถรับส่งฟรีกับผู้คนเพื่อบอกข่าวประเสริฐให้กับพวกเขา ผมเห็นคริสตจักรเติบโตขึ้นเมื่อมีร้านอาหารท้องถิ่นเปิดคำเทศนาในโทรทัศน์ของตน และชายหนุ่มคนหนึ่งซื้อลูกถามพนักงานที่โต๊ะเก็บเงินว่า ทำไมพวกเขาถึงเปิดคำเทศนา พนักงานคนนั้นจึงแบ่งปันข่าวประเสริฐกับลูก และลูกก็เชื่อวางใจในพระคริสต์ ผมเห็นคริสตจักรเติบโตขึ้นเมื่อสมาชิกคริสตจักรส่งกล่องของขวัญให้กับผู้หญิงมุสลิมจากบังกลาเทศ และผู้หญิงคนนั้นวางใจในพระคริสต์ และตอนนี้ได้เป็นเจ้าของพระคัมภีร์ เธอศึกษา และวางแผนพระคัมภีร์ภาษาเบงกาลีของเธอ เมื่อใดและที่ใดก็ตามที่คนของพระเจ้าประกาศความจริงของพระคริสต์ พระเยซูกำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์ และไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถต่อต้านคริสตจักรได้

พระเยซูทรงสัญญาว่าเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ประตุนรก” จะมีชัยเหนือคริสตจักรของพระองค์ไม่ได้เลย (มัทธิว 16:18 THKJV) วลีที่ว่า “ประตุนรก” เป็นสำนวนของชาวยิวที่หมายถึงพลังแห่งความตาย ความตายไม่สามารถหยุดพระคริสต์หรือคริสตจักรของพระองค์ได้ คำพยานของคริสเตียน

ผู้พลีชีพตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักรเป็นประจักษ์พยานถึงความจริงนี้ ตัวอย่างเช่น เมื่อคริสเตียนในศตวรรษที่สองซื้อโพลีคาร์ปถูกสั่งให้ปฏิเสธพระคริสต์ มิเช่นนั้นก็ต้องตาย เขาตอบอย่างมั่นใจโดยไม่สั่นคลอนว่า

“ข้าพเจ้ารับใช้พระคริสต์มาแปดสิบหกปี และพระองค์ก็ไม่เคยทำร้ายข้าพเจ้าเลย แล้วข้าพเจ้าจะหมิ่นประมาทองค์กษัตริย์ผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดได้อย่างไร?”

“ข้ามีเหล่าสัตว์ร้ายอยู่ที่นี้” ผู้ว่าการตอบ “ข้าจะโยนเจ้าไปให้ฝูงสัตว์เหล่านั้น หากเจ้าไม่กลับตัวกลับใจ”

“เรียกพวกมันมา” โพลีคาร์ปตอบ

“หากเจ้าไม่กลับสัตว์เหล่านั้น ข้าจะสังเวยเจ้า” ผู้ว่าการกล่าว

โพลีคาร์ปกล่าวตอบว่า “ท่านขู่ว่าข้าพเจ้าด้วยไฟที่ลุกไหม้หนึ่งชั่วโมงแล้วดับไป แต่ท่านหาว่าไม่เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นและการลงโทษชั่ววันรันดร์ทำไมจึงมัวแต่รีรออยู่? จงนำมาซึ่งสิ่งที่ท่านต้องการ”⁵

นาทีต่อมาโพลีคาร์ปถูกเผาทั้งเป็น แต่คำพยานของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ เกือบสิบหกศตวรรษต่อมา เจ.ซี. ไรลี (J.C. Ryle) บิชอปแห่งนิกายแองกลิกันได้กล่าวไว้ว่า

“ไม่มีสิ่งใดสามารถโค่นล้มและทำลาย [คริสตจักร] ได้ สมาชิกคริสตจักรอาจถูกข่มเหง ถูกกดขี่ ถูกคุมขัง ถูกทุบตี ถูกตัดศีรษะ ถูกเผา; แต่คริสตจักรที่แท้จริงไม่เคยดับสูญไป คริสตจักรกลับฟื้นขึ้นมาจากความทุกข์ยากอีกครั้ง คริสตจักรดำรงอยู่ได้ด้วยไฟและน้ำ เมื่อถูกบดขยี้ในแผ่นดินหนึ่ง มันก็ผุดขึ้นมาจากในอีกแผ่นดินหนึ่ง เหล่าฟาโรห์ เฮโรด พวกเนโร ลงแรงอันสูญเปล่าเพื่อจะโค่นล้มคริสตจักรนี้ลง พวกเขาฆ่าคนเป็นนับพัน แล้วตายไป แล้วก็กลับไปที่บ้านของตน ส่วนคริสตจักรที่แท้จริงกลับดำรงอยู่ยาวนานกว่าคนเหล่านั้นทั้งสิ้น”⁶

คำพูดของโรลิในศตวรรษที่ 18 ยังคงได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้ ศตวรรษที่ 20 มีการเติบโตอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในคริสตจักรไปทั่วลาตินอเมริกา แอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา เอเชีย และในประเทศต่างๆ เช่น จีน เกาหลีใต้ และอิหร่าน แม้แต่ความตายก็ไม่สามารถหยุดยั้งพระประสงค์ของพระคริสต์ได้

เมื่อเราประกาศพระคริสต์อย่างมั่นใจ เราไม่อาจลืมได้ว่าสิทธิอำนาจของเรามาจากที่ไหน พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราจะมีลูกบุญแก่ต่าง ๆ แห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน สิ่งใดที่ท่านกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์” (มัทธิว 16:19, เน้นย้ำโดยผู้เขียน) คริสตจักรไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐโดยสิทธิอำนาจของตนเอง แต่ประกาศโดยสิทธิอำนาจที่คริสตจักรได้รับมาจากพระเยซู เราเป็นใครที่จะกล่าวว่าใครจะสวรรค์หรือไม่ได้ไป? เราไม่ได้สำคัญอะไร ไม่มีสิทธิอำนาจอะไรในตัวเอง แต่พระองค์ผู้มีสิทธิอำนาจทุกอย่างทรงมอบหมายพันธกิจนี้แก่เรา (มัทธิว 28:18–20) พวกเราที่รู้จักพระเยซูอย่างแท้จริงควรประกาศพระเยซูอย่างมั่นใจ

**พวกเราที่รู้จักพระเยซูอย่างแท้จริง
ควรประกาศพระเยซูอย่างมั่นใจ**

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

การเรียกพระเยซูว่าเป็น “พระคริสต์” มีความหมายว่าอย่างไร?

2

คำถามของพระคริสต์ที่ว่า “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?”
เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ของคริสตจักรอย่างไร?

3

คุณจะนิยามคำว่า “การประกาศข่าวประเสริฐ”
สำหรับคนที่เป็นคริสเตียนใหม่อย่างไร?

4

เหตุใดการมองว่าพระเยซูกำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์
แทนที่จะมองว่าพันธกิจเป็นสิ่งที่เราทำสำเร็จด้วยพลังของเราเองนั้น
จึงเป็นสิ่งสำคัญ?

5

สิทธิอำนาจของพระคริสต์ทำให้คริสตจักรมีความมั่นใจ
ในการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร?

การประกาศ ข่าวประเสริฐ

“ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และกฎหมาย ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านจะได้ทำตามในแผ่นดิน ซึ่งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น เพื่อท่านจะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านและบุตรหลานของท่านตลอดชีวิตของท่าน เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนยาว โอ คนอิสราเอล จงฟังและจงระวังที่จะทำตามเพื่อจะเป็นการดีต่อท่าน และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวียิ่งขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน

“โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา [พระยาห์เวห์เป็นหนึ่งเดียว] ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน และจงให้อภัยคำเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน และจงพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามทาง นอนลงหรือลุกขึ้น จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ผูกไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และคาดไว้ที่หน้าผากของท่านเป็นสัญลักษณ์ และจงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูบ้าน และที่ประตูของท่าน

— เฉลยธรรมบัญญัติ 6:1-9

– คุณลักษณะที่ 3 –

ไม่ว่าจะเป็นการกลับจากโรงพยาบาลไปที่บ้านพร้อมทารกแรกเกิดหรือการต้อนรับเด็กคนหนึ่งเข้ามาในบ้านด้วยการรับเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม การมีสมาชิกใหม่เพิ่มเข้ามาในครอบครัวนั้นถือเป็นหนึ่งในความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิต อย่างไรก็ตาม ช่วงเวลาของ “การต้อนรับ” ในระยะแรกนี้เป็นเพียงก้าวแรกในการเลี้ยงดูเด็กคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีพ่อแม่ที่มีความรับผิดชอบคนไหนจะคาดหวังให้เด็กค้นพบการใช้ชีวิตด้วยตัวเอง แต่น่าเสียดายที่เรื่องนี้มักจะเกิดขึ้นเมื่อมีคนถูกเพิ่มเข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า

คริสตจักรหลายแห่งนับแต่จำนวนคนที่ประกาศตนรับเชื่อ จากนั้นพวกเขาก็ไม่สนใจใคร่นักเลย แต่พระเยซูไม่เคยเรียกคริสตจักรให้นับคนที่ตัดสินใจ พระองค์ทรงเรียกคริสตจักรให้ “สร้างสาวก” (มัทธิว 28:19 ฉบับอมตธรรมฯ)

*คริสตจักรหลายแห่งนับแต่จำนวนคนที่ประกาศตนรับเชื่อ
จากนั้นพวกเขาก็ไม่สนใจใคร่นักเลย แต่พระเยซู
ไม่เคยเรียกคริสตจักรให้นับคนที่ตัดสินใจ
พระองค์ทรงเรียกคริสตจักรให้ “สร้างสาวก”
(มัทธิว 28:19 ฉบับอมตธรรมฯ)*

เมื่อคนที่ประกาศตนว่าเชื่อในพระคริสต์ไม่ได้รับการสอนให้เติบโตในพระคริสต์หลายคนลงเอยด้วยการห่างหายไป เหมือนเด็กทารกถูกทิ้งไว้ข้างถนน พวกเขาไม่อาจรอดชีวิตได้ ส่วนคนอื่นที่ยังรอดชีวิตในแง่ฝ่ายวิญญาณแล้ว พวกเขาก็ยังคงเป็น

เด็กทารกอยู่แต่ที่นี่ไม่ใช้การออกแบบของพระเจ้าสำหรับลูกๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา และพระองค์ทรงรับเราเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อให้อยู่อย่างด้นรน แต่เพื่อให้เจริญขึ้นและประสบกับความปิติยินดีของการเป็นบุตรของพระองค์ ตามที่เจ. ไอ. แพคเกอร์ ได้กล่าวเอาไว้ เรารู้ว่ามีคนคนหนึ่งเข้าใจคริสต์ศาสนาได้ดีก็โดยดูที่ความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าในฐานะพระบิดานั้นว่าเป็น “ความคิดที่กระตุ้นและควบคุมการนมัสการ การอธิษฐาน และทัศนคติต่อชีวิตทั้งหมดของเขหรือไม่...”⁷ พระเจ้าได้ทรงสร้างเราให้เติบโตในฐานะลูกของพระองค์ และคริสตจักรคือครอบครัวที่พระองค์ทรงออกแบบเพื่อช่วยให้เรามีประสบการณ์กับการเติบโตนี้ กระบวนการเติบโตนี้เรียกว่าการสร้างสาวกตามหลักพระคัมภีร์

คำว่า “การสร้างสาวก” มักจะถูกเข้าใจผิด และไม่ใช่แค่เพียงคนที่ไม่คุ้นเคยกับคริสตจักรเท่านั้นที่สับสน คนที่ไปคริสตจักรเป็นประจำก็เข้าใจผิดเช่นกัน บางคนมองว่าการสร้างสาวกเป็นรายการประเภทหนึ่งที่ต้องเข้าร่วม เช่น กลุ่มย่อย หรือชั้นเรียน ส่วนบางคนคิดว่าการสร้างสาวกคือสิ่งที่ทำเป็นรายบุคคล เช่น เมื่อมีคนหนึ่งเข้ามาลงทุนชีวิตของเขาในชีวิตของคุณ การสร้างสาวกรายบุคคลเช่นนี้มักประกอบด้วยการจัดตารางเวลาช่วงหนึ่งเอาไว้ทุกสัปดาห์เพื่อศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐานในรูปแบบตัวต่อตัว ในท้ายที่สุด ผู้อังตนั้นเป็นผู้เชื่อบางคนจะรู้สึกว่าคุณพวกเขาไม่จำเป็นต้องได้รับการสร้างสาวก สิ่งที่คุณพวกเขาต้องทำคือไปคริสตจักรแค่นั้น ไม่ว่าคุณจะมีมุมมองอย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่สิ่งที่คุณคิดว่าการสร้างสาวกคืออะไร แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้ว่าการสร้างสาวกคืออะไรมากกว่า

การกล่าวว่าแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างสาวกพบอยู่ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มนั้นไม่ใช่การพูดเกินจริง เพราะทุกสิ่งในพระคัมภีร์เน้นที่การช่วยให้เราเจริญขึ้นในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า พระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่มียุทธศาสตร์ต่อความเข้าใจของเราเกี่ยวกับการสร้างสาวกคือเฉลยธรรมบัญญัติ 6:1-9 พระคัมภีร์ตอนนี้อาจรากฐานสำหรับความหมายของการเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า

คุณอาจจำได้จากพระธรรมอพยพว่า พระเจ้าทรงปลดปล่อยอิสราเอลประชากรของพระองค์จากการเป็นทาส และจากนั้นทรงนำพวกเขาไปยังภูเขาศินายที่ซึ่งพระองค์ทรงทำพันธสัญญาแห่งความสัมพันธ์กับพวกเขา พระองค์

ประธานบทบัญญัติที่จะนำไปสู่ชีวิตร่วมกับพระองค์ในดินแดนแห่งพระสัญญา แต่ประชากรของพระเจ้าหันหลังให้กับพระวาระของพระองค์ พวกเขาจึงไม่อาจเข้าไปในดินแดนนั้นได้ คนรุ่นนั้นเสียชีวิตลงในถิ่นทุรกันดาร จากนั้นในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ พระเจ้าทรงรวบรวมคนรุ่นต่อไปและประธานพระบัญญัติของพระองค์เป็นครั้งที่สอง พระองค์ต้องการแสดงให้เห็นถึงประชากรของพระองค์เห็นถึงวิธีการมีประสบการณ์กับชีวิตที่พระองค์ทรงออกแบบไว้สำหรับพวกเขา

เหมือนชนชาติอิสราเอล พระเจ้าต้องการให้เราเจริญขึ้นในความเชื่อของเรา และพระองค์ทรงออกแบบคริสตจักรเพื่อจุดประสงค์นี้อย่างเฉพาะเจาะจง สรุปก็คือ วิธีที่จะเจริญขึ้นในฐานะสาวกของพระเยซูคริสต์คือ การเรียนรู้และเชื่อฟังพระคัมภีร์เป็นการส่วนตัว และทั้งในกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ เราจะอธิบายแต่ละส่วนของข้อความนี้ตามที่เกี่ยวข้องกับคำบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:1–9 (ดูหน้า 34)

เรียนรู้และเชื่อฟัง

ขั้นตอนแรกในการสร้างสาวกคือการเรียนรู้และเชื่อฟังพระคัมภีร์ คนอิสราเอลทุกคนจะคุ้นเคยดีกับเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ที่ว่า “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด [พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่งเดียว]” พระเจ้าต้องการให้ประชากรของพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงหนึ่งเดียวและพวกเขาถูกห้ามจากการบูชารูปเคารพ พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นที่รู้จักกันในชื่อ *เชมา* (Shema) ซึ่งแปลว่า “ได้ยิน” เพราะเป็นคำภาษาฮีบรูคำแรกในข้อนี้ นี่คือการได้ยินประเภทหนึ่งที่นอกเหนือไปจากการได้ยินทางร่างกายเมื่อมีเสียงบางอย่างเข้ามาในหูของเรา นี่เป็นประเภทของการได้ยินที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจและเรียกร้องให้เกิดการเชื่อฟัง

ก่อนจะถึง *เชมา* ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 พระเจ้าตรัสกับประชาชนหลายครั้งให้เรียนรู้และเชื่อฟังพระวาระของพระองค์ ตัวอย่างเช่น ขอให้สังเกตคำที่เป็นตัวหนาด้านล่างว่าเน้นแนวคิดเรื่องการเรียนรู้และการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าอย่างไร

บัดนี้ โอ คนอิสราเอล จงฟังกฎเกณฑ์และกฎหมายซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลายให้**ประพฤติตาม**เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่ และเข้ายึดครองแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน ท่านทั้งหลายอย่าแต่งเติมถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ และอย่าตัดสิ่งใดออก เพื่อท่านจะ**รักษา**พระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน. . .คูลี ข้าพเจ้าได้**สั่งสอน**กฎเกณฑ์และกฎหมายแก่พวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า ให้[พวก]ท่านทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้ายึดครอง **จงรักษาและทำตามกฎเหล่านั้น** เพราะการกระทำอย่างนั้นจะแสดงถึงสติปัญญาและความ**เข้าใจ**ของพวกท่าน ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้ว เขาจะกล่าวว่า “แท้จริงชนชาติใหญ่นี้เป็นประชาชนที่มีปัญญาและมีความเข้าใจ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:1-2, 5-6)

เส้นทางสู่ชีวิตนั้นพบได้ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า และพระเจ้าทรงบัญชาประชากรของพระองค์ให้เรียนรู้จากพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ ความสำคัญของการ“ได้ยิน” ประเภที่พบได้ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

เมื่อพระเยซูประทานพระมหาบัญชาอันยิ่งใหญ่แก่เหล่าสาวก พวกเขาจะต้องสอนผู้คนให้ “**ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้**” (มัทธิว 28:20) ในทำนองเดียวกัน เปาโลสิ่งที่โมธีว่า “เพราะฉะนั้น บุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ต่อหน้าพยานหลายๆ คนไว้กับบรรดาคนเชื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย” (2 ทิโมธี 2:1-2) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เน้นย้ำถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สอนประชากรของพระองค์ในเฉลยธรรมบัญญัติ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แก่นแท้ของการสร้างสาวกนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย

หนทางเดียวที่จะเจริญขึ้นในความเชื่อคือการเรียนรู้และเชื่อฟังพระคัมภีร์

เราต้องไม่นิยามการสร้างสาวกว่าเป็นเพียงแค่การมีส่วนร่วมในกลุ่มย่อย เพราะกลุ่มย่อยจำนวนมากในคริสตจักร ณ ปัจจุบันไม่ได้เน้นการเรียนรู้พระคัมภีร์ พวกเขามุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์หนังสือจิตวิทยายอดนิยมเล่มใหม่ล่าสุดจากร้านหนังสือคริสเตียนแทน พวกเขาอาจเปิดพระคัมภีร์แต่ไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์

จริงๆ พวกเขาอ่านข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งแล้วถามว่า “ข้อนี้มีความหมายต่อคุณอย่างไร?” จากนั้นพวกเขาก็จะบิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อให้กล่าวสิ่งต่างๆ ที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้จริงๆ ในทางกลับกัน บางกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์จริงๆ แต่ล้มเหลวในการเชื่อมโยงการศึกษากับการเชื่อฟัง เป็นไปได้ที่จะเข้าร่วมการศึกษาพระคัมภีร์ทุกสัปดาห์ เพิ่มพูนความรู้ในพระคัมภีร์ แต่กลับล้มเหลวที่จะนำความรู้ที่เพิ่มขึ้นนั้นไปใช้ในทางปฏิบัติ ตัวอย่างเช่น คุณอาจกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญพระธรรมกาลาเทีย แต่ถ้าคุณไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐ คุณก็พลาดประเด็นหลักไปเสียแล้ว

การศึกษาพระคัมภีร์และกลุ่มย่อยไม่ใช่เรื่องไม่ดี แต่การศึกษาพระคัมภีร์จะดีได้หากการศึกษานั้นช่วยให้เราเรียนรู้และเชื่อฟังพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นกุญแจสำคัญในการเติบโต การเจริญขึ้น และการทวีคูณในความเชื่อ

ทำให้เป็นเรื่องส่วนตัว

เขมา สิ่งที่เราเรียนรู้และเชื่อฟังพระเจ้าที่แท้จริงเพียงผู้เดียว แต่ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้ามืดมิดไรมากกว่านั้น ข้อพระคัมภีร์ถัดไปสั่งเราอีกประการหนึ่งว่า “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจ และสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5) พระเจ้าแห่งจักรวาลได้สร้างคุณมาเพื่อมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ เป็นความสัมพันธ์ที่มีความรักเป็นเครื่องหมาย

ชีวิตพบได้อยู่ในการรักพระเจ้ามากกว่าการรักภรรยา สามี ลูกๆ ความสะดวกสบาย บ้าน งาน ทรัพย์สิน ความสำเร็จ ชื่อเสียง ความปลอดภัย ความมั่นคง—มากยิ่งขึ้นกว่าที่คุณรักชีวิตของคุณเองด้วยซ้ำ อันที่จริง พระเยซูทรงเรียกพระบัญชาให้รักพระเจ้าอย่างสูงสุดว่าเป็น “พระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก” (มัทธิว 22:37–38) สิ่งนี้ควรทำให้เราทุกคนถามตัวเองว่า ฉันรักพระเจ้าหรือฉันรักของที่พระองค์ประทานให้?

พระเจ้าประทานสิ่งดีๆ มากมายแก่เรา แต่ถ้าเราไม่ระวัง เราก็จะตกอยู่ในการทดลองใจที่จะรักสิ่งดีๆ เหล่านั้นมากกว่ารักผู้ที่ประทานสิ่งดีเหล่านั้น ท่ามกลางพระสัญญาทั้งหมดของพระเจ้าเกี่ยวกับแผ่นดินและลูกหลาน พระองค์ทรงทราบว่ามีอิสราเอลอาจถูกทดลองให้สนใจกับพระสัญญาต่างๆ จนลืมพระองค์ ดังนั้น

พระองค์จึงทรงตรัสตามพระบัญชาให้รักพระองค์และสอนพระวณะของพระองค์ ด้วยการยำเตือนดังต่อไปนี้

เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านคือกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่ท่าน มีเมืองใหญ่และดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง และมีบ้านที่เต็มไปด้วยของดีซึ่งท่านไม่ได้สะสมไว้ และบ่อน้ำซึ่งท่านไม่ได้ขุด และสวนองุ่นกับสวนมะกอกซึ่งท่านไม่ได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนำ แล้วจงระวังตัวเกรงว่าพวกท่านจะลืมพระยาห์เวห์ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือออกจากแดนทาส (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:10-12)⁸

เราต้องการคำยำเตือนอยู่ตลอดเวลาว่าของประทานที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงมอบให้เราไม่ใช่คู่สมรส ลูกๆ เพื่อนๆ หรือครอบครัวของเรา ไม่ใช่สุขภาพหรือความมั่งคั่ง ของประทานที่ดีที่สุดที่พระเจ้ามอบให้เราคือพระองค์เอง

ของประทานที่ดีที่สุดที่พระเจ้ามอบให้เราคือพระองค์เอง

เมื่อไรก็ตามที่เราแสดงความรักหรือความสนใจต่อใครบางคนหรือสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า พระคัมภีร์เรียกสิ่งนี้ว่า *การบูชารูปเคารพ* ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6 พระเจ้าทรงเตือนประชากรของพระองค์เกี่ยวกับการบูชารูปเคารพว่า “ห้ามท่านทั้งหลายติดตามพระอื่น” (ข้อ 14) แล้วเหตุใดพวกเขาถึงไม่ควรติดตามพระอื่นนะหรือ? “เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านผู้สถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน” (ข้อ 15) ความหวงแหนหรือความหึงหวงไม่ใช่คุณลักษณะที่เรามักจะเชื่อมโยงกับพระเจ้า เพราะความหึงหวงของเรามักจะเป็นความชั่วร้าย ความอิจฉาริษยาของเราขับเคลื่อนด้วยบาป เช่น ความหยิ่งจองหอง ความโลภ และความไม่มั่นคง อย่างไรก็ตาม มีความหวงแหนที่ดีซึ่งขับเคลื่อนด้วยความรัก ซึ่งเป็นความหวงแหนที่เราเห็นในพระเจ้าอย่างชัดเจน

พระเจ้านั่นคง พระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงประเสริฐดีงามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และพระเจ้าทรงรักประชากรของพระองค์มากจนพระองค์ต้องการให้พวกเขา

“ได้สัมผัสถึงความดีงามของพระองค์ พระเจ้ายังรู้ด้วยอีกว่าเมื่อคนของพระองค์ มุ่งความสนใจไปที่ของประทานที่ได้รับจากพระองค์และหลงไปติดตามพระอื่น มันจะไม่ส่งผลดีต่อพวกเขาเลย พระองค์ต้องการปกป้องรักษาไม่ให้เราพลาดจากสิ่งดีสำหรับตัวเราเอง

เราจะมองเห็นความดีงามของความห่วงใยของพระเจ้าได้ หากเรานึกถึง พันธสัญญาของพระองค์กับประชากรของพระองค์เหมือนกับความสัมพันธ์ ในการแต่งงาน ตัวอย่างเช่น ผมรักภรรยา และผมต้องการให้สิ่งดีที่สุดกับเธอ และพระเจ้าได้ทรงออกแบบการแต่งงานของเราเพื่อประโยชน์ของเราทั้งคู่ ซึ่ง หมายความว่าผมห่วงใยความรักของเธอ ผมไม่ชอบแม้แต่ความคิดที่ว่าเธอ มอบความรักให้ผู้ชายคนอื่น เพราะเหตุนี้ใครก็ตามที่พยายามขโมยความรักของ เธอไปจากผมจะต้องพบกับการต่อต้านอย่างรุนแรง! นี่คือการห่วงใยที่ดี ซึ่งเป็นวิถีทางที่การแต่งงานควรจะเป็น ความห่วงใยยังเป็นวิถีทางที่ความสัมพันธ์ ของพระเจ้าควรจะเป็นอีกด้วย พระองค์ทรงดีงามอย่างไรขอบเขตและมีความรัก อย่างไรที่สิ้นสุด ดังนั้นพระองค์จึงทรงเรียกให้เรารักพระองค์ นี่คือการที่เราจะได้มี ประสบการณ์กับความดีงามอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา พระเจ้าได้ทรงสร้างเราให้มีความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระองค์อย่างสุดหัวใจ

ดังนั้นแล้ว เราจะเติบโตในประสบการณ์กับความรักของพระเจ้าได้อย่างไร? ก็โดยการเรียนรู้และเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์อยู่เสมอ พระเยซูคริสต์ไว้ดังนี้

ถ้าพวกท่านประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะติดสนิทอยู่กับความรัก ของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดาและติดสนิทอยู่กับ ความรักของพระองค์ เราบอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านแล้ว เพื่อให้ความยินดี ของเราอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม (ยอห์น 15:10–11)

พระเยซูไม่ได้บอกให้เราเรียนรู้และเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ตามหน้าที่ แต่ เป็นเพราะพระวจนะนั้นดีสำหรับเราและทำให้เรามีความปิติยินดี อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่สิ่งที่เราได้สัมผัสเพียงเพราะเราเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรแห่งหนึ่งหรือ กลุ่มผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เราแต่ละคนต้องใช้เวลา *เป็นการส่วนตัว* กับพระเยซู ผ่านทางพระวจนะของพระองค์เพื่อที่จะเติบโตในความรักของเราที่มีต่อพระองค์

ไม่มีใครตกหลุมใครผ่านทางตัวแทน เมื่อผมออกเดทกับภรรยา ผมไม่ขอให้ตัวแทนไปแทนผม คุยกับเธอแทนผม หรือบอกเธอแทนผมว่าผมรักเธอมากแค่ไหน นั่นพลาดประเด็นสำคัญไปเลย

คริสเตียน พระเจ้าได้ออกแบบให้คุณมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์

ชุมชนกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่

แม้ว่าความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าจะเป็นเรื่องส่วนตัว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความสัมพันธ์นั้นจะเป็นเรื่องเฉพาะตัว พระวาระของพระองค์ควรแทรกซึมอยู่ในความสัมพันธ์ทั้งหลายของเรา เริ่มต้นจากที่บ้านและขยายไปสู่ชีวิตประจำวัน ทันทีหลังจากพระบัญชาให้รักพระเจ้าด้วยสุดใจ เราได้รับคำสั่งเกี่ยวกับพระวาระของพระองค์ดังต่อไปนี้

ท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน และจงพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามทาง นอนลงหรือลุกขึ้น จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ผูกไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และคาดไว้ที่หน้าผากของท่านเป็นสัญลักษณ์ และจงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูบ้าน และที่ประตูของท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7–9)

แม้ว่าบางประโยคจะเป็นอุปมาอุปไมย—พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้เราเขียนพระคัมภีร์ไว้ที่เสาประตูจริง ๆ—but ประเด็นนั้นชัดเจนคือ พระวาระของพระเจ้าควรเปี่ยมล้นอยู่ในชีวิตและความสัมพันธ์ของเรา การสร้างสาวกไม่ใช่จะเกิดขึ้นเมื่อเราอยู่ตามลำพัง การสร้างสาวกเกิดขึ้นในชุมชนทั้งในกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่

การรวมตัวของกลุ่มใหญ่

โมเสสรวบรวมชนชาติอิสราเอลทุกคนมาเพื่อสอนสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1) ประชากรของเจ้ามักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่ ฟังพระวาระของพระเจ้า และนมัสการพระองค์ รูปแบบนี้ดำเนินต่อไปในพันธสัญญาใหม่เมื่อเหล่าสาวกมารวมตัวกันในคริสตจักรเพื่อนมัสการและฟังพระวาระ (กิจการ 2:42–47; 1 ทิโมธี 4:13) การมารวมตัวกันอย่างสม่ำเสมอ

จึงไม่ใช่แค่กิจวัตรประจำวัน พระเจ้าพระองค์เองทรงออกแบบคริสตจักรให้มาร่วมกันเพื่อการเติบโตในพระคริสต์ ดังนั้นเราจะต้องไม่อ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง หรือพยายามดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างนักเดินทางเดียวดาย คริสตจักรมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างสาวกของเรา

กลุ่มย่อย

เมื่อคนอิสราเอลกระจัดกระจายจากที่ประชุมใหญ่ พวกเขาจำเป็นต้องอยู่ในชุมชนย่อยเพื่อพวกเขาจะเรียนรู้และเชื่อฟังพระคัมภีร์ร่วมกัน การสร้างสาวกลักษณะนี้เริ่มต้นที่บ้านของคุณ แต่จากนั้นขยายไปสู่ชีวิตประจำวัน เราทุกคนต้องการชุมชน “ย่อย” แบบนี้ ถึงแม้การสร้างสาวกเป็นกลุ่มใหญ่จะมีประโยชน์อย่างมาก แต่เท่านั้นยังไม่เพียงพอ

อันตรายอย่างหนึ่ง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักรขนาดใหญ่) ที่ผู้คนจะมาเข้าร่วม นั่งนมัสการ และเดินจากไปโดยที่ไม่ใครรู้ ผู้ที่แค่มาร่วมคริสตจักรสามารถดำเนินชีวิตโดยแยกออกจากความสัมพันธ์แบบ “ซึ่งกันและกัน” ตามหลักพระคัมภีร์—รักซึ่งกันและกัน ดูแลซึ่งกันและกัน รับผิดชอบซึ่งกันและกัน หนุนใจซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อธิษฐานเผื่อซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และอดทนต่อกันและกัน (ตัวอย่างเช่น ดูโรม 12:3–21; เอเฟซัส 4:25–32) ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาพระคัมภีร์อย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เราต้องการคนที่รู้จักเราและหนุนใจเราด้วยพระวจนะ

*ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาพระคัมภีร์อย่างเป็นทางการ
หรือไม่เป็นทางการ เราต้องการคนที่รู้จักเรา
และหนุนใจเราด้วยพระวจนะ*

โดยสรุปแล้ว คริสเตียนทุกคนควรมีส่วนร่วมในการสร้างสาวกอย่างน้อยสามระดับ ได้แก่ ระดับส่วนตัว ระดับชุมชนกลุ่มใหญ่ และระดับชุมชนกลุ่มย่อย นี่เป็นวิธีที่เราเติบโตในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์และเป็นวิธีที่เราจะได้สัมผัสกับประสบการณ์ชีวิตตามที่พระเจ้าทรงตั้งใจเอาไว้ *คุณเป็นเช่นไรในสามระดับนี้?*

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

จากที่กล่าวไว้ในบทนี้ อะไรคือวิธีที่เราจะเจริญเติบโตขึ้น
ในฐานะสาวกของพระเยซูคริสต์?

2

อันตรายของ “ชุมชนคริสเตียน” ที่ไม่ได้ก่อตั้งอยู่บนและ
ขับเคลื่อนโดยพระวาทะของพระเจ้ามีอะไรบ้าง?

3

คุณถูกทดลองให้เห็นคุณค่าของประทานดีที่พระเจ้าประทานแก่คุณ
มากกว่าพระเจ้าพระองค์เองในเรื่องใดบ้าง?

4

คุณมีแผนซึ่งทำให้แน่ใจว่าคุณกำลังใช้เวลาส่วนตัวในการรับฟังพระวาทะ
ของพระเจ้าหรือไม่? แผนนั้นมีลักษณะอย่างไร?

5

คุณรับการสร้างสาวกโดยการมารวมตัวที่คริสตจักรทุกสัปดาห์อย่างไร?

การอธิษฐาน

เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุแรงกล้าดังก้องทั่วตัวที่เขานั่งอยู่นั้น และพวกเขาเห็นบางสิ่งที่คล้ายเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นแห่งกระจายอยู่บนตัวพวกเขาทุกคน พวกเขาทั้งหมดก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเริ่มต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูด มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้าซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อมีเสียงอย่างนั้นเขาทั้งหลายจึงพากันมา และฉงนสนเท่ห์เพราะต่างคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตัวเอง เขาทั้งหลายจึงแปลกใจและอัศจรรย์ใจพูดว่า “นี่แน่ะ คนทั้งหลายที่พูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ? ทำไมเราทุกคนถึงได้ยินพวกเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา? ซึ่งเป็นชาวปารเธีย ชาวมีเดีย ชาวเอลาม และเป็นคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย อยู่ในแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย อยู่ในแคว้นปอนทัสและแคว้นเอเชีย อยู่ในแคว้นฟรีเจียและแคว้นบิไทเนีย เป็นคนที่อยู่ในประเทศอียิปต์และในบางส่วนของเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน เป็นคนที่มาจากกรุงโรม ซึ่งมีทั้งพวกยิวกับพวกที่เข้าจารีตยิว และเป็นชาวกรีกและชาวอาระเบีย เราต่างได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงกิจการที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในภาษาของเราเอง” พวกเขาจึงประหลาดใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน?”

แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “พวกเขาเมาเหล้าองุ่นใหม่”

— กิจการ 2:1–13

– คุณลักษณะที่ 4 –

เจมส์ ทรูสโลว์ อัดัมส์ (James Truslow Adams) ได้รับการยกย่องจากการสร้างวลีอย่าง “ความฝันแบบอเมริกัน” เกือบหนึ่งศตวรรษที่ผ่านมา เขานิยามวลีนี้ว่าคือ “ความฝันที่ชายหญิงแต่ละคนสามารถบรรลุถึงสถานะสูงสุดตามความสามารถที่ติดตัวเขามาแต่กำเนิด และได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสิ่งที่พวกเขาเป็น” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คุณสามารถทำทุกอย่างที่คุณตั้งใจจะทำได้ คุณสามารถสำเร็จการศึกษาในระดับใดก็ได้ เริ่มต้นธุรกิจใดก็ได้ ไปได้ไปสู่ระดับใดก็ได้ และบรรลุเป้าหมายใดก็ได้ ด้วยความเฉลียวฉลาด จินตนาการ นวัตกรรม ทักษะ และการทำงานหนักของคุณ

การทำงานหนักและความปรารถนาอันแรงกล้านั้นไม่ได้ไม่ดีแต่อย่างใด และเสรีภาพในการบรรลุเป้าหมายคือสิ่งที่เราควรเฉลิมฉลอง อย่างไรก็ตาม นิยามความฝันแบบอเมริกันของอัดัมส์นั้นมีสมมติฐานที่อันตราย ซึ่งเราอาจยอมรับโดยไม่รู้ตัว กล่าวคือ สิ่งอันทรงค่าสูงสุดของเราคือความสามารถของเราเอง

ในทางกลับกัน ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียกร้องให้เราตายต่อตนเอง และพึ่งพาพระเจ้า วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระองค์มากกว่าของเราเอง ในข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงสำแดงให้เราเห็นว่าเราไร้ความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการจะทำสิ่งใดที่มีคุณค่า หากปราศจากพระองค์ นี่คือนิสัยที่พระเยซูสื่อถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นเถาอ่อน พวกท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5) การเชื่อในความฝันแบบอเมริกันนำไปสู่เป้าหมายที่

เบาบางแต่อันตรายถึงตาย นั่นคือ トラบโดที่เรารับรู้ความปรารถนาของเรา ด้วยกำลังของเรา เราก็จะใช้ความสำเร็จของเราเพื่อเกียรติยศของเราเอง จากคำพูดของอดัมส์คือ เราจะ “ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสิ่งที่ [เรา] เป็น”⁹

ในขณะที่เป้าหมายความฝันแบบอเมริกันคือการให้ความสำคัญกับมนุษย์ เป้าหมายของชาวประเสริฐคือการให้ความสำคัญกับพระเจ้า พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะนำเราไปอยู่ในสถานการณ์ที่จะเผยให้เห็นถึงความสามารถของเราอย่างชัดเจน เพราะเวลานั้นเองที่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นถึงความสามารถของพระองค์ในการทำสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเราเอง เราทำสิ่งที่ “เป็นไปได้” เหล่านี้ในวิถีทางที่ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระองค์

*ในขณะที่เป้าหมายความฝันแบบอเมริกัน
คือการให้ความสำคัญกับมนุษย์ เป้าหมายของชาวประเสริฐ
คือการให้ความสำคัญกับพระเจ้า*

น่าเสียดายที่คริสตจักรบางแห่งยอมรับแนวคิดที่ผสมความฝันแบบอเมริกัน โดยถือว่า สิ่งทรงค่าสูงสุดของพวกเขาคือความสามารถของพวกเขาเอง ไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาหลงเอยด้วยการโอ้อวดตนเองอย่างมาก ตัวอย่างเช่น ขอให้พิจารณาวิถีที่คริสตจักรต่างๆ นิยามความสำเร็จ นั่นคือ คุณจัดการแสดงประจำปี สัปดาห์อันยอดเยี่ยมพร้อมกับวิทยากรที่ยอดเยี่ยม และวงดนตรีที่ยอดเยี่ยม ในสถานที่ที่ยอดเยี่ยม (การแสดงที่อำนวยความสะดวกสบายและน่าดึงดูด) จากนั้นคุณก็เพิ่มรายการชั้นเลิศที่ดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญด้านพันธกิจสำหรับทุกช่วงวัยและทุกสถานะของชีวิต ฟังดูคุ้นเคยใช่ไหม?

เรามั่นใจในตัวเองว่า หากเราสามารถจัดสรรทรัพยากรและวางกลยุทธ์ของเราได้อย่างถูกต้อง คริสตจักรก็จะสามารถบรรลุผลสำเร็จทุกประการตามที่ตั้งใจไว้ แต่สิ่งที่พลาดไปในภาพของการใช้การแสดง บุคลิกภาพ สถานที่ รายการ และความเป็นมืออาชีพนั้นคือ ความสิ้นหวังในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราได้สร้างระบบทั้งหมดในการทำคริสตจักรที่ไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ่มากและบางทีอาจไม่ต้องการเลย เราดำเนินกิจกรรมส่วนใหญ่ของเรา

ทุกวันอาทิตย์ได้อย่างราบรื่น มีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จ แต่นี่ไม่ใช่วิถีทางที่คริสตจักรควรจะดำเนินงาน

ในพระธรรมกิจการเรามีเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับการแผ่ขยายออกไปของข่าวประเสริฐผ่านทางคริสตจักรยุคแรก อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ปัญญา หรืออำนาจ หรือความคิดสร้างสรรค์ของคริสตจักรยุคแรกที่สำคัญออกมา แต่เป็นพระเจ้าที่สำคัญออกมา—พระคุณของพระองค์ พระปัญญาของพระองค์ และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ แล้วบทบาทของคริสตจักรยุคแรกในการเติบโตของคริสตจักรล่ะคืออะไร?

คริสเตียนยุคแรกมีความรับผิดชอบอย่างแน่วแน่ในการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ถึงแม้จะทำเช่นนั้น พวกเขาก็พึ่งพาฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทั้งสิ้น นั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมการอธิษฐานจึงมีบทบาทที่สำคัญมากในพระธรรมกิจการ และนี่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่การอธิษฐานจะต้องมีบทบาทสำคัญในชีวิตของคริสตจักรในปัจจุบัน ข้อสรุปสั้นๆ เกี่ยวกับการเติบโตของคริสตจักรในช่วงครึ่งแรกของกิจการเน้นย้ำถึงบทบาทที่สำคัญมากของการอธิษฐานในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

คำอธิษฐานและการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

ในตอนต้นของพระธรรมกิจการ กลุ่มผู้เชื่อแต่ละคนไม่น่าประทับใจพบกันในห้องเล็กๆ และพวกเขากลับแทบตาย แทนที่จะวางกลยุทธ์ สนทนาตามแบบแผนสำเร็จรูป หรือวางแผนต่างๆ พวกเขากลับ “อุทิศตัวอธิษฐานด้วยกัน” (กิจการ 1:14) และในการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของพวกเขา พระเจ้าได้ส่งพระวิญญาณผู้เปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ลงมาในวันเพนเทคอสต์ (ดูหน้า 46)

กลุ่มผู้ติดตามพระคริสต์ที่ไม่น่าประทับใจนี้เริ่มพูดข่าวประเสริฐในภาษาต่างๆ เรื่องนี้น่าประหลาดใจมากที่บรรทัดแรกของคำเทศนาของเปโตร (คำเทศนาครั้งแรกของคริสเตียน) เป็นการยืนยันว่าเขาไม่ได้เมา นี่คือเปโตรคนเดียวกับเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่ปฏิเสธว่าตนเองไม่รู้จักพระเยซูด้วยซ้ำ แต่บัดนี้เปโตรยืนอยู่ต่อหน้าคนหลายพันคนเพื่อประกาศพระเยซู และมีผู้คนมากกว่าสามพันคนเชื่อฤทธิ์อำนาจนี้ไม่ได้ติดตัวมากับเปโตร; ฤทธิ์อำนาจนี้เป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

กิจการบันทึกเกี่ยวกับว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทำให้คริสตจักรเติบโตอย่างรวดเร็วได้อย่างไร ในบทที่ 1 คริสตจักรเริ่มต้นด้วยผู้เชื่อมากกว่า 100 คน และจากนั้นในกิจการที่ 2 มีผู้เชื่อมากกว่า 3,000 คน และการเติบโตทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในวันเดียวกัน! ผู้เชื่อใหม่เข้าร่วมคริสตจักรและทันใดนั้นพวกเขาก็ “อุทิศตัวเพื่อฟังคำสอนของบรรดาอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปังและอธิษฐาน” (ข้อ 42) จากนั้นในกิจการ 3 เปโตรและยอห์นกล่าวในพระนามของพระเยซู และชายพิการตั้งแต่เกิดอายุสี่สิบปีก็ลุกขึ้นเดินเป็นครั้งแรก เขาไม่เพียงแค่นอนเท่านั้น แต่ยังวิ่งและกระโดดสรรเสริญพระเจ้าไปทั่วพระวิหารอีกด้วย การอัศจรรย์ทำให้ผู้คนประหลาดใจและนำพวกเขาไปสู่ข้อสรุปที่น่าทึ่ง

เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญ ก็อัศจรรย์ใจ แล้วจำได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู (กิจการ 4:13)

โปรดสังเกต: ผู้ชนไม่ได้ถือว่าการอัศจรรย์นี้เกิดจากความสามารถที่มีมาตั้งแต่กำเนิดของเปโตรและยอห์น พวกเขายอมรับว่าการอัศจรรย์นี้เป็นหลักฐานของการทำงานด้วยฤทธิ์อำนาจที่เหนือธรรมชาติ พระเยซูได้รับการยกย่อง

หลังจากการอัศจรรย์นี้ เหล่าสาวกก็เริ่มเผชิญกับการข่มเหงในบทที่ 4 ดังนั้นพวกเขาจึงรวมตัวกันเพื่ออธิษฐาน (ข้อ 23–24) พวกเขาอธิษฐานขอความกล้าหาญและฤทธิ์อำนาจ และทันทีที่คำอธิษฐานของพวกเขาสิ้นสุดลง อาคารนั้นก็เริ่มสั่นไหว (ข้อ 31) คุณจินตนาการออกหรือไม่ว่าอาคารคริสตจักรของคุณสั่นไหวเมื่อสิ้นสุดการประชุมอธิษฐาน? มันอาจทำให้ผู้คนอยากกลับมาอีกครั้งในสัปดาห์หน้าหรืออาจทำให้พวกเขาหวาดกลัว!

เหล่าสาวกยังคงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางผู้คนต่อไป แต่ในบทที่ 6 คริสตจักรเริ่มถูกทำให้ไขว้เขว เหล่าอัครทูตตระหนักได้ถึงสิ่งนี้และอุทิศตนเพื่อการอธิษฐานอีกครั้ง (ข้อ 4) สามข้อต่อมาเราก็ได้เห็นว่าการประกาศพระวาระของพระเจ้าก็เจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็เพิ่มขึ้นอย่างมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ” (ข้อ 7) อีกครั้งหนึ่งที่จำนวนสาวกเพิ่มขึ้นโดยเกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน

ในบทที่ 8 คริสตจักรถูกทำให้กระจัดกระจายไปเนื่องจากการข่มเหง การกระจัดกระจายนี้ทำให้ข่าวประเสริฐแพร่ขยายออกไป จากกรุงเยรูซาเล็มไปยังแคว้นต่างๆ ทั้งแคว้นยูเดียและสะมาเรีย (ข้อ 1) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพาฟิลิปไปที่เขตแดนกาซาเพื่อนำชาวเอธิโอเปียมาหาพระคริสต์ ในกิจการบทที่ 9 เซาโลผู้แสวงกระตือรือร้นในการข่มเหงคริสเตียนก็ได้กลายเป็นสาวกของพระคริสต์ ในกิจการ 10 ขณะที่เปโตรและโคเรเนลิอัสกำลังอธิษฐานในสถานที่ต่างกัน อุปสรรคทางเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐก็เริ่มพังทลายลง ในกิจการ 11 คริสตจักรในเมืองอันติโอกถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อเป็นฐานพันธกิจโลกในอนาคต บทที่ 12 เริ่มต้นด้วยการที่ยาขอบถูกตัดศีรษะและเปโตรถูกจำคุก เพื่อเป็นการตอบโต้คริสตจักรจึงทำในสิ่งที่กำลังทำอยู่คือ “เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำจองในคุก แต่คริสตจักรอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรอย่างกระตือรือร้น” (กิจการ 12:5) พระเจ้าทรงทำกิจขณะที่คริสตจักรอธิษฐาน โดยส่งทูตสวรรค์ไปยังห้องขังของเปโตรเพื่อนำเขาออกมาจากคุก เมื่อเปโตรเป็นอิสระแล้ว เปโตรก็มุ่งหน้าไปที่บ้านของมารีย์—ซึ่งไม่น่าแปลกใจเลย—ที่นั่นคือสถานที่รวมตัวกันของคริสตจักรในการอธิษฐานให้เขา

กิจการ 13 เริ่มต้นด้วยการประชุมต่างๆ ของคริสตจักร (ในเมืองอันติโอก ไม่ใช่ในกรุงเยรูซาเล็ม) แต่ยังคงเกี่ยวข้องกับการอธิษฐานอยู่ ในขณะที่กำลังอดอาหารและนมัสการ ผู้นำคริสตจักรได้รับคำสั่งจากพระวิญญาณให้ส่งเปาโลและบาร์นาบัสเพื่อนำข่าวประเสริฐไปยังคนต่างชาติ (ข้อ 2) การนมัสการ การอธิษฐาน และการอดอาหารครั้งนี้มีผลกระทบอย่างมหาศาล สิ่งนี้ได้จุดประกายการขับเคลื่อนพันธกิจที่จะทำให้ความเชื่อคริสเตียนกลายเป็นศาสนาหลักของอาณาจักรโรมภายในสองศตวรรษครึ่ง ปัจจุบันนี้ (สองพันปีหลังจากการประชุมอธิษฐานนี้) คริสเตียนมากกว่าหนึ่งพันล้านคนเป็นพยานของพระคริสต์ในเกือบทุกประเทศทั่วโลก นอกจากนี้ พระธรรม 13 เล่มจาก 27 เล่มในพันธสัญญาใหม่ (จดหมายของเปาโล) เป็นผลมาจากพันธกิจที่เริ่มต้นในเวลาแห่งการอธิษฐานและการอดอาหารในเมืองอันติโอก ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า สิ่งทรงพลังเกิดขึ้นเมื่อคริสตจักรอธิษฐาน! ส่วนที่เหลือของพระธรรมกิจการ (อีกสิบห้าบท) เปาโลและคนอื่นๆ เทศนาข่าวประเสริฐและผลลัพธ์ที่ออกมาก็น่าอัศจรรย์ใจ นั่นคือผู้คนได้รับความรอด หายโรค หายจากการถูกผีสิง และกระทั่งเป็นขึ้นจากความตายอีกด้วย

คริสตจักรที่ต้องการสร้างความแตกต่างในโลกจะอุทิศตนเองเพื่อการอธิษฐาน
 คุณเคยมองภาพนี้ของคริสตจักรยุคแรกในพระธรรมกิจการแล้วมองกลับมา
 ที่คริสตจักรในทุกวันนี้และคิดว่า บางอย่างทำไมไม่เป็นแบบนั้น หรือไม่? เรามีทั้ง
 การแสดง นักเทศน์ สถานที่ และรายการต่างๆ แต่มีบางสิ่งขาดหายไป เรามีใน
 สิ่งที่เราสามารถผลิตขึ้นมาได้ แต่เราไม่มีในสิ่งที่เราจำเป็น เราต้องการฤทธิ์อำนาจ
 ของพระเจ้าเพื่อทำงานในชีวิตของเรา ในครอบครัวของเรา ในคริสตจักรของเรา
 ในเมืองของเรา และในโลกรอบตัวเรา

หากคุณโยยหาคริสตศาสนาที่เป็นมากกว่าสภาพสามัญธรรมดาที่มีอยู่อย่าง
 ดาษดื่น คุณต้องละทิ้งการพึ่งพาความสามารถที่ติดตัวมาของคุณและความ
 ปราณที่ยกชูตนเองขึ้นทั้งหมด คริสตจักรที่ต้องการสร้างความแตกต่างในโลก
 จะอุทิศตนเองเพื่อการอธิษฐาน

*คริสตจักรที่ต้องการสร้างความแตกต่างในโลก
 จะอุทิศตนเองเพื่อการอธิษฐาน*

โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น

เมื่อเราคิดถึงความสำคัญของการอธิษฐาน คำถามที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ “ฉัน
 ควรอธิษฐานสำหรับอะไร?” กล่าวโดยสรุปคือ จงอธิษฐานสำหรับสิ่งที่สามารถ
 ทำสำเร็จได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น

จำได้ไหมว่าพระธรรมกิจการเริ่มต้นด้วยคริสเตียนที่นั้งอยู่ในห้องชั้นบน
 หวาดกลัวแทบตาย พวกเขาเชื่อว่าตนไม่อาจติดตามพระคริสต์ ไม่อาจถวายเกียรติ
 แด่พระองค์ และไม่อาจสร้างสาวกด้วยตัวพวกเขาเองได้ และเราเองจะต้องยอมรับ
 เรื่องนี้ด้วย พระเจ้าได้มอบภารกิจการถวายพระเกียรติแด่พระองค์โดยการสร้าง
 สาวกและเพิ่มจำนวนคริสตจักรท่ามกลางทุกชนชาติ แต่เราไม่สามารถทำเรื่องนี้
 ได้หากปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เราจะเป็นคนโง่หากจะคิดเป็นอย่างอื่น

มันไม่สำคัญว่าคริสตจักรจะใหญ่โตเพียงใด สมาชิกจะมีความสามารถ มี
 ของประทาน หรือมีอิทธิพลแค่ไหน คริสตจักรจะมีเงินอยู่ในบัญชีมากเท่าไร หรือ
 ทรัพยากรที่คริสตจักรเป็นเจ้าของมีจำนวนเท่าใด หากปราศจากฤทธิ์อำนาจของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว คริสตจักรจะไม่สามารถทำอะไรในโลกเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้เลย คริสตจักรแห่งหนึ่งอาจมีขนาดเล็กมากและมีผู้คนที่มีความสามารถ ของประทาน และอิทธิพลเพียงเล็กน้อย พวกเขาอาจมีเงินและทรัพยากรเพียงนิดเดียว แต่โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรเล็กๆ แห่งนี้สามารถเขย่าประชาชาติเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้

ทั้งหมดนี้ฟังดูดี แต่คุณเชื่อจริงๆ หรือไม่? คุณเชื่อหรือไม่ว่าคริสตจักรสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ในเดือนหน้าด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าที่อาจทำได้ในอีกหนึ่งร้อยปีข้างหน้าโดยปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระองค์? คุณเชื่อหรือไม่ว่าคุณสามารถทำอะไรได้มากกว่าเดิมในสัปดาห์หน้าโดยอาศัยพระวิญญาณของพระเจ้ามากกว่าที่คุณอาจทำได้ตลอดชีวิตโดยพึ่งพาตัวคุณเอง? เราลืมนึกไปถึงความสามารถอย่างสิ้นเชิงของเราและความสามารถอันเหลือล้นของพระเจ้า เราถูกหลอกให้คิดว่าต้นทุนยิ่งใหญ่ที่สุดของเราคือบรรดาจุดแข็งของเรา ทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดของเราคือความอ่อนแอของเรา เพราะเมื่อเราอ่อนแอ เราต้องการพึ่งพาความเข้มแข็งของพระเจ้ามากที่สุด (2 โครินธ์ 9–10) นี่อาจฟังดูขัดกับความรู้สึก แต่มันทำให้เห็นถึงความสำคัญของการอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างความสามารถของเรากับความสามารถของพระเจ้า

การอธิษฐานเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่าง ความสามารถของเรากับความสามารถของพระเจ้า

เราอธิษฐานเพราะเราต้องการให้พระเจ้าทำสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง เราเป็นคนลึนหัวที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ มันเหมือนกับความลึนหัวที่เราเห็นจากทีมอเมริกันฟุตบอล เมื่อพวกเขาต้องเล่นแบบ “เฮลแมรี่” (Hail Mary)—เป็นการขว้างลูกบอลระยะไกลในสนามเมื่อเวลากำลังจะหมดลง การเล่นเกมแบบเฮลแมรี่นี้จะใช้เฉพาะเมื่อทีมหมดหวัง (เมื่อพวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น) ความหวังเดียวสำหรับชัยชนะคือ “การแทรกแซงจากพระเจ้า” ส่วนที่เหลือของเกมนั้นทีมต้องอาศัยทรัพยากรและแผนเกมของตัวเอง แต่ในช่วงเวลาแห่งความลึนหัวนั้น เมื่อเวลากำลังจะหมดลงและแผนเกมล้มเหลว

โดยไม่มีทางเลือกอื่นเหลืออยู่ ความหวังเดียวของทีมคือ “ขว้างด้วยคำอธิษฐาน” จะเป็นอย่างไรหากเราใช้ชีวิตอยู่กับความสิ้นหวังแบบนั้นตลอดทั้งวันทุกวัน? จะเป็นอย่างไรถ้าเรายอมรับว่าเราสิ้นหวังและต้องการให้พระเจ้าแทรกแซงอย่างต่อเนื่อง? ความสิ้นหวังประเภทนี้ควรมีลักษณะเฉพาะของชีวิตคริสเตียนแต่ละคน และคริสตจักร เราไม่สามารถทำอะไรได้โดยปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และเราไม่ต้องการการทำให้สิ่งใดโดยปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

บ่อยครั้งที่การอธิษฐานเป็นส่วนที่ถูกเสริมเข้ามาจากสิ่งที่เราทำมากกว่าจะเป็นรากฐาน เราใช้เวลาหลายชั่วโมงทุกวันดูโทรศัพท์ ดูทีวี และวิ่งจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง แต่เราใช้เวลาน้อยมากในการอธิษฐานตามลำพังกับพระเจ้า หรือเมื่อพูดถึงครอบครัวของเรา เราใช้เวลาหลายชั่วโมงในการทำกิจกรรมทุกประเภทกับลูกๆ หรือคู่สมรสของเรา แต่เราใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที (หรือเพียงไม่กี่วินาที) ร่วมกับพวกเขาในการอธิษฐาน กรอบความคิดแบบเดียวกันนี้ถูกถ่ายทอดไปยังคริสตจักร โดยที่เร่อธิษฐานเกือบจะเป็นกิจวัตรในช่วงเริ่มต้นหรือสิ้นสุดการประชุม บางครั้งการอธิษฐานถูกใช้เป็นช่วงเปลี่ยนผ่านในการประชุมนมัสการ เมื่อมีคนพูดว่า “ให้เราร่วมใจอธิษฐาน” เราจะก้มศีรษะ แต่ในเวลาไม่กี่วินาที จิตใจของเราจะพุ่งไปยังสารพัดทิศทางจนนับไม่ถ้วน เราไม่ได้คิดว่าเรากำลังคุยกับพระองค์หรือพระองค์กำลังฟังเราอยู่ เราลืมไปว่าเรากำลังสนทนากับกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจของจักรวาล พระเจ้าผู้ทรงโอ้อำตระการ ทรงพระสิริ งดงาม บริสุทธิ และรุ่งโรจน์ที่ส่องประกายเหนือจินตนาการอันล้ำเลิศที่สุดของเรา เราทำตามสบายกับการอธิษฐานได้อย่างไร และเหตุใดเราจึงเป็นคนขาดการอธิษฐานบ่อยครั้งเช่นนี้?

เป็นไปได้ไหมว่าอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อการเผยแผ่ข่าวประเสริฐในโลกทุกวันนี้ไม่ใช่การผิดศีลธรรมที่ทำตามใจตนเองในวัฒนธรรมของเรา แต่เป็นเพราะคริสตจักรคิดว่าตนเองพอเพียงในตนเอง?

เราเป็นคนขาดการอธิษฐานเพราะเราเป็นคนหยิ่งจองหอง เมื่อเราไม่อธิษฐานเราก็กำลังพูดว่า “พระเจ้า เราไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ เราสามารถทำสิ่งนี้ได้โดยไม่ต้องพึ่งพระองค์” อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ไหมว่าอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อการเผยแผ่ข่าวประเสริฐในโลกทุกวันนี้ไม่ใช่การผิดศีลธรรมของการทำตามใจตนเองในวัฒนธรรมของเรา แต่เป็นเพราะแนวคิดของความเพียงพอในการ

พึ่งพาตนเองของคริสตจักร? และเป็นไปได้ไหมที่พระเจ้ากำลังรอคอยที่จะแสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ต่อผู้ที่จริงใจกับการอธิษฐานต่อพระองค์? เราจะตั้งใจใส่ให้ดีกว่าคำพูดของซามูเอล แซดวิก (Samuel Chadwick) ที่ว่า

मारไม่กลัวสิ่งใดจากการทำงานที่ไร้การอธิษฐาน การศึกษาที่ไร้การอธิษฐาน และศาสนาที่ไร้การอธิษฐาน มันหัวเราะเยาะสติปัญญาของเรา มันเยาะเย้ยการทำงานของเร แต่มันตัวสั่นเมื่อเราอธิษฐาน¹⁰

โอ้ ดังนั้นขอให้เราอธิษฐานขอสิ่งที่สามารถทำให้สำเร็จได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น!

เพื่อพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น

เมื่อเราอธิษฐานขอสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำให้สำเร็จได้ เมื่อนั้นก็สมเหตุสมผลที่พระองค์จะได้รับพระสิริ ดังนั้นการทรงเรียกให้อธิษฐานจึงเป็นการทรงเรียกให้มีประสบการณ์ในสิ่งที่สามารถถวายพระสิริแด่พระเจ้าเท่านั้น

ในคำอธิบายแต่ละข้อเกี่ยวกับบรรดาสาวกที่กำลัง “ถูกเพิ่ม” เข้าในคริสตจักร ในพระธรรมกิจการ คำกริยา “ถูกเพิ่ม” จะเป็นคำที่ประธานถูกกระทำ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เหล่าสาวกไม่ได้เพิ่มตนเองเข้าไปในคริสตจักร และคริสตจักรก็ไม่ได้เพิ่มสมาชิกใหม่ด้วยอำนาจของคริสตจักรเอง กิจการ 2:47 กล่าวว่า “. . . องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอด เพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้น ทุกๆ วัน” (เน้นคำเพิ่มเติม) ไม่ใช่เปโตรหรือยอห์น ไม่ใช่เปาโลหรือบาร์นาบัส แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเพิ่มผู้คนเข้ามาในคริสตจักร พระเจ้าทรงทำสิ่งที่นับว่าเป็นพระองค์เท่านั้น

ในช่วงทศวรรษที่ 19 จอร์จ มุลเลอร์ (George Müller) อภิบาลคริสตจักรแห่งหนึ่งใน เมืองบริสตอล ประเทศอังกฤษ นานเป็นเวลากว่าหกสิบปี อย่างไรก็ตาม มุลเลอร์เป็นที่รู้จักกันจากพันธกิจเด็กกำพร้าที่เขาก่อตั้งขึ้นเป็นอย่างดี เขาดูแลเด็กกำพร้ามากกว่าหนึ่งหมื่นคนตลอดชีวิตของเขา แต่เขาไม่เคยขอเงินหรือทรัพยากรอื่นใดเพื่อเลี้ยงดูเด็กเหล่านั้นเลย เขาเพียงแค่อธิษฐานและวางใจว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมให้ อันที่จริง ตามบันทึกของมุลเลอร์ฉบับหนึ่ง จุดประสงค์

หลักของมูลเลอร์ในการเริ่มต้นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าไม่ใช่เพื่อดูแลเด็กกำพร้าแต่เพื่อขยายความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า:

หากข้าพเจ้า, ชายยากไร้คนหนึ่ง, โดยคำอธิษฐานและความเชื่อเพียงอย่างเดียว, ได้รับโดยมิได้ร้องขอจากบุคคลใด, เพื่อก่อตั้งและดำเนินงานบ้านเด็กกำพร้า, มันจะมีบางสิ่งซึ่ง, ด้วยพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า, อาจเป็นเครื่องมือในการเสริมกำลังความเชื่อแก่ลูกๆ ของพระเจ้า, นอกจากนี้ยังเป็นพยานแก่จิตสำนึกของผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อ, ถึงความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า เพราะฉะนั้น นี่จึงเป็นเหตุผล *หลัก* ในการก่อตั้งบ้านเด็กกำพร้า... *วัตถุประสงค์หลักประการแรก*ของงานนี้คือพระเจ้าจะได้รับการยกย่องจากข้อเท็จจริงที่ว่า เด็กกำพร้าที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้าจะได้รับทุกสิ่งซึ่งพวกเขาต้องการ ผ่านทางการอธิษฐานและความเชื่อเท่านั้น โดยไม่มีผู้ใดที่ข้าพเจ้าหรือเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าต้องไปร้องขอ เพื่อให้เห็นว่า พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อและยังคงฟังคำอธิษฐานอยู่เสมอ¹¹

มูลเลอร์ตัดสินใจที่จะเน้นการอธิษฐานในลักษณะที่มันเป็นที่ประจักษ์ชัดต่อทุกคนที่มองดูชีวิตและพันธกิจของเขาว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำทุกสิ่งทุกอย่าง บรรดาคริสตจักรที่สัตย์ซื่อควรมีแรงจูงใจเช่นเดียวกับมูลเลอร์ด้วย

เราอยากให้เห็นสาวกถูกสร้างขึ้น คริสตจักรเพิ่มทวีมากขึ้น ความต้องการได้รับตอบสนอง เด็กกำพร้าได้รับการเลี้ยงดู ผู้หิวโหยได้รับอาหาร และผู้คนที่เข้าถึงยากถูกเข้าถึง และเมื่อมีคนถามว่า “เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?” เราก็จะได้มีคำตอบเดียวว่า “พระเจ้าทรงทำทุกสิ่งทุกอย่าง” เราต้องการสัมผัสประสบการณ์ที่สามารถนำมาซึ่งการถวายพระสิริแด่พระเจ้าของเราเท่านั้น แต่หากสิ่งนี้เกิดขึ้น คริสตจักรจะต้องอุทิศตนเพื่อการอธิษฐาน ไม่ใช่ห้องอธิษฐานหรือเวลาอธิษฐานเป็นครั้งคราว แต่เป็นการอธิษฐานอย่างมุ่งมั่นตั้งใจทุกครั้งที่เรามารวมตัวกัน—ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ ตามลำพังหรือกับครอบครัวของเรา การอธิษฐานต้องไม่ใช่ส่วนที่ถูกเสริมเข้ามาในชีวิตเรา แต่ต้องเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ

คำถาม เพื่อการอธิษฐาน

1

คริสตจักรในสมัยของเราเข้าใจผิดเกี่ยวกับความสำเร็จอย่างไร?

2

มีสัญญาณอะไรบ้างที่บ่งชี้ว่าคริสตจักรอาจพึ่งพาความสามารถของตนเอง
ในการบรรลุพันธกิจของพระคริสต์?

3

การอธิษฐานมีบทบาทสำคัญต่อการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ
ในพระธรรมกิจการอย่างไร?

4

การพึ่งพาพระเจ้าในคำอธิษฐานทำให้พระองค์ได้รับเกียรติอย่างไร?

5

เราสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อให้แน่ใจว่าการอธิษฐานเป็นพื้นฐานสำคัญ
มากกว่าเป็นส่วนที่ถูกเสริมเข้ามาในชีวิตและในพันธกิจคริสตจักรของเรา?

การถวาย

เรื่องการเรียไรเพื่อช่วยธรรมิกชนนั้น ข้าพเจ้าสั่งคริสตจักรที่แคว้น
กาลาเทียว่าอย่างไร ท่านทั้งหลายก็ทำตามเช่นนั้นด้วย ทุกวันต้นสัปดาห์ให้
พวกท่านแต่ละคนแยกเงินออกและสะสมไว้ตามรายได้ เพื่อจะไม่ต้องเก็บ
เรียไรเมื่อข้าพเจ้ามาถึง และเมื่อข้าพเจ้ามาแล้วหากพวกท่านรับรองใคร
ข้าพเจ้าจะส่งคนนั้นให้นำเงินถวายของท่านพร้อมกับจดหมายไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม และถ้าเห็นว่าข้าพเจ้าควรจะไปด้วย พวกเขาก็จะไปพร้อม
กับข้าพเจ้า

— 1 โครินธ์ 16:1–4

– คุณลักษณะที่ 5 –

ผมอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ร่ำรวยที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ถ้าจะให้พูดก็คือ ผมมีน้ำสะอาด มีอาหารและเสื้อผ้าที่เพียงพอ มีหลังคาคลุมศีรษะในตอนกลางคืน เข้าถึงยารักษา การขนส่งทันสมัย และสามารถอ่านหนังสือได้ ผมมั่งคั่งอย่างไม่น่าเชื่อเมื่อเทียบกับผู้คนหลายพันล้านคนในโลกใบนี้

สตีฟ คอร์เบตต์ (Steve Corbett) และไบรอัน ฟิกเกอร์ต (Brian Fikkert) สังเกตว่ามาตรฐานการครองชีพของคนอเมริกันโดยทั่วไปนั้นถือเป็นเรื่องแปลกอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ “ไม่เคยมีช่วงเวลาใดในประวัติศาสตร์ที่มีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจในโลกมากไปกว่าปัจจุบัน” เมื่อพูดถึงคนอเมริกันในปัจจุบันโดยเฉพาะ พวกเขาสรุปว่า “ไม่ว่าจะประเมินด้วยวิธีใดก็ตาม เราเป็นคนร่ำรวยที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยเดินบนโลกนี้” หรือกล่าวอีกอย่างว่า เมื่อคนส่วนใหญ่ในโลกได้ยินคำว่า มั่งคั่ง พวกเขาก็จะนึกภาพคนแบบผม เพื่อนบ้านของผม และสมาชิกคริสตจักรของผม

ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์กล่าวว่าความมั่งคั่งคือบาป แต่พระคัมภีร์ได้เตือนเราหลายประการเกี่ยวกับอันตรายของความมั่งคั่ง ตัวอย่างเช่น:

ส่วนพวกที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการล่อลวงและติดกับดักของความอยากมากมายที่ไร้เวลาและอันตราย ซึ่งจุดคนเราให้ลงไปสู่ความพินาศและความย่อยยับ เพราะว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด ความโลภ

เงินทองนี้ที่ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย (1 ทิโมธี 6:9–10)

ฟังให้ตื่นะ พวกคนมั่งมี จงร้องไห้และโศกครวญเพราะความทุกข์ที่กำลังจะเกิดกับท่านทั้งหลาย ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพัง เสื้อผ้าของท่านก็ถูกแมลงกัดกิน ทองและเงินของท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานปรักปรำท่านและจะเผาผลาญเลือดเนื้อของท่านเหมือนกับไฟ ท่านสะสมสมบัติไว้สำหรับวาระสุดท้าย (ยากอบ 5:1–3)

พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก็ยากจริงๆ” (มาระโก 10:23)

เรามักจะคิดอยู่เสมอว่า ความมั่งคั่งเป็นพระพร แต่พระเยซูเตือนเราว่าความมั่งคั่งสามารถเป็นอุปสรรคขวางกั้นอาณาจักรของพระเจ้าได้ มันสามารถกักขังคุณจากสวรรค์ได้

***เรามักจะคิดอยู่เสมอว่า ความมั่งคั่งเป็นพระพร
แต่พระเยซูเตือนเราว่าความมั่งคั่งสามารถเป็นอุปสรรค
ขวางกั้นอาณาจักรของพระเจ้าได้***

เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงเงินของคุณ สิ่งสำคัญอันดับแรกไม่ใช่เงินของคุณ แต่เป็นจิตใจของคุณ พระเยซูตรัสว่า ใจของคุณจะอยู่ ณ ที่ซึ่งทรัพย์สมบัติของคุณอยู่เสมอ (มัทธิว 6:21) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ วิธีที่คุณใช้เงินเป็นเรื่องของจิตใจ และเนื่องจากพระเจ้าทรงห่วงใยจิตใจของเรา พระองค์จึงตรัสเกี่ยวกับวิธีใช้เงินของเราอยู่บ่อยครั้ง เราต้องฟังพระองค์มากกว่าที่เราต้องฟังจากผู้เชี่ยวชาญด้านการเงิน เพื่อเห็นแก่จิตวิญญาณของเราเองและเพื่อสุขภาพคริสตจักรของเรา เราจำเป็นต้องมีมุมมองตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับการถวายเป็น

อีกครั้งหนึ่งที่แนวปฏิบัติของคริสตจักรยุคแรกในกิจการบทที่ 2 ได้สอนเราบางอย่าง ผู้เชื่อเหล่านี้ไม่เพียงแต่อธิษฐานต่อพระเจ้าและเรียนรู้จากคำสอนของ

เหล่าอัครทูตเท่านั้น แต่พวกเขายังขายทรัพย์สินของตนเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ขัดสนอีกด้วย (กิจการ 2:44–45) ตั้งแต่เริ่มแรก คริสตจักรนั้นแตกต่างออกไปเพราะการให้ด้วยความเสียสละ พวกเขาไม่ได้นับถือลัทธิสังคมนิยมหรือลัทธิคอมมิวนิสต์ หรือมีแผนการแจกจ่ายแบบบังคับอื่นๆ คริสเตียนใหม่เหล่านี้มีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในจิตใจ มองเห็นความต้องการในชีวิตของผู้คนและสมัครใจขายทรัพย์สินเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ขัดสนเหล่านั้น และใจที่กว้างขวางของพวกเขาไม่ใช่การกระทำเพียงครั้งเดียว

ไม่กี่บทต่อมา (กิจการ 4:32–37) บรรดาคริสเตียนขายบ้านและที่ดินของตน นำเงินมามอบให้กับคริสตจักร และเนื่องจากความใจกว้างขวางของพวกเขา จึงไม่มีใครขัดสนในหมู่พวกเขาเลย (ข้อ 34–35)

หลายปีต่อมา คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มกำลังเดือดร้อนจากการกัณดารอาหาร อัครทูตเปาโลจึงเริ่มรวบรวมเงินถวายที่แสดงถึงความรักเพื่อนำไปมอบให้คริสเตียนที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนเหล่านี้ เปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตจักรเมืองโครินธ์เพื่อบอกพวกเขาเกี่ยวกับการเยี่ยมนะที่กำลังจะมาถึง และความปรารถนาของตนที่จะรวบรวมเงินเพื่อช่วยเหลือคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลให้คำกำชับเจาะจงถึงการเรียไครครั้งนี้ใน 1 โครินธ์ 16:1–4 (ดูหน้า 58)

คำกำชับของเปาโลสำหรับคริสเตียนในเมืองโครินธ์ยังใช้ได้กับคริสเตียนในปัจจุบันด้วย ไม่ว่าคุณจะเป็นคนที่เกษียณอายุ นักธุรกิจมืออาชีพ หรือนักศึกษาในมหาวิทยาลัย คำกำชับเหล่านี้มีไว้สำหรับคุณ ไม่ว่าคุณจะได้หรือแต่งงานแล้ว มีฐานะการเงินดีหรือดิ้นรนเพื่อหาเงินเลี้ยงชีพ คำกำชับของพระเจ้าเกี่ยวกับการให้นั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตของคุณ ต่อไปนี้เราจะคำนึงถึงคำกำชับเหล่านี้โดยการตอบคำถามสำคัญบางข้อเกี่ยวกับการถวายตามหลักพระคัมภีร์

ทำไมเราถึงถวาย?

ประการแรก เราถวายเพื่อแสดงถึงการนมัสการพระเจ้า คริสตจักรในเมืองโครินธ์ได้รับคำสั่งให้ถวาย “ทุกวันแรกของแต่ละสัปดาห์” (1 โครินธ์ 16:2 ฉบับแปลใหม่) คริสตจักรพบกันทุกวันอาทิตย์เพื่อนมัสการ และพระเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขาแยกเงินถวายไว้เมื่อพวกเขามารวมตัวกัน คริสตจักรรับการถวายในวัน

อาทิตย์ไม่ใช่เพราะเป็นวันที่สะดวกเท่านั้น คริสตจักรรับการถวายในวันอาทิตย์ เพราะเป็นวิถีปฏิบัติของคนของพระเจ้าตั้งแต่คริสตจักรก่อตั้งขึ้นครั้งแรกเมื่อเกือบสองพันปีที่แล้ว

เนื่องจากการถวายทุกสัปดาห์ จึงอาจกลายเป็นกิจวัตรที่ทำโดยไม่คิดได้ อย่างง่ายดาย แต่สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนั้นมีพลังมากกว่านั้นมาก ในระหว่างการประชุมนมัสการ คริสตจักรหยุดที่จะยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์เจ้านายเหนือเงินทอง และพระองค์ทรงมีค่ามากกว่าทองคำและเงิน คริสตจักรยินดีถวายเงินของตนเพื่อนมัสการพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเป็นความพึงพอใจและอัศจรรย์ยิ่งกว่าสิ่งใดๆ ที่เงินจะซื้อได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การถวายนั้นเป็นการปฏิบัติอย่างหนึ่งของการนมัสการ ท่ามกลางโลกแห่งวัตถุนิยม เราแยกเงินของเราไว้และทูลพระเจ้าว่า “เราไม่ได้นมัสการเงิน...เรานมัสการพระองค์” ไม่ว่าการถวายนั้นจะอยู่ในวัฒนธรรมที่มั่งคั่งหรือยากจน คริสเตียนนมัสการพระเจ้าผ่านการถวายของตน

ประการที่สอง เราถวายเนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้าที่ล้นหลาม คำว่า “ของประทาน” ในข้อ 3 มาจากคำภาษากรีก *คาริส* (charis) ซึ่งแปลว่า “พระคุณ” พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้เรียกร้องการถวายแบบบังคับในคริสตจักร แต่เป็นการถวายที่ถูกเร้าใจโดยพระคุณ เราไม่ได้ถวายเพราะเราต้องถวาย เราถวายเพราะเราอยากถวาย เราไม่ได้ถวายเพราะคิดว่าจะได้รับสิ่งดีตอบแทน เราถวายเพราะรู้สึกท่วมท้นด้วยพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่เราในข่าวประเสริฐ

**เราไม่ได้ถวายเพราะคิดว่าจะได้รับสิ่งดีตอบแทน
เราถวายเพราะรู้สึกท่วมท้นด้วยพระคุณ
ที่พระเจ้าประทานแก่เราในข่าวประเสริฐ**

เราได้กบฏต่อพระเจ้าผู้สร้างจักรวาลนี้ และเราสมควรตกนรกแยกจากพระองค์ตลอดไป แต่พระเจ้าทรงรักเรามากจนส่งพระเยซูบุตรของพระองค์ลงมาใช้ชีวิตในแบบที่เราไม่สามารถดำเนินได้ และตายในแบบที่เราสมควรตาย จากนั้นสามวันต่อมา พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากอุโมงค์ฝังศพ พิชิตศัตรูที่เราไม่สามารถพิชิตได้ บัดนี้ โดยการวางใจในพระเยซู พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยบาปของเราและ

ประธานชีวิตนิรันดร์แก่เรา พระคุณของพระองค์ที่ถูกเทลงมาบนเราโดยไม่คิดมูลค่าคือสาเหตุที่เราถวายเงินของเราแด่พระเจ้าเมื่อคริสตจักรมารวมตัวกัน

ใครควรถวาย?

สาวก (ผู้ติดตาม) พระเยซูทุกคนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้ถวาย เปาโลกล่าวว่า “...ให้ พวกท่านแต่ละคน แยกเงินออกและสะสมไว้ตามรายได้” (ข้อ 2 เน้นความโดยผู้เขียน) จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงสมาชิกของคริสตจักรที่มีสถานะทางเศรษฐกิจหรือสถานะทางการเงินที่มั่นคงเท่านั้น แต่เขียนถึงทุกคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ มีสมาชิกที่มีฐานะทางเศรษฐกิจทั้งสองฝั่ง บางคนก็ยากจนมากและบางคนก็มั่งคั่งมาก แต่ทุกคนได้รับคำสั่งให้ถวาย เช่นเดียวกัน สำหรับวันนี้ คริสเตียนทุกคนควรถวาย เพราะพระคุณเดียวกันได้ช่วยเราทุกคนให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันก็ทรงครอบครองเหนือเราทุกคน

ไม่ว่าพระเจ้าจะตรัสสิ่งใด ประชากรของพระองค์ต้องทำสิ่งนั้น ท้ายที่สุดแล้ว คริสเตียนคือผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในฐานะองค์เจ้านาย นี่ไม่ใช่การตัดสินใจเพียงครั้งเดียว แต่เป็นการอุทิศตนที่จะติดตามพระคริสต์ด้วยชีวิตของคุณ ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณมี รวมถึงทรัพย์สิน แผนการ ความฝัน และแม้แต่ลูกๆ ของคุณเป็นของพระเยซู และพระองค์ได้บัญชาประชากรของพระองค์ให้ถวาย

เราจะถวายที่ไหน?

คริสเตียนถวายให้กับคริสตจักรและผ่านทางคริสตจักรท้องถิ่น การถวายที่กล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 16 นั้นเป็นการถวาย สำหรับ ชุมนุมมิชชันในกรุงเยรูซาเล็ม และได้รับการเก็บรวบรวมที่คริสตจักรในเมืองโครินธ์ คริสเตียนแต่ละคนจะนำของถวายของตนมาที่คริสตจักรทุกสัปดาห์ และคริสตจักรจะแยกของถวายไว้เพื่อจุดประสงค์เฉพาะนี้

บางครั้งเรามีความคิดที่ว่า เราอยู่ได้ด้วยตัวเองในชีวิตคริสเตียน และเราแต่ละคนสามารถถวายได้ทุกที่และทุกวิธีที่เราต้องการ มันไม่ผิดที่จะถวายนอกคริสตจักรในเวลาต่างๆ และด้วยเหตุผลที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม พันธสัญญาใหม่ให้ความสำคัญอันดับแรกอย่างชัดเจนกับการถวาย แก่ คริสตจักรเพื่อพันธกิจผ่านทาง คริสตจักร นี่คือสิ่งที่เราเห็นคริสเตียนยุคแรกทำในกิจการบทแรกๆ

พวกเขานำของขวัญและของถวายมายังคริสตจักรที่รวมตัวกันและวางที่แทบเท้าของเหล่าอัครทูต สาวกของพระคริสต์เหล่านี้รวบรวมทรัพยากรของตนเพื่อจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่พวกเขาจะบรรลุผลได้ในชีวิตของแต่ละคน ใจที่กว้างขวางของพวกเขาได้เต็มเชื้อเพลิงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรและระหว่างคริสตจักรต่างๆ ด้วย นี่เป็นการเตือนใจอีกประการหนึ่งว่า พระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นผู้ถวายที่โดดเดี่ยว เราถวายร่วมกันในคริสตจักร และในฐานะคริสตจักร เราตัดสินใจร่วมกันว่าจะใช้เงินนั้นอย่างไร

เป็นสิ่งสำคัญสำหรับคริสตจักรต่างๆ ที่จะต้องดูแลทรัพยากรของตนอย่างสัตย์ซื่อและด้วยความสัตย์สุจริต ทรัพยากรต่างๆ ควรได้รับการจัดการในลักษณะที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและตามจุดประสงค์ที่สมาชิกได้ถวายแก่คริสตจักร เปาโลสัญญาที่จะส่งของขวัญแห่งความรักให้กับผู้ที่คริสตจักรรับรองด้วยจดหมาย (ข้อ 3-5) เพราะเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมอบของขวัญนี้ให้อยู่ในมือของสมาชิกที่รับผิดชอบซึ่งจะส่งของดังกล่าวไปยังกรุงเยรูซาเล็ม นำเศรัที่มีตัวอย่างคริสตจักรมากมายที่ใช้เงินในทางที่ผิด ซึ่งเป็นสาเหตุที่คริสตจักรจำเป็นต้องรับผิดชอบต่อทางการเงิน ไม่เพียงแต่ในแง่ของ สิ่ง ที่ถวายเท่านั้น แต่ยังรวมถึง *วิธีการ* การจัดการกับของขวัญเหล่านั้นด้วย และ *ใคร* เป็นผู้จัดการกับของขวัญเหล่านั้น เป้าหมายในท้ายที่สุดก็เพื่อให้คริสเตียนถวายให้กับคริสตจักรและทางคริสตจักรเพื่อสนับสนุนคริสตจักร เพื่อเผยแพร่ว่าประเสริฐ และเพื่อเยียวยากจน

เราควรถวายเมื่อไร?

กล่าวสั้นๆ ก็คือ เราถวายอย่างสม่ำเสมอ ความคาดหวังในคริสตจักรที่เมืองโคโรินธ์คือสาวกของพระคริสต์จะถวาย “ทุกสัปดาห์” (ข้อ 2) นี่ไม่ได้หมายความว่าเมื่อคุณได้รับเงินเดือนหรือทุกครึ่งเดือน คุณจะต้องแบ่งเงินถวายให้เหมาะสมกับตารางรายสัปดาห์เพื่อทำตามหลักพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ข้อนี้เผยให้เห็นรูปแบบที่ชัดเจนก็คือ พระคัมภีร์คาดหวังให้ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ถวายอย่างสม่ำเสมอ เราไม่ควรรอให้สิ่งดึงดูดทางอารมณ์เข้ามาหาเรา หรือรอเพื่อให้เงินโบนัสมาอยู่บนตักของเรา หรือเราควรถวายเป็นระยะๆ โดยขึ้นอยู่กับ *ความรู้สึก* ว่าเราสามารถถวายได้หรือไม่ ไม่ว่าสถานการณ์ทางการเงินของเราจะเป็นอย่างไร เราควรแบ่งบางส่วนไว้เพื่อถวายอย่างสม่ำเสมอ

เราควรถวายมากแค่ไหน?

เปาโลรู้ว่าสมาชิกหลายคนของคริสตจักรมีความมั่งคั่ง (และไม่มั่งคั่ง) ทางการเงิน ในแบบที่แตกต่างกัน ดังนั้นเขาจึงแนะนำให้สมาชิกถวายตามแต่รายได้นั้น (ข้อ 2) แต่นั่นก็ยังไม่ได้อธิบายว่าเราจะถวายเท่าไร คริสเตียนบางคนอ้างว่าเราควรให้เป็นเปอร์เซ็นต์ที่แน่นอนเช่น สิบลด; ส่วนคนอื่นอ้างว่าคริสเตียนไม่ได้ถูกผูกมัดให้ถวายตามจำนวนที่เจาะจงอีกต่อไป เพื่อตอบคำถามนี้ เราจะต้องพิจารณาความเป็นมาของเรื่องนี้จากพันธสัญญาเดิม

คำว่า “สิบลด” หมายถึง “หนึ่งในสิบ” และในพันธสัญญาเดิมมีการถวายสิบลดก็เพื่อสนับสนุนอิสราเอลประชากรของพระเจ้า (เลวีนิติ 27:30; กันดารวิถี 18:21–24; เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22–23, 28–29) โปรดทราบว่าเป็นอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว พวกเขาไม่ใช่แค่ชุมชนฝ่ายวิญญาณเหมือนที่คริสตจักรเป็นอยู่ทุกวันนี้ พวกเขาเป็นประเทศที่ปกครองทางการเมือง ดังนั้นเงินทุนบางส่วนที่พวกเขาเก็บรวบรวมจึงคล้ายกับสิ่งที่เราเรียกว่าภาษีในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงบัญชาให้ชาวอิสราเอลถวายสิบลดจากผลผลิตทั้งหมดจากที่ดินและฝูงแกะของพวกเขา (เลวีนิติ 27:30) ซึ่งจะใช้เพื่อสนับสนุนปุโรหิตและคนเลวีที่ปฏิบัติงานในพระวิหาร (กันดารวิถี 18:21–24) การถวายสิบลดครั้งที่สองเพื่อสนับสนุนเทศกาลและการเฉลิมฉลองต่างๆ กับประชากรของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22–23) ในปีที่สาม มีการถวายสิบลดอีกครั้ง ซึ่งจะแจกจ่ายไม่เฉพาะแก่คนเลวีเท่านั้น แต่ยังแก่คนยากจน คนขายขอบ คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่ายด้วย (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:28–29) เมื่อคุณรวมทุกอย่างเข้าด้วยกัน คนอิสราเอลมอบรายได้ประมาณ 20% ต่อปี และทุกๆ สามปี พวกเขาถวายอีก 10% ดังนั้นโดยเฉลี่ยจะอยู่ที่ประมาณ 23% ต่อปี และแม้จะไม่ใช้อยากรวมของการถวายก็ตาม เพราะสิบลดเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

พันธสัญญาเดิมยังกล่าวถึงการถวายผลแรกอีกด้วย ซึ่งเป็นการถวายพืชผลที่ดีที่สุดของปีแด่พระเจ้า (อพยพ 23:16; 34:22; เลวีนิติ 19:23–25; กันดารวิถี 15:20–21) นอกจากการถวายสิบลดและผลแรกแล้ว คนอิสราเอลยังได้รับคำสั่งเรื่องของการถวายตามความสมัครใจด้วย ของถวายตามความสมัครใจเป็นการถวายตามใจซึ่งนอกเหนือไปจากการถวายสิบลดและการถวายผลแรก (อพยพ

35:29; 36:3–7; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5–7) โดยสรุปแล้ว สิบลดเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น สิบลดเป็นเพียงฐานล่างไม่ใช่เพดาน ซึ่งไม่มีเพดานในเรื่องนี้

ในขณะที่เราคิดเกี่ยวกับการถวายว่าเป็นคุณลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของคริสตจักรตามหลักพระคัมภีร์ สิ่งสำคัญที่เราต้องจำไว้ด้วยก็คือว่า สิบลดและการถวายของอิสราเอลก็มีวัตถุประสงค์ประการหนึ่งเช่นกัน พระเจ้ากำลังฝึกประชากรของพระองค์ให้จัดวางพระองค์เป็นสิ่งที่สำคัญอันดับแรกในชีวิตของพวกเขา เพราะพวกเขาได้รับการย้ำเตือนอยู่เสมอว่าสิ่งแรกและสิ่งสุดท้าย (และทุกสิ่งที่อยู่ในระหว่างนั้น) เป็นของพระเจ้าในท้ายที่สุด สิบลดเหล่านี้ยังเป็นการจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ด้วย พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับปุโรหิต สำหรับการนมัสการของประชากรของพระองค์ และสำหรับคนยากจนและคนขัดสน สิบลดเหล่านี้เป็นเหตุผลในการเฉลิมฉลองพระพรของพระเจ้า

การถวายในพันธสัญญาเดิมไม่เคยมีเจตนาให้เป็นการถวายตามหน้าที่และน่าหดหู่จนทำให้ประชากรของพระเจ้าหนักใจ แต่กลับเป็นโอกาสที่จะขอบพระคุณด้วยใจยินดีต่อพระผู้ประทานของประทานอันดีทั้งปวง ตัวอย่างเช่น เมื่อโมเสสหนุนใจผู้คนให้นำของถวายด้วยความสมัครใจมาสร้างพลับพลา ผู้คนได้นำมามากกว่าที่จำเป็น—มากจนโมเสสต้องสั่งให้พวกเขาหยุดถวาย เพราะพวกเขาถวายมากเกินไป (อพยพ 36:6–7)!

ในพันธสัญญาใหม่ เราไม่พบคำสั่งอย่างเจาะจงในการถวายสิบลด แต่เรากลับเห็นหลายตัวอย่างของการถวายที่มากกว่าการถวายสิบลดเสียอีก พระเยซูตรัสว่า “จงขายทรัพย์สินของท่านและบริจาคแก่คนยากไร้” (ลูกา 12:33 ฉบับอรรถธรรมฯ) พระองค์ทรงบอกให้ชายคนหนึ่งขายทุกสิ่งที่มี (ลูกา 18:22) และในบทถัดไป สาวกใหม่ของพระคริสต์มอบทรัพย์สมบัติของเขามากกว่าครึ่งหนึ่งให้แก่คนยากจน (ลูกา 19:8) และดังที่เราได้เห็นแล้ว คริสตจักรยุคแรกในกิจการได้ทำตามสิ่งที่พระเยซูตรัสให้ทำ นั่นคือพวกเขาขายทรัพย์สินและข้าวของของตนและแจกจ่ายให้กับคนขัดสน (กิจการ 2:45; 4:34–35) เมื่อขยับจากพันธสัญญาเดิมมาสู่พันธสัญญาใหม่ เราจะเห็นการถวายที่แผ่ขยายออกไปมากยิ่งขึ้น ไม่ใช่การถวายที่ลดน้อยลง การนี้ดูสมเหตุสมผลเมื่อเราระลึกได้ว่าอะไรเราใจเราให้ถวาย นั่นคือ พระคุณอันล้นหลามของพระเจ้า หากผู้คนถูกเร้าใจให้ถวายด้วย

ใจกว้างขวางก่อนพระเยซูเสด็จมา มันคงไม่สมเหตุผลเลยที่ผู้คนจะถวายน้อยลง หลังจาก พระเยซูเสด็จมาแล้ว ตายบนไม้กางเขน และเป็นขึ้นจากความตาย มันสมเหตุผลแล้วที่ตอนนี้เราจะถวายมากกว่าคนของพระเจ้าที่ได้ถวายในพันธสัญญาเดิม

หากคุณยังสงสัยว่าจะเริ่มจากตรงไหน จงเริ่มต้นด้วยการถวายสิบลด เนื่องจากบางคนเผชิญปัญหาทางการเงินอย่างหนัก บางคนอาจต้องค่อยเดินทีละก้าวเพื่อไปถึงจุดนั้น แต่แนวทางปฏิบัติทั่วไปสำหรับคริสเตียนควรเริ่มต้นการถวายด้วยสิบลดเป็นอย่างน้อย การถวายสิบลดยกย่องหลักการในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นหลักการที่พันธสัญญาเดิมได้อธิบายไว้ พระเยซูทรงรับรองหลักการนี้ และคริสตจักรยุคแรกปฏิบัติตามหลักการนี้ ในขณะที่พระเยซูทรงดำเนินและประณามผู้นำศาสนา พระองค์ก็ทรงชมเชยการถวายสิบลด (ลูกา 11:42) คริสเตียนยุคแรกยังได้รับคำชมเชยในการถวายสิบลดด้วย ขอให้พิจารณาคำพยานของอิเรเนอัส ผู้ปกป้องความเชื่อของคริสเตียนในยุคแรก:

ชาวยิวถูกกำหนดให้ถวายสิบลดเป็นประจำ ส่วนคริสเตียนผู้มีเสรีภาพ มอบทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของพวกเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า การมอบถวายอย่างเสรีไม่ได้ทำให้ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาน้อยลง เนื่องจากพวกเขามีความหวังในสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า¹³

ไม่กี่ร้อยปีต่อมา ออกัสตินยังได้กล่าวถึงวิธีการถวายสิบลดว่า

สิบลดเป็นสิ่งจำเป็นดังตดหนี้สิน และผู้ที่ไม่เต็มใจที่จะถวายก็มีความผิดฐานปล้นทรัพย์ เพราะฉะนั้น ผู้ใดปรารถนาที่จะรักษานำเหน็จของตนเอง... ให้เขาถวายสิบลดและให้เขาแสวงหาการให้ทานจากเก้าส่วนนั้น¹⁴

ในช่วง 400 ปีแรก คริสตจักรถือว่าการถวายสิบลดนั้นเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของการถวาย

ขอให้พิจารณาผลกระทบของสิบลดต่อจิตใจของคุณ ส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ดั้งเดิมของสิบลดคือเพื่อย้ำเตือนประชากรของพระเจ้าว่าทุกสิ่งที่พวกเขาได้

มาจากพระเจ้านั้น ทำยที่สุดแล้ว เป็นของพระองค์ เราเองก็ต้องการคำย้าเตือน เช่นกันว่าเงินไม่ใช่ของเราจริงๆ แต่เงินทั้งหมดนั้นเป็นของพระเจ้า และเราทุกคน จะต้องยื่นต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อกล่าวรายงานว่าเราใช้เงินที่พระองค์ประทาน แก่เราอย่างไร สิบลดคืออาวุธในการต่อสู้กับแนวคิดวัตถุนิยมในจิตใจเรา

ขอย้าอีกครั้งว่า อย่าให้สิบลดเป็นเส้นชัยแต่ให้เป็นจุดเริ่มต้น เมื่อองค์พระผู้ เป็นเจ้าทรงเพิ่มพูนขึ้น จงต่อต้านการทดลองใจให้ใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายและ สะสมความฟุ่มเฟือยมากขึ้น เราถูกกำหนดขอบเขตโดยวัฒนธรรมของเราให้ คิดว่า ไม่ว่าเราจะได้เงินเดือนเท่าไร เราควรดำเนินชีวิตในระดับนั้น (หรือสูงกว่านั้น) เมื่อเงินเดือนของเราเพิ่มขึ้น มาตรฐานการครองชีพของเราก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่ ความคิดเช่นนี้ไม่ได้เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์ มันอาจเป็นความฝันแบบอเมริกัน แต่มันไม่ใช่ความจริงในพระคัมภีร์

พระคัมภีร์กล่าวว่า การอยู่ในทางของพระเจ้าและมีความพอใจก็เป็น “ประโยชน์อย่างใหญ่หลวง” (1 ทิโมธี 6:6) ดังนั้น จงใช้ชีวิตอย่างพึงพอใจและ จงถวายมากขึ้นตามที่พระเจ้าประทานแก่คุณมากขึ้น พระเจ้าประทานเงินให้เรา มากขึ้น ไม่ใช่เพื่อให้เราสามารถยกมาตรฐานการครองชีพของเรา แต่เพื่อให้เรา สามารถยกมาตรฐานในการถวายของเรา

พระเจ้าประทานเงินให้เรามากขึ้น ไม่ใช่เพื่อให้เราสามารถยกมาตรฐานการ ครองชีพของเรา แต่เพื่อให้เราสามารถยกมาตรฐานในการถวายของเรา

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราถวาย?

เมื่อเราขอคำแนะนำทางการเงิน เราจะมองหาสิ่งที่รับประกันเราได้มากที่สุด เราต้องการให้แน่ใจว่าเงินของเรานำมาซึ่งผลตอบแทนที่ดี หากคุณเชื่อฟัง พระคัมภีร์ คุณก็จะได้รับหลักประกันอย่างน้อยสามประการ ประการแรก จิตใจ ของคุณจะเปลี่ยนไป พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:21) หากคุณใช้จ่ายเงินไปกับสิ่งต่างๆ ใน โลกนี้ จิตใจของคุณก็จะอยู่ที่นั่น แต่ถ้าคุณใช้เงินกับเรื่องของพระเจ้า จิตใจ ของคุณก็จะอยู่กับพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นจะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ประการ ที่สอง การถวายจะรับประกันว่าคริสตจักรจะได้รับการเสริมสร้าง เมื่อเราถวายแก่ คริสตจักรและผ่านทางคริสตจักร คริสตจักรก็มีความเข้มแข็งมากขึ้นจนกลายเป็น

คริสต์จักรที่พระเจ้าทรงออกแบบให้เป็น ประการที่สาม การถวายรับประกันว่าพระเจ้าจะได้รับเกียรติ เราจะต่อสู้กับการนมัสการรูปเคารพในวัฒนธรรมของเราและความรักเงินทองในจิตใจของเราได้อย่างไร? ก็โดยการที่เราถวายตามที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราถวายนั่นเอง

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

เหตุใดเราจึงเชื่อมโยงความมั่งคั่งเข้ากับพระพรอย่างรวดเร็ว?

2

ตามพันธสัญญาใหม่แล้ว
อันตรายของการแสวงหาความมั่งคั่งคืออะไร?

3

อะไรคืออุปสรรคที่ขัดขวางการถวายของคุณ?

4

เหตุใดการที่เราคิดถึงการถวายผ่านคริสตจักรท้องถิ่น
เป็นหลักจึงสำคัญ?

5

เราจะต่อสู้กับการรักเงินทองในจิตใจของเราได้อย่างไร?

การเป็นสมาชิก

เพราะว่า เหมือนกับร่างกายเดียวที่มีหลายๆ อวัยวะ และอวัยวะทั้งหมดของร่างกายนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นร่างกายเดียว พระคริสต์ก็ทรงเป็นเช่นนั้น เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นยิวหรือกรีก ทาสหรือเสรีชน เราได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันเป็นเหมือนน้ำที่ประทานให้เราทุกคนได้ดื่ม เพราะว่าร่างกายไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ด้วยหลายอวัยวะ ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะฉันไม่ได้เป็นมือ ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย” เท้าก็ไม่ใช่ของร่างกายเพราะเหตุนี้ย่อมไม่ได้ ถ้าหูจะพูดว่า “เพราะฉันไม่ได้เป็นตา ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย” หูก็ไม่ใช่ของร่างกายเพราะเหตุนี้ย่อมไม่ได้ ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน? ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน? แต่พระเจ้าทรงตั้งอวัยวะแต่ละอวัยวะไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน? ความจริงมีอวัยวะหลายอย่าง แต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตาก็ไม่สามารถพูดกับมือว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” หรือศีรษะจะพูดกับเท้าว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” แต่หลายๆ อวัยวะของร่างกายที่เราคิดว่าอ่อนแอกว่า ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น อวัยวะของร่างกายที่เราคิดว่าไร้เกียรติเราก็ก็นำให้มีความสำคัญยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ควรปกปิด เราก็ก็นำด้วยความสุภาพเป็นพิเศษ เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าทรงจัดวางร่างกาย โดยการประทานเกียรติมากยิ่งขึ้นแก่อวัยวะที่ต่ำต้อย เพื่อไม่ให้มีการแตกแยกกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะต่างๆ มีความหวังใยแบบเดียวกันต่อกันและกัน ถ้าอวัยวะหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมทุกข์ด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมชื่นชมยินดีด้วย ส่วนท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และแต่ละอวัยวะก็เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้น

—1 โครินธ์ 12:12–27

– คุณลักษณะที่ 6 –

สมัยที่ผมยังเป็นนักเรียนมัธยมปลายและไม่ค่อยประสบความสำเร็จในด้านความสัมพันธ์ ซึ่งพูดตามตรง ผมไม่ประสบความสำเร็จในด้านความสัมพันธ์เลย จนกระทั่งผู้หญิงคนหนึ่งมาร่วมค่ายของคริสตจักร ขาวลือแพร่สะพัดไปทั่วทั้งค่ายว่า เธอคิดว่าผมน่ารัก และผมก็คิดว่า “ว้าว” ...ผู้หญิงคนนี้คิดว่าผมน่ารัก!” ผมเริ่มคุยกับเธอ และในที่สุด ผมก็มีความกล้ามากพอที่จะขอเธอออกไปเที่ยวข้างนอกกับผมและเพื่อนๆ เธอตอบตกลงและเราเริ่มออกเดทกัน ส่วนใหญ่เราจะไปเที่ยวด้วยกันกับเพื่อนๆ ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี จนกระทั่งมีการสนทนาหนึ่งทางโทรศัพท์

ผมตัดสินใจว่า ผมเบื่อกับที่จะต้องโทรศัพท์หาทุกคน ผมจึงบอกเธอว่า สำหรับผมแล้ว พระเจ้า ครอบครัวของผม และงานโรงเรียนสำคัญมากกว่าเธอ เธอไม่ได้ตื่นเต้นกับลำดับความสำคัญที่ผมบอกไป และประสบการณ์การออกเดทของเราก็ต้องจบลงอย่างกะทันหัน ผมสบายใจที่ความสัมพันธ์จบลง จนกระทั่งเธอเริ่มออกเดทกับเพื่อนสนิทของผม ถึงจุดนั้นผมสงสัยว่าตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ ผมทำมันพัง เมื่อผมตระหนักได้เช่นนั้น ผมก็เริ่มต้นกระบวนการที่จะรู้จักเธอใหม่อีกครั้ง จนกลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ และในที่สุดผมก็แต่งงานกับเธอ

มักจะมีคำกล่าวกันว่า คริสเตียนเข้าร่วมคริสตจักรเหมือนกับการออกเดท ในวัฒนธรรมคริสตจักรร่วมสมัยของเรา เราย้ายจากคริสตจักรหนึ่งไปยังอีกคริสตจักรหนึ่งตามความรู้สึกของเราในเช้าวันอาทิตย์นั้น เราไปคริสตจักรหนึ่งในสัปดาห์นี้และไปอีกแห่งหนึ่งในสัปดาห์ถัดไป การเป็นคริสเตียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างใดก็ตาม เราเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรสากลโลก เหตุใดเราจึงต้องมอบ

ชีวิตให้กับคริสตจักรท้องถิ่นแห่งเดียว? ความสำคัญในการเป็นสมาชิกคืออะไร —เพื่อลงคะแนนเสียงในการประชุมธุรกิจหรือ? นั่นดูไม่คุ้มค่าเลย ฉะนั้น เราจึงลงเอยด้วยการออกเดทกับคริสตจักร (หรือหลายคริสตจักร) เป็นเวลาหลายปี โดยไม่มีการอุทิศตนเลย

มีเหตุผลมากมายว่าทำไมเราถึงออกเดทกับคริสตจักร อย่างน้อย 6 ข้อสังเกตดังต่อไปนี้

เหตุผลที่เราออกเดทกับคริสตจักร

1. เราเป็นคนรักอิสระที่ไม่ขึ้นกับใคร และอยู่ในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคลนิยมที่เน้นความเป็นตัวของตัวเองมาก
2. เราตัดสินใจไม่ได้
3. เรายังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อ
4. เรามีมุมมองที่ไม่ครบถ้วนเกี่ยวกับคริสตจักร
5. เรามีเรื่องมากมายในชีวิต
6. เราเฉยเมยต่อคริสตจักร

1. เราออกเดทกับคริสตจักร เพราะเราเป็นคนรักอิสระที่ไม่ขึ้นกับใคร และอยู่ในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคลนิยมที่เน้นความเป็นตัวของตัวเองมาก

เราเป็นคนสร้างตนเอง เชื้อมั่นในตนเอง และพึ่งพาตนเอง ความคิดเรื่องการอุทิศตน การยอมจำนนการรับผิดชอบ และการพึ่งพาซึ่งกันและกันในคริสตจักรดูแปลกและน่าหวาดหวั่นสำหรับเรา พวกเราหลายคนสงสัยว่า ถ้าเราเคยประสบความสำเร็จปวดกับคริสตจักรในอดีต หรือถูกทำร้ายในทางใดทางหนึ่ง เราก็จะต้องระมัดระวัง ทุกวันนี้เราหลายคนมีความสงสัยในทุกสถาบัน เรามองไปรอบโลกและเห็นเรื่อง

อื้อฉาว การทุจริต และการละเมิด รวมไปถึงในคริสตจักรด้วย ซึ่งทำให้ความคิดเรื่องการอุทิศตนต่อสถาบันรู้สึกน่ากลัว ท้ายที่สุด เราจึงชอบการเป็นอิสระ ดังนั้น เราจึงรักษาระยะห่าง

2. เราออกเดทกับคริสตจักร เพราะเราตัดสินใจไม่ได้

เราไม่อาจตัดสินใจได้ว่าเราชอบคริสตจักรไหนจริงๆ เราประยุกต์ใช้แนวความคิดของผู้บริโภคกับคริสตจักร โดยเลือกซื้อบรรจุภัณฑ์ที่ดีที่สุดในราคาที่ต่ำที่สุดในเช้าวันอาทิตย์ เราชอบดนตรีที่คริสตจักรแห่งหนึ่งแต่ไม่ชอบการเทศนา หรือเราชอบการเทศนาแต่ไม่ชอบกิจกรรมสำหรับลูกๆ ของเรา เรามักจะมองหาข้อเสนอที่ดี

กว่าอยู่เสมอ ซึ่งมักจะนำไปสู่ทัศนคติเชิงวิพากษ์วิจารณ์ต่อคริสตจักร เราสามารถพบสิ่งผิดปกตินั้นในทุกคริสตจักรที่เราไปเยี่ยมเยียน และแม้เราจะเริ่มปักหลักอยู่ในที่แห่งเดียว เราก็จะเก็บรายการสิ่งที่เราไม่ชอบไว้ในใจ

3. เราแตกหักกับคริสตจักร เพราะเรายังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อ

น่าแปลกที่ผมมักจะได้นักเทศน์ให้เหตุผลว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อ เพื่ออธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงออกแตกหักกับคริสตจักร พวกเขาเชื่อว่าตนสามารถเติบโตในพระคริสต์และประสบความสำเร็จมากขึ้นได้ด้วยตนเอง บางคนถึงกับยอมรับว่า “ฉันรักพระคริสต์...แต่ฉันทนกับคริสตจักรไม่ไหว” แต่พระคัมภีร์เรียกคริสตจักรว่าเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ (วิวรณ์ 19:7; เอเฟซัส 5:23) ลองนึกภาพการเดินทางไปหาสามีแล้วพูดว่า “ฉันชอบคุณ แต่ฉันทนเป็นภรรยาของคุณไม่ไหว” เขาก็คงยอมรับคำพูดเช่นนี้ได้ยาก พระคัมภีร์ยังเรียกคริสตจักรว่า “พระกายของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 12:27) แต่จะเป็นอย่างไร หากภรรยาพูดกับสามีของเธอว่า “ที่รัก คุณก็รู้ว่าฉันรักคุณ แต่ฉันเคยบอกคุณไหมว่า ฉันทนร่างกายของคุณไม่ไหว?”

4. เราออกแตกหักกับคริสตจักร เพราะมุมมองของเราเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นไม่ครบถ้วน

บางครั้งคริสตจักรก็ถูกลดทอนให้เป็นเพียงแค่สถานที่ให้คุณนั่งฟังคำเทศนาเท่านั้น เราเพิกเฉยต่อวิธีอื่นๆ มากมายที่พระเจ้าทรงออกแบบคริสตจักรเพื่อประโยชน์ของเรา เช่นเดียวกับหลายวิธีที่เราสามารถเป็นประโยชน์ในการรับใช้ผู้อื่นและในการเชื่อฟังพระมหาบัญชาอันยิ่งใหญ่ ด้วยมุมมองที่ถูกตัดทอนเช่นนี้ จึงไม่น่าแปลกใจที่เราไม่รู้สึกรู้สึกถูกเร้าใจให้ลงทุนชีวิตของเราไว้กับพระกายของผู้เชื่อเหล่านี้

5. เราออกแตกหักกับคริสตจักร เพราะเราถูกถาโถมด้วยการงาน

คริสตจักรต้องติดขัดเพราะชีวิตของเราที่ถูกติดอยู่กับสารพัดกิจกรรม ภาระผูกพันต่างๆ ฯลฯ ไม่ว่าจะเป็นงานของเราหรือทีมกีฬาของลูกๆ ที่จะต้องเดินทาง เรา

รู้สึกกดดันที่จะทำสิ่งอื่นให้สำเร็จ การอุทิศเวลาให้กับคริสตจักรดูเหมือนจะมากเกินไปสำหรับชีวิตที่ยุ่งวุ่นวายของเราอยู่แล้ว

6. เราออกเดทกับคริสตจักร เพราะเราเฉยเมยต่อคริสตจักร

หลายคนไม่เคยคิดเลยว่า เหตุใดการอุทิศตนต่อคริสตจักรท้องถิ่นจึงมีความสำคัญ คริสตจักรต่างๆ มีส่วนทำให้เกิดความเฉยเมยนี้ โดยถือว่าการเป็นสมาชิกคริสตจักรไม่มีความสำคัญ แต่มันก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป มีหลายครั้งในประวัติศาสตร์ คริสตจักรที่การเป็นสมาชิกคริสตจักรมีคุณค่าสูงส่งและมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ดังนั้นแล้ว ความหมายที่แท้จริงของการเป็นสมาชิกคริสตจักรคืออะไร? มันเป็นมากกว่าสิทธิในการลงคะแนนเสียงในที่ประชุมหรือไม่? ถ้าเช่นนั้น หลายคนคงไม่สนใจในการอุทิศตนแบบนั้นแน่ ชื่อเกมที่คริสตจักรทุกวันนี้ใช้เป็นหลักก็คือ การทำให้การเป็นสมาชิกง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อความเป็นไปได้ของคนที่ติดตามพระคริสต์และการเป็นสมาชิก ตามที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการเติบโตของคริสตจักรหลายคนกล่าวไว้ สิ่งสุดท้ายที่คริสตจักรควรพูดถึงคือการเป็นสมาชิกของคริสตจักร เว้นเสียแต่ว่าคริสตจักรหวังจะลดขนาดลง แต่ความคิดเช่นนี้ไม่ได้สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้าเลย

พระคัมภีร์สอนว่า การอุทิศตัวให้กับการเป็นสมาชิกที่มีความหมายในคริสตจักรท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของคุณในฐานะสาวกของพระคริสต์ การอุทิศตนต่อคริสตจักรควรมีลำดับความสำคัญที่สูงส่ง เป็นลำดับความสำคัญที่กำหนดลำดับความสำคัญอื่นๆ ของคุณ การอุทิศตนกับคริสตจักรควรกำหนดวิธีคิดของคุณเกี่ยวกับการทำงาน กีฬา และอื่นๆ อีกมากมาย ท่ามกลางชีวิตและครอบครัวที่ยุ่งวุ่นวาย พระเจ้าได้ทรงออกแบบการอุทิศตนต่อคริสตจักรให้เป็นความจริงที่นำการปฏิบัติเปลี่ยนแปลงมา

ความคาดหวังของการเป็นสมาชิกคริสตจักร

พระคัมภีร์สอนว่า ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ไม่ใช่คนที่หลีกเลี่ยงคริสตจักรหรือคนที่มาเข้าร่วมคริสตจักร ไม่ใช่คนที่ย้ายคริสตจักรไปมาหรือคนที่เลือกบริโภคคริสตจักร; ผู้ที่ติดตามพระคริสต์คือสมาชิกของคริสตจักร เราเห็นความสำคัญ

ของการเป็นสมาชิกคริสตจักรใน 1 โครินธ์ 12:12–27 (ดูหน้า 70) ในพระคัมภีร์ 16 ข้อนี้ คริสเตียนถูกเรียกว่า “อวัยวะ” หรือ “ส่วน” ของพระกายของพระคริสต์ ถึง 36 ครั้ง โดยแต่ละคนมีหน้าที่สำคัญในชีวิตโดยรวมของพระกาย และนี่ไม่ใช่แค่เกี่ยวกับคริสตจักรสากลเท่านั้น พระคัมภีร์มีความคาดหวังหลายประการเกี่ยวกับผู้ที่ติดตามพระคริสต์และคริสตจักรท้องถิ่น

*พระคัมภีร์สอนว่า ผู้ที่ติดตามพระคริสต์
ไม่ใช่คนที่หลีกเลี่ยงคริสตจักรหรือคนที่มาเข้าร่วมคริสตจักร
ไม่ใช่คนที่ย้ายคริสตจักรไปมาหรือคนที่เลือกบริโภคน
คริสตจักร; ผู้ที่ติดตามพระคริสต์คือสมาชิกของคริสตจักร*

พระคัมภีร์คาดหวังให้คนที่ติดตามพระคริสต์ระบุตนเองร่วมกับคริสตจักรและเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่น

คำศัพท์หลักสำหรับคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่คือคำว่า *เอกคเลเชีย* (ekklesia) ซึ่งแปลว่า “การรวมตัว” คริสตจักรคือการรวมตัวกันของผู้เชื่อ แม้ว่าจะมีหลายครั้งที่พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงคริสเตียนทุกคนว่าเป็น “คริสตจักร” (สากล) แต่ส่วนใหญ่คำนี้หมายถึงกลุ่มคริสเตียนเฉพาะเจาะจงในสถานที่เฉพาะเจาะจง เราเห็นคำว่า *เอกคเลเชีย* 114 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ โดยอย่างน้อย 90 ครั้งกล่าวถึงกลุ่มผู้เชื่อในท้องถิ่นที่เฉพาะเจาะจง ตัวอย่างเช่น เปาโลเขียนถึง “คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์” (1 โครินธ์ 1:2) ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงกลุ่มผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์โดยเฉพาะ ในโรม 16 เปาโลกล่าวถึงปรีสคาและอาควิลลาเพื่อนร่วมงานของเขาและเขาพักอาศัย “คริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขา” (ข้อ 5) ในพระธรรมวิวรณ์ พระเยซูทรงเขียนจดหมายถึงคริสตจักรเจ็ดแห่ง นั่นคือจดหมายเจ็ดฉบับที่อ่านมาถึงคริสเตียนที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่งอย่างเฉพาะเจาะจง

ความคาดหวัง ในการเป็นสมาชิก

1. ระบุตนเองร่วมกับคริสตจักรและเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่น
2. รับการปรนนิบัติและยอมจำนนเชื่อฟังต่อผู้นำคริสตจักรท้องถิ่น
3. ปรารภและยอมจำนนต่อความรับผิดชอบของคริสตจักรท้องถิ่น

โปรดสังเกตว่าพระคัมภีร์เรียกการรวมตัวกันของผู้เชื่อท้องถิ่นเหล่านี้ว่า “คริสตจักร” ไม่ใช่ “ส่วนหนึ่งของคริสตจักร” การรวมตัวกันตามท้องถิ่นแต่ละครั้งคือคริสตจักร พระคัมภีร์คาดหวังให้คนที่ติดตามพระคริสต์รู้จักและเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่น แม้ว่าคริสตจักรท้องถิ่นจะเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรสากล แต่ก็มี ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างทั้งสอง ดังนั้น เมื่อเราอ่านพันธสัญญาใหม่ เราควรตั้งคำถามกับตัวเองว่า “ฉันเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งใด?”

**พระคัมภีร์คาดหวังให้คนที่ติดตามพระคริสต์รับการปรนนิบัติและยอมจำนน
เชื่อฟังต่อผู้นำคริสตจักรท้องถิ่น**

ในพระธรรมฮีบรู คริสเตียนได้รับคำสั่งนี้ว่า

จงนบনอบเชื่อฟังบรรดาผู้นำของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพวกเขาดูแลรักษา
จิตวิญญาณของพวกท่านอยู่อย่างคนที่ต้องถวายรายงาน จงให้พวกเขา
ทำงานนี้ด้วยความชื่นชมยินดี ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ ซึ่งจะไม่เป็นประโยชน์
แก่พวกท่านเลย (ฮีบรู 13:17)

ศิษยาภิบาลที่เทศนาข้อพระคัมภีร์นี้อาจฟังราวกับว่าเขากำลังใช้พระคัมภีร์เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือใช้อำนาจเผด็จการ แต่การมีความคิดเช่นนี้เป็นการเพิกเฉยต่อส่วนที่สองของข้อพระคัมภีร์นี้ที่ว่า “เพราะว่าพวกเขา [ผู้นำคริสตจักร] ดูแลรักษาจิตวิญญาณของพวกท่านอยู่อย่างคนที่ต้องถวายรายงาน” ศิษยาภิบาลแต่ละคนจะต้องยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรายงานเรื่องผู้คนที่เขานำ แต่ขอให้สังเกตว่า เขาจะไม่รับผิดชอบต่อผู้เชื่อทุกคนในคริสตจักรสากลที่กระจายอยู่ทั่วโลก เขาจะต้องรายงานเกี่ยวกับสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่นของเขา (ลูกิจการ 20:28 และ 1 เปโตร 5:2-3 ด้วย) นี่เป็นเหตุผลหนึ่งว่าทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับศิษยาภิบาลที่จะรู้ว่าใครเป็นสมาชิกในคริสตจักรของพวกเขา

ในทางกลับกัน พระวอนะของพระเจ้าบัญชาให้คนที่ติดตามพระคริสต์ทุกคนเชื่อฟังและยอมจำนนต่อผู้นำคริสตจักร (ฮีบรู 13:17) นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนมีหน้าที่ที่ต้องเชื่อฟังและยอมจำนนต่อผู้นำคริสตจักรทุกคนในพระกาย

สากลของพระคริสต์ แต่เราควรเชื่อฟังและยอมจำนนต่อศิษยาภิบาลคริสตจักรท้องถิ่นของเราเอง เพื่อที่จะปฏิบัติตามคำสั่งในพระคัมภีร์ข้อนี้ เราจำเป็นต้องระบุตนเองร่วมกับคริสตจักรที่นำโดยศิษยาภิบาลที่สอนพระวจนะของพระเจ้า

พระคัมภีร์คาดหวังให้คนที่ติดตามพระคริสต์ปรารถนาและยอมจำนนต่อความรับผิดชอบของคริสตจักรท้องถิ่น

มีสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์กำลังมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับแม่เลี้ยงของตน แม้ว่าพระคัมภีร์จะประณามการกระทำของชายคนนี้อาป แต่เขาปฏิเสธที่จะกลับใจ เปาโลจึงสั่งให้คริสตจักร “จับ[เขา]ออกไปจากพวกท่าน” (1 โครินธ์ 5:2) จากนั้นเปาโลก็เขียนว่า “ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปพิพากษาคนภายนอก แต่ท่านจะต้องพิพากษาคนภายในคณะไม่ใช่หรือ? ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงพิพากษา จึงจำกัดคนชั่วออกจากพวกท่านเสียเถิด” (1 โครินธ์ 5:12–13) เป็นที่น่าสังเกตว่าบางคนถูกระบุว่าเป็น “คนภายใน” คริสตจักร ในขณะที่บางคนเป็นคน “ภายนอก” คริสตจักร บางคนเป็นสมาชิก ส่วนคนอื่นไม่ได้เป็นสมาชิก หากสมาชิกของคริสตจักรยังคงทำบาปโดยจงใจ โง่งเง้ง และมีเจตนาต่อไป เขาหรือเธอจะต้องถูกถอดออกจากการเป็นสมาชิกคริสตจักร พระเยซูทรงสอนเรื่องนี้ด้วยพระองค์เอง (มัทธิว 18:15–17)

คนที่ติดตามพระเยซูควรปรารถนาและยอมจำนนต่อความรับผิดชอบเช่นนั้น ในคริสตจักร หากผมถูกทดลองใจให้หลงเข้าไปในบาปที่ไม่กลับใจในรูปแบบที่จะทำลายทั้งชีวิต การแต่งงาน ครอบครัว และชื่อเสียงของพระคริสต์ ผมก็อยากใหพี่น้องในพระคริสต์เตือนผมไม่ให้ไปทางนั้น ผมปรารถนาคริสตจักรที่จะรักผมมากพอที่จะเรียกผมกลับมาทุกครั้งที่ผมหลงทางจากพระคริสต์ ซึ่งผมมีแนวโน้มที่จะทำเช่นนั้นในความบาปของผม ส่วนหนึ่งของคำจำกัดความตามหลักพระคัมภีร์ของการเป็นสมาชิกคริสตจักรคือ การอุทิศตนที่จะทำหน้าที่รับผิดชอบนี้ร่วมกับผู้อื่น และติดตามผู้อื่นด้วยความรัก นี่เป็นหนึ่งในวิธีที่ชัดเจนที่สุด ซึ่งเราห่วงใยดูแลกันและกันภายในพระกายของพระคริสต์

สมาชิกคริสตจักรไม่เพียงแต่มีความรับผิดชอบต่อกันเท่านั้น แต่เรายังต้องมีความรับผิดชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วย สมาชิกคริสตจักรมีหน้าที่เลือกและ

แต่งตั้งผู้นำที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นผลดีต่อคริสตจักร (กิจการ 6:2–6) เพื่อให้แน่ใจว่ามีการเทศนาข่าวประเสริฐในคริสตจักร (กาลาเทีย 1:6–9; 2 ทิโมธี 4:1–2); เพื่อส่งมิชชันนารีออกไปจากคริสตจักร (กิจการ 13:1–3) แต่ความคาดหวังเหล่านี้หายไปเมื่อเผชิญกับความเป็นปัจเจกนิยมแบบคนอเมริกัน ความสงสัยของเรา และสมมติฐานอื่นๆ อีกมากมายในวัฒนธรรมคริสตจักรร่วมสมัยของเรา สิ่งเหล่านี้บังคับให้เราตั้งคำถาม ไม่ใช่แค่ว่าชื่อของฉันอยู่ที่ไหนในรายชื่อของคริสตจักรหรือฉันจะเข้าร่วมการนมัสการที่ไหน แต่ถามว่า *ฉันอุทิศตนที่จะรวมตัวกันทุกสัปดาห์กับกลุ่มผู้เชื่อที่ไหน? ฉันจะยอมจำนนต่อทั้งพระวจนะของพระเจ้าและต่อผู้อื่นได้ที่ไหน? ฉันรับผิดชอบในการช่วยให้สมาชิกคนอื่นๆ เติบโตในความเชื่อที่ไหน? นั่นคือความหมายของการเป็นสมาชิกคริสตจักร*

ผลลัพธ์ของการเป็นสมาชิกคริสตจักร

โดยการออกแบบของพระเจ้า คริสตจักรประกอบไปด้วยสมาชิกที่อุทิศตนต่อกันและกัน พระองค์ไม่ได้ออกแบบคริสตจักรให้เป็นการแสดงอย่างหนึ่งที่เรานั่งดูบนเวทีด้วยกันอย่างเฉยชา แล้วจากนั้นก็กลับไปใช้ชีวิตประจำวันของเราเอง คริสตจักรถูกออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อให้เป็นชุมชนที่แบ่งปันข่าวประเสริฐร่วมกัน สร้างสาวกร่วมกัน อธิษฐานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เจ็บปวดร่วมกัน หัวเราะร่วมกัน และแบ่งปันชีวิตร่วมกัน

การเป็นสมาชิกไม่ได้เกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงหรือการเข้าร่วมการประชุมเป็นหลัก แต่เกี่ยวกับการอุทิศตนต่อชุมชนพี่น้องในพระคริสต์ พระเจ้าทรงปรารถนาให้ผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนได้สัมผัสประสบการณ์การเป็นสมาชิกที่มีความหมายเช่นนี้ในคริสตจักรท้องถิ่น แล้วจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราก่อตั้งคริสตจักรแทนที่จะออกแดด?

คุณจะได้สัมผัสถึงความรักของพระเจ้าในชีวิตของคุณ

ทันทีหลังจากที่เปาโลบรรยายถึงคริสตจักรในฐานะพระกาย (1 โครินธ์ 12) ก็ตามมาด้วยหนึ่งในบทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรัก (1 โครินธ์ 13) ความรักเกิดขึ้นตามการเป็นสมาชิกเพราะความรักประเภทนี้สัมผัสได้ในบริบท

ของชีวิตที่มีร่วมกันกับสมาชิกคนอื่นๆ ในพระกายของพระคริสต์ ชีวิตและประสบการณ์ของคุณเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าจะไม่สมบูรณ์หากไม่มีพระกายของพระคริสต์ที่อยู่รอบตัวคุณ ประเด็นสำคัญของภาพของพระกายนี้ก็คือว่า ถ้าคุณอยู่ตามลำพังโดยไม่มีสมาชิกอื่นๆ ในพระกายของพระคริสต์อยู่รอบตัวคุณ คุณก็เป็นเหมือนมือที่ไม่มีเท้าหรือตาที่ไม่มีหู (1 โครินธ์ 12:14–20) พระเจ้าทรงออกแบบคริสตจักรท้องถิ่นให้เป็นสถานที่ซึ่งคุณจะได้ประสบการณ์ถึงความรักอันสมบูรณ์ของพระองค์ในชีวิตของคุณ

คริสเตียนคนอื่นๆ ประสบกับความรักของพระเจ้าผ่านชีวิตของคุณ

คริสต์ศาสนาไม่ได้เกี่ยวกับคุณเพียงอย่างเดียว คุณได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าให้รักผู้อื่นในชุมชนแห่งการอุทิศตน และคุณมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชุมชนเช่นนี้ ในคริสตจักร คริสตจักรของคุณที่ไม่มีคุณอยู่อาจไร้ซึ่งมือ เท้า หู หรือดวงตา อย่าสับสนบทบาทบาทของผู้นับถือนพระคริสต์ทุกคนที่มีอยู่ในคริสตจักร พระเจ้าทรงออกแบบการมีส่วนร่วมของคุณในคริสตจักรเพื่อสะท้อนถึงความรักที่พระองค์ทรงมีต่อผู้อื่น

อย่าสับสนบทบาทบาทของผู้นับถือนพระคริสต์ ทุกคนที่มีอยู่ในคริสตจักร

ผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนมองเห็นความรักของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) พระเจ้าทรงออกแบบชุมชนของเราในคริสตจักรเพื่อแสดงความรักของพระองค์ในโลก เมื่อโลกเห็นความรักที่เสียสละที่ประชากรของพระเจ้ามีต่อกัน พวกเขาจะถูกดึงดูดเข้ามาหาพระคริสต์ แต่น่าเสียดาย บ่อยครั้งนั้นไม่ใช่สิ่งที่โลกมองเห็นในคริสตจักร เราอยากที่จะรักกันให้ดีจนผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนมองดูคริสตจักรท้องถิ่นของเราและเห็นพลังแห่งความรักของพระเจ้าในที่ทำงาน

พระเจ้าได้รับพระสิริที่พระองค์สมควรได้รับ

พระสิริของพระเจ้าจะถูกแสดงออกมาอย่างชัดเจนที่สุดไม่ใช่ผ่านการอุทิศตนส่วนตัวของคุณต่อพระคริสต์ แต่ผ่านการอุทิศตนของชุมชนต่อพระคริสต์ ตลอดพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงเรียกประชากรหนึ่ง (ไม่ใช่แค่ปัจเจกบุคคล) มาหาพระองค์เอง ในพันธสัญญาใหม่ เราพบว่าพระคริสต์ไม่เพียงแต่สิ้นพระชนม์เพื่อคุณและผมเท่านั้น แต่เพื่อคริสตจักร (เอเฟซัส 5:25)

เราจะสำแดงพระสิริของพระองค์ผู้ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อคริสตจักรได้อย่างไรหากเราไม่เสียสละตัวเองเพื่อคริสตจักรเลย? เราจะสำแดงความงดงามของเจ้าสาวของพระคริสต์ได้อย่างไรหากเราทำเพียงแค่ออกเดทกับคริสตจักร มองหาสิ่งที่ดีกว่าเข้ามาอยู่เสมอหรือบางสิ่งที่ดึงดูดใจเรามากกว่า? จุดประสงค์ของคุณในโลกนี้ยิ่งใหญ่กว่าชีวิตส่วนตัวของคุณมากนัก คุณถูกสร้างมาเพื่อชุมชนที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์เพื่อก้าวไปในโลกพร้อมด้วยข่าวประเสริฐ ชุมชนนี้ประกอบด้วยผู้คนที่มิถุนีหลัง ของประทาน ทักษะ และภาระใจที่แตกต่างกัน และพวกเขาทั้งหมดมารวมกันในพระคริสต์เพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อโลกที่คอยจับตามองดูอยู่

เหตุใดผู้ที่ติดตามพระคริสต์จึงไม่ต้องการที่จะอุทิศตนต่อชุมชนประเภทนี้? จงทั้งการออกเดทกับคริสตจักรไว้เบื้องหลัง และจงอุทิศตัวต่อพระกายของพระคริสต์ในท้องถิ่นที่ซึ่งคุณสามารถคล้องแขนกับสาวกคนอื่นๆ เพื่อพระสิริของพระเยซูในโลกใบนี้

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

ขอให้ตอบสนองต่อข้อความนี้ที่ว่า “ฉันไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่นเพราะฉันเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรสากล”

2

การอุทิศตนต่อคริสตจักรท้องถิ่นในพันธสัญญาใหม่มีลักษณะอย่างไร?

3

เหตุใดจึงจำเป็นที่สมาชิกคริสตจักรจะต้องยอมจำนนต่อผู้นำของคริสตจักร?

4

จากประสบการณ์ของคุณ เหตุใดผู้คนจึงลังเลที่จะอุทิศตนเองกับคริสตจักรท้องถิ่น?

5

การเป็นสมาชิกในคริสตจักรท้องถิ่นเสริมสร้างความเชื่อของคุณอย่างไร? ให้ตอบเป็นข้อๆ

คาสนพีรี

เมื่อคนทั้งหลายได้ยิน [การประกาศของเปโตรเรื่องการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์] แล้วก็รู้สึกแปลกปลอบลใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไร?” เปโตรจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมา ในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของพวกท่านด้วย และแก่ทุกคนที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกให้มาเฝ้า” เปโตรจึงกล่าวอีกหลายเรื่องเป็นพยานและเตือนสติพวกเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่คดโกงนี้เถิด” คนทั้งหลายที่รับถ้อยคำของเปโตรก็รับบัพติศมา

ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกประมาณสามพันคน — กิจการ 2:37-41

ในการกำชับต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมพวกท่านไม่ได้ คือว่าการชุมนุมกันของท่านมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดีประการแรก ข้าพเจ้าได้เห็นว่า เมื่อมาชุมนุมกันในคริสตจักร พวกท่านมีการแตกแยกกัน และข้าพเจ้าเชื่อว่าจะมีส่วนที่เป็นจริง เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันในพวกท่าน เพื่อฝ่ายถูกในพวกท่านจะปรากฏ เมื่อท่านทั้งหลายมาชุมนุมพร้อมกันนั้น จงไม่ใช่การกินในงานเลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าในการกินอาหารนั้น แต่ละคนต่างกินอาหารของตนก่อน บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา อะไรกันนี้ พวกท่านไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรือ? หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และสร้างความอับอายให้กับคนที่จัดสน จะให้ข้าพเจ้าพูดอย่างไร? จะให้ชมพวกท่านหรือ? ข้าพเจ้าไม่ขอชมท่านในเรื่องนี้เลย เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้ามอบไว้กับพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขาทรมานพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงหยิบนมปัง เมื่อขอบพระคุณแล้วจึงทรงหัก และตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” หลังจากรับประทานอาหารแล้ว พระองค์ทรงหยิบถ้วยด้วยถ้วยอาภักดิ์ปรีชาเดียวกัน ตรัสว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเรา จงทำอย่างนี้ คือเมื่อใดที่พวกท่านดื่มจากถ้วยนี้ จงดื่มเพื่อระลึกถึงเรา” เพราะว่าเมื่อใดที่พวกท่านกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา ฉะนั้นถ้าใครกินขนมปัง หรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมาะสม เขาก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกคนจงสำราญตัวเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ เพราะว่าคนที่กินและดื่มโดยไม่ได้อะหนักถึงพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกลงโทษ เพราะเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนแอและเจ็บป่วย และบ้างก็ล่วงหลับไป แต่ถ้าเราวินิจฉัยตัวเอง เราคงไม่ต้องถูกพิพากษา เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพิพากษาเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา เพื่อไม่ให้เราถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก ฉะนั้นพี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายมาชุมนุมกันเพื่อรับประทานอาหารนั้น จงรอกันและกัน ถ้ามีใครหิวก็ให้กินที่บ้านก่อน เพื่อว่าเมื่อมาชุมนุมกัน พวกท่านจะไม่ถูกลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆ นั้น ข้าพเจ้าจะสั่งสอน

เมื่อข้าพเจ้ามา — 1 โครินธ์ 11:17-34

– คุณลักษณะที่ 7 –

เมื่อพูดถึงคำว่า “ศาสนพิธี” ในคริสตจักรปัจจุบันนี้ คุณอาจจะทำสีหน้างุนงงบ้าง คำนี้มักจะเกี่ยวข้องกับบางสิ่งบางอย่างที่ได้รับการสืบทอดมาโดยรัฐบาลท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม คำว่า “ศาสนพิธี” นั้นหมายถึง “การปฏิบัติที่กำหนดไว้” และในบริบทของคริสตจักร คำนี้หมายถึงการปฏิบัติที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับประชากรของพระองค์ ศาสนพิธีทั้งสองอย่างที่เราเห็นในพระคัมภีร์คือบัพติศมาและมหาสนิท

คริสตจักรหลายแห่งมองข้ามความสำคัญของศาสนพิธีเหล่านี้ แต่ดังที่เราจะได้เห็น การปฏิบัติบัพติศมาและมหาสนิทนั้นเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของความหมายของการเป็นคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เราเห็นสิ่งเหล่านี้ในการปฏิบัติของคริสตจักรยุคแรกในกิจการ 2:37–41 (ดูหน้า 82) ตัวอย่างเช่น หลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์มายังประชากรของพระองค์ และประชากรของพระองค์เริ่มประกาศข่าวประเสริฐ ทันทีที่คริสเตียนกลุ่มแรกมีความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาได้รับบัพติศมา (ข้อ 41) จากนั้นผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ก็อุทิศตนให้กับคำสอนของเหล่าอัครทูต การสามัคคีธรรม การหักขนมปัง และการอธิษฐาน (ข้อ 42–47) นักวิชาการด้านพระคัมภีร์หลายคนเชื่อว่าการอ้างอิงถึงการหักขนมปัง» (ข้อ 42) สื่อถึงมหาสนิทด้วย นี่เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่คริสตจักรกระทำเป็นประจำในการประชุมของคริสตจักร ตั้งแต่เริ่มแรก ผู้เชื่อได้รับบัพติศมาและร่วมเฉลิมฉลองในมหาสนิทด้วยกัน คริสตจักรยังคงปฏิบัติศาสนพิธีทั้งสองนี้ต่อไปนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เราจะเริ่มต้นด้วยการดูที่พิธีบัพติศมา

บัพติศมา

บัพติศมาเป็นการแสดงต่อสาธารณะถึงจุดเริ่มต้นของการระบุตัวตนของเรากับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ นี่ไม่ใช่สิ่งที่คุณทำเพียงคนเดียว บัพติศมาเป็นการประกาศต่อสาธารณะ บัพติศมายังเป็นการกระทำเริ่มแรกด้วย เพราะบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของการเชิญชวนให้ติดตามพระคริสต์ ผู้ชนได้รับคำสั่งให้กลับใจและรับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์ (กิจการ 2:38) การรับบัพติศมาใน “พระนาม” ของพระคริสต์ (กิจการ 8:16; 10:48; และ 19:5) ชี้ให้เห็นถึงการระบุตัวตนกับพระองค์และคริสตจักรของพระองค์ คริสตจักรคือชุมชนที่ทั้งชายและหญิงได้ระบุตัวตนกับพระนามของพระเยซู ด้านล่างนี้เราจะพิจารณาคำสอนในพระคัมภีร์เพิ่มเติมเกี่ยวกับพิธีบัพติศมา โดยการตอบคำถามพื้นฐานบางประการ

**บัพติศมาเป็นการแสดงต่อสาธารณะถึงจุดเริ่มต้น
ของการระบุตัวตนของเรากับพระคริสต์
และคริสตจักรของพระองค์**

ทำไมฉันต้องรับบัพติศมา?

พระคัมภีร์ให้เหตุผลหลายประการแก่เราในการรับบัพติศมา ประการแรก เราจะต้องรับบัพติศมาเพื่อทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ บัพติศมาของพระคริสต์ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 3:13–17 ว่า

แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลี มาหาจอห์นที่แม่น้ำจอร์แดนเพื่อทรงรับบัพติศมาจากท่าน แต่จอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์?” แต่พระเยซูตรัสตอบจอห์นว่า “บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะสมควรที่พวกเราจะทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการ” แล้วจอห์นก็ยอม เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้วก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และในทันใดนั้นฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกพิราบสถิตบนพระองค์ และนี่แน่ะ มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

บัพติศมาคือภาพแห่งการกลับใจและการหันกลับจากบาปก็จริง แต่พระเยซู "ไม่มีบาปและไม่จำเป็นต้องกลับใจ" สิ่งที่พระองค์กระทำในแม่น้ำจอร์แดนวันนั้น เป็นแบบอย่างแห่งความชอบธรรมแก่ทุกคนที่จะติดตามพระองค์ พระเยซูกำลังระบุตัวตนกับทุกคนที่กลับใจจากบาปของพวกเขาและวางใจในพระองค์ เราจึงเห็นความสำคัญยิ่งของพระคุณและความถ่อมใจจากเรื่องนี้คือ พระเยซูทรงระบุตัวตนร่วมกับคนบาปเช่นคุณและผม แม้พระองค์จะไม่มีบาปก็ตาม

ประการที่สอง เราควรรับบัพติศมาเพื่อเชื่อฟังพระบัญชาของพระคริสต์ พันธกิจของพระเยซูเริ่มต้นที่บัพติศมาของพระองค์เองในมัทธิว 3 และจบลงด้วยพระบัญชาของพระองค์ที่สั่งสาวกให้บัพติศมาในพระมหาบัญชา พระองค์ทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์" (มัทธิว 28:19) พระบัญชาจากพระคริสต์ นี่คือเหตุผลว่าทำไมทุกคนที่เชื่อในพระคริสต์ในหนังสือกิจการจึงรับบัพติศมา—ทุกคนโดยไม่มีข้อยกเว้น คริสเตียนจะทำการกิจที่ได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวประเสริฐและนำผู้คนให้รับบัพติศมาได้อย่างไร ถ้าตัวเขาเองไม่รับบัพติศมา? บัพติศมาเป็นประเด็นเกี่ยวกับการเชื่อฟังสำหรับทุกคนที่ติดตามพระคริสต์ หากคุณเป็นผู้ที่ติดตามพระคริสต์และยังไม่ได้รับบัพติศมา แสดงว่าคุณกำลังไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ประการที่สาม เรารับบัพติศมาเพื่อเป็นหนึ่งเดียวในพระกายของพระคริสต์ ต่อไปนี้เป็นวิธีที่เปาโลพูดถึงความเป็นหนึ่งเดียวที่ผู้เชื่อมีส่วนร่วมกัน

มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนอย่างที่ท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงความหวังเดียวในการทรงเรียกพวกท่านนั้น มืดมิดพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของทุกคน พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง ทรงทำการผ่านสรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน (เอเฟซัส 4:4-6)

สมาชิกคริสตจักรที่ไม่รับบัพติศมานั้นเป็นประโยชน์ขัดแย้งในตัวเอง บัพติศมาเป็นแนวทางปฏิบัติที่ถูกกำหนดไว้สำหรับการรวมผู้เชื่อให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ในคริสตจักร และมันเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันหากเรากล่าวว่า เรามีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวและมีความเชื่อเดียว แต่ไม่ได้มีบัพติศมาเดียว เราเป็นหนึ่งเดียวและระบุตัวตนไม่เพียงแต่กับพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงคริสตจักรด้วย

ความหมายของบัพติศมาคืออะไร?

ความหมายของบัพติศมามีหลายแง่มุม ประการแรก สิ่งสำคัญคือต้องมองบัพติศมาว่าเป็นการเฉลิมฉลองพระคุณของพระคริสต์ บัพติศมาไม่มีความจำเป็นสำหรับความรอด แต่บัพติศมามีความสำคัญอย่างมากสำหรับความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ บางระบบความเชื่อ (รวมทั้งนิกายโรมันคาทอลิก) สอนว่าคนหนึ่งจะถูกนับว่าชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าได้ก็ด้วยความเชื่อ และ โดยการประพฤติ ซึ่งรวมไปถึงการรับบัพติศมาด้วย¹⁵ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเลย การเพียงแค่มองโจรบนไม้กางเขนก็ทำให้เข้าใจเรื่องนี้ได้ไม่ยาก เขาไม่ได้รับบัพติศมา แต่เขาได้ไปอยู่กับพระเยซูที่เมืองบรมสุขเกษม (ลูกา 23:43)

การรับบัพติศมาไม่ช่วยให้ได้รับพระคุณของพระเจ้าในความรอด เพราะหากเป็นเช่นนั้น แนวคิดเรื่องพระคุณตามหลักพระคัมภีร์ก็ล่มสลายไปอย่างสิ้นเชิง เราได้รับความรอดจากบาปของเราด้วยพระคุณเท่านั้น โดยทางความเชื่อเท่านั้น ในพระคริสต์เท่านั้น และการรับบัพติศมาเป็นการเฉลิมฉลองทางกายภาพของการเปลี่ยนแปลงทางฝ่ายวิญญาณ

ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ เราผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในการตายของพระองค์? เพราะฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน (โรม 6:3-4)

ทันทีก่อนที่จะถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับการบัพติศมา เปาโลย้ำเตือนเราว่าพระเยซูตายบนไม้กางเขนในฐานะตัวแทนเพราะบาปของเรา และพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา บัพติศมาเป็นการเฉลิมฉลองการงานแห่งความรอดของพระเยซู เมื่อมีคนรับบัพติศมา เขาไม่ได้

กำลังถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่พวกเขา กำลังเฉลิมฉลองความ เป็นจริงที่ว่า เขาถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผ่านทางพระคริสต์แล้ว

*เมื่อมีคนรับบัพติศมา เขาไม่ได้กำลังถูกนับว่าชอบธรรม
ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่พวกเขา กำลังเฉลิมฉลอง
ความเป็นจริงที่ว่า เขาถูกนับว่าชอบธรรม
ต่อพระพักตร์พระเจ้าผ่านทางพระคริสต์แล้ว*

บัพติศมายังเป็นภาพสื่อถึงข่าวประเสริฐของพระคริสต์ด้วย โรม 6:3-4 สอนเราว่าบัพติศมานั้นคือภาพภาพหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าบัพติศมาไม่ใช่ ความรอดของคุณ แต่เป็นตัวแทนของความรอดของคุณ เมื่อเราลงไปในน้ำ เรา แสดงถึงการเข้าร่วมอยู่ในการตายของพระคริสต์เพราะบาปของเรา เราแสดง ให้เห็นความจริงที่ว่าเราไม่ได้เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป แต่เราได้ตาย ต่อบาปแล้ว ถึงกระนั้นเราไม่ได้อยู่ใต้น้ำอย่างยาวนานเพราะพระเยซูไม่ได้อยู่ใน หลุมศพอย่างยาวนาน เมื่อเราขึ้นจากน้ำ เราแสดงถึงการเข้าร่วมอยู่ในการเป็นขึ้น จากตายของพระคริสต์ เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย อย่างไร เราก็จะถูกทำให้มีชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น บัพติศมาเป็นภาพประกอบอัน รุ่งโรจน์ของพระคุณที่เราได้รับในพระเยซูคริสต์

ประการสุดท้าย บัพติศมาคือ การประกาศพระสิริของพระคริสต์ เมื่อเปาโลพูด ถึงบัพติศมาในโคโลสี 2:11-15 เขากล่าวว่าพระเยซูทรงจัดบาปของเราออกไป และทรงประทานอำนาจแห่งความชั่วร้ายต่อที่สาธารณะ ดังนั้นเมื่อเรารับบัพติศมา เรากำลังประกาศพระสิริและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ในคริสตจักร ซึ่งเป็น เหตุผลว่าทำไมเราถึงรักการเฉลิมฉลองการรับบัพติศมา

ฉันควรรับบัพติศมาอย่างไร?

คุณจะได้รับหลากหลายคำตอบที่แตกต่างกันสำหรับคำถามนี้ขึ้นอยู่กับว่าคุณถาม ใครในประวัติศาสตร์คริสตจักร วิวรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความเชื่อของบางคน อาจมีความคิดเห็นไม่ตรงกันกับคำตอบของคำถามนี้ นี่คือสาเหตุที่เราต้อง พิจารณาพระคัมภีร์อย่างจริงจังเพื่อแยกแยะว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างไร ผมเขียน

สิ่งนี้ด้วยความถ่อมใจ เพราะผมไม่ได้กำลังบอกว่าวีรบุรุษบางคนในประวัติศาสตร์คริสเตียนของผมเพิกเฉยต่อพระคัมภีร์ และผมไม่ได้กำลังบอกว่าใครก็ตามที่มีข้อสรุปที่ต่างจากผมนั้น กำลังเพิกเฉยต่อพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายคือการดูที่พระคัมภีร์เพื่อจะได้เห็นว่าคริสเตียนได้รับบัพติศมาอย่างไรในเวลานั้น (และคริสเตียนควรรับบัพติศมาอย่างไรในเวลานี้) และเมื่อเราดูที่พระคัมภีร์ เราจะเห็นว่ารูปแบบการรับบัพติศมาที่เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์มากที่สุดคือการจุ่มลงไปใต้น้ำทั้งตัว

นักวิชาการพระคัมภีร์เกือบทุกคนจะเห็นพ้องต้องกันว่า คำภาษากรีกสำหรับบัพติศมา (บัพติสโม / baptizo) ตามหลักหมายถึง “การจุ่ม ดำดิ่ง หรือจุ่มลง” นี่คือนิยามที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ฉายาของเขา เขาคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา หรือยอห์นผู้ให้การจุ่ม กรณีสำหรับการจุ่มลงไปได้รับการสนับสนุนเมื่อเราพิจารณาแบบอย่างของพระคริสต์ พระองค์ “เสด็จขึ้นจากน้ำ...” (มัทธิว 3:16) พระเยซูไม่ได้ถูกพรหมหรือเทน้ำลงบนตัวพระองค์ รูปแบบหรือการปฏิบัติของผู้นำคริสตจักรยุคแรกๆ นั้นยังส่งเสริมกรณีของการจุ่มลงไปด้วย ตัวอย่างเช่น ฟิลิปไม่ได้ลงไปใต้น้ำเพื่อตักใส่ถ้วยน้ำกลับมาให้กับชนที่ชาวเอธิโอเปีย ฟิลิปและชนที่ “ลงไปใต้น้ำ” แล้วพวกเขาก็ “ขึ้นจากน้ำ” (กิจการ 8:38–39) โดยที่ชนที่ขึ้นจากน้ำในฐานะผู้เชื่อใหม่

บัพติศมาเป็นภาพภาพหนึ่งของข่าวประเสริฐ และข่าวประเสริฐแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดผ่านการจุ่มลงไป มีบางสถานการณ์ที่ผู้ติดตามพระคริสต์ไม่สามารถลงไปและขึ้นจากน้ำได้ด้วยเหตุผลทางร่างกายหรือเหตุผลอื่นๆ แต่ถึงอย่างนั้น เราก็คงต้องการให้บัพติศมาพวกเขาให้ใกล้เคียงกับรูปแบบตามหลักพระคัมภีร์เท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของการบัพติศมาแบบอย่าง รูปแบบ และภาพตามหลักพระคัมภีร์แล้วคือการจุ่มลงไป

ใครควรรับบัพติศมา?

พระคัมภีร์สอนว่าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วควรรับบัพติศมา คำสำคัญคือคำว่า “ใหม่ หรือ อีกครั้ง” บัพติศมาไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคนที่บังเกิดมา แต่มีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้ว (ยอห์น 3:3–8; 1:13) สิ่งนี้แตกต่างจากสิ่งที่

พี่น้องเพรสไบทีเรียนของผมพูดเกี่ยวกับการบัพติศมา พวกเขาเชื่อว่าประเสริฐ
เดียวกันกับที่ผมเชื่อ กระนั้นพวกเขาก็บัพติศมาเด็กทารกหลังคลอดได้ไม่นาน
แต่จากที่เราได้เห็นกันมาแล้ว บัพติศมาคือการกระทำของการเชื่อฟังคำสั่งของ
พระคริสต์ บัพติศมารวมเราให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระคริสต์ เกลิม
ฉลองพระคุณของพระคริสต์ และระบุดัตนของเรากับพระคริสต์และคริสตจักร
ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากไม่มีความเชื่อในพระคริสต์ ทารก
ไม่ได้มีความเชื่อของการช่วยให้อรอด ความเชื่อของการช่วยให้อรอดจะเกิดขึ้นได้
เมื่อเราบังเกิดอีกครั้งเท่านั้น (เมื่อเรากลายมาเป็นผู้ติดตามพระคริสต์)

ฉันควรรับบัพติศมาเมื่อไร?

คุณควรรับบัพติศมาทันทีที่คุณวางใจในพระคริสต์เพื่อความรอด ในพระธรรม
กิจการ โดยปกติแล้วผู้เชื่อจะได้รับบัพติศมาทันที (กิจการ 2:38, 41; 8:12–13,
36, 38; 9:18; 10:47–48; 11:16; 16:15, 33; 18:8; 22:16) บัพติศมาไม่ใช่
สิ่งที่คุณจะเติบโตขึ้นได้ แต่เป็นสิ่งที่你做เมื่อคุณวางใจในพระคริสต์เพื่อ
ความรอด และเมื่อคุณได้รับบัพติศมาในฐานะผู้เชื่อในพระคริสต์แล้ว คุณไม่จำเป็นต้อง
ต้องรับบัพติศมาอีก บางครั้งผู้คนใช้วลี “รับบัพติศมาใหม่” หรือพวกเขาพูดว่า
“ฉันต้องรับบัพติศมาอีกครั้ง” เมื่อพวกเขาตระหนักว่าพวกเขาได้รับบัพติศมาก่อนที่
จะมีความเชื่อในพระคริสต์ แต่หากเป็นเช่นนั้น คนเหล่านั้นก็ไม่ได้ “รับบัพติศมา”
ในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์จริง ๆ พระคัมภีร์ไม่ได้รู้จักกับ “การรับบัพติศมา
ใหม่” เลย การรับบัพติศมาเป็นการแสดงถึงการระบุดัตนขึ้นแรกของผู้เชื่อกับ
พระคริสต์ และจะเกิดขึ้นครั้งเดียวไม่นานหลังจากที่คุณวางใจในพระคริสต์เพื่อ
ความรอด

ข้อเท็จจริงที่ว่า การรับบัพติศมาควรเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่คุณวางใจในพระคริสต์
ไม่ได้หมายความว่า คุณควรหาสระว่ายน้ำที่ใกล้ที่สุดและขอให้เพื่อนบัพติศมาคุณ
ภายใต้การดูแลอย่างใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัย บัพติศมาไม่เพียง
แต่เป็นการสำแดงถึงการระบุดัตนของคุณในพระคริสต์ต่อที่สาธารณะเท่านั้น
แต่ยังเป็นการสำแดงถึงการระบุดัตนของคุณต่อคริสตจักรในที่สาธารณะด้วย
คุณควรรับบัพติศมาทันทีที่คุณสามารถประกาศความรอดของคุณต่อสาธารณะ

ได้ดีที่สุด” แจ้งให้คริสตจักรทราบว่าคุณปรารถนาจะรับบัพติศมา ในทางกลับกัน คริสตจักรควรช่วยคุณผ่านกระบวนการที่อธิบายเรื่องการรับบัพติศมาและทำให้แน่ใจว่าคุณพร้อมสำหรับการรับบัพติศมา

มีผู้ติดตามพระคริสต์มากมายที่ยังไม่รับบัพติศมา และพวกเขาจะให้เหตุผลหลากหลายประการแก่คุณที่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามศาสนพิธีนี้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีเหตุผลใดที่หนักแน่นไปกว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสในพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าทรงเรียกประชากรของพระองค์ให้ประกาศต่อสาธารณะว่า พวกเขาเป็นของพระเยซู และวิธีที่เป็นรากฐานสำคัญที่สุดซึ่งพวกเขาสามารถทำเช่นนี้ได้คือผ่านการบัพติศมา คุณสามารถคิดได้ว่าบัพติศมาเป็นเหมือนกับแหวนแต่งงานในงานแต่งงานของผม ผมยืนอยู่ที่แท่นพิธีข้างภรรยา และเราได้ให้คำมั่นสัญญาแก่กันและกันและแลกแหวนกัน แหวนแต่งงานของผมไม่ใช่การแต่งงานของผม แต่เป็นภาพของการแต่งงานของผม แหวนของผมยังเป็นคำประกาศที่บอกแก่ทุกคนที่ผมพบว่า “ผมเป็นของเธอ” ในวิธีที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นกว่านั้น พระเจ้าแห่งจักรวาลได้ตามหาคุณด้วยความรักที่เป็นผลทำให้พระองค์ส่งพระบุตรของพระองค์เพื่อมาตายเพราะบาปของคุณ ผ่านทางการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ พระเจ้าทรงอภัยบาปของคุณและรวมคุณเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ บัดนี้ พระองค์ได้ประทานแนวทางปฏิบัติและภาพที่บอกโลกว่า “เราเป็นของพระองค์” ผ่านการบัพติศมา เมื่อคุณรับบัพติศมา คุณเฉลิมฉลองพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่คุณโดยไม่คิดมูลค่า คุณแสดงให้เห็นถึงข่าวประเสริฐ และคุณประกาศต่อโลกว่าพระเยซูเป็นองค์เจ้านาย การประกาศอย่างนี้ระบุตัวคุณเข้ากับประชากรของพระเจ้าและทำให้โลกรู้ถึงความดีงามของพระเจ้า

ดังนั้นทำไมผู้ติดตามพระคริสต์จะ ไม่ ยอมรับบัพติศมาล่ะ?

มหาสนิท

นอกจากบัพติศมาแล้ว พระเจ้ายังประทานอีกศาสนพิธีหนึ่งแก่คริสตจักรของพระองค์ นั่นก็คือมหาสนิท มหาสนิทเป็นการเฉลิมฉลองต่อหน้าสาธารณะถึงการระบุตัวตนของเรากับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์อย่างต่อเนื่อง มหาสนิทไม่ใช่สิ่งที่เราทำเพียงครั้งเดียวเหมือนบัพติศมา แต่เป็นสิ่งที่เราทำครั้งแล้วครั้งเล่า หากบัพติศมาเป็นเหมือนพิธีแต่งงานที่เฉลิมฉลองการระบุตัวตน

ขั้นแรกกับพระคริสต์ มหาสนิทก็เหมือนกับการเฉลิมฉลองวันครบรอบที่เราได้
รื้อฟื้นสภาพคำปฏิญาณของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

**มหาสนิทเป็นการเฉลิมฉลองต่อหน้าสาธารณะ
ถึงการระบุตัวตนของเรากับพระคริสต์และคริสตจักร
ของพระองค์อย่างต่อเนื่อง**

เราได้รับคำบัญชาอย่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับมหาสนิทใน 1 โครินธ์ 11:17–34 (ดูหน้า 82) เราเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “มื้ออาหารเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ดูแนวคิดของ “การมีส่วนร่วม” ใน 1 โครินธ์ 10:16) “โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 โครินธ์ 10:21) และ “การหักขนมปัง” (กิจการ 2:42; 20:7) พระเยซูทรงฉลองมื้ออาหารนี้กับเหล่าสาวกก่อนที่พระองค์จะเสด็จไปสู่ไม้กางเขน (ลูกา 22:14–23) คริสตจักรยุคแรกเฉลิมฉลองมื้ออาหารนี้อย่างสม่ำเสมอ (กิจการ 2:42; 20:7) และเปาโลย้ำเตือนคริสตจักรถึงความสำคัญยิ่งของพิธีนี้ (1 โครินธ์ 11:23–32) ดังนั้น จึงสมควรที่จะตอบคำถามสำคัญบางเรื่องเกี่ยวกับวิธีการเฉลิมฉลองมื้ออาหารเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ใครควรเข้าร่วมพิธีมหาสนิท?

มหาสนิทมีไว้สำหรับผู้ติดตามพระคริสต์เท่านั้น พระเยซูทรงร่วมรับประทานอาหารกับบรรดาสาวกของพระองค์ และเป็นคริสตจักรที่เมืองโครินธ์—ไม่ใช่ชุมชนโดยรวม—ที่ได้รับคำกำชับว่าควรประกอบพิธีมหาสนิทอย่างไร กระนั้น การสงวนพิธีนี้ไว้เฉพาะผู้เชื่อเท่านั้นไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรไร้อิทธิพล ไมตรี ขนมปังและถ้วยเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้น จึงสมเหตุสมผลที่ผู้เข้าร่วมจะเป็นคนที่ได้วางใจในพระองค์ผู้ทรงสละพระองค์เองเพื่อบาปของเรา ในแง่นั้น มื้ออาหารนี้จะแยกคนที่ใช่และไม่ใช่ส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้าออกอย่างชัดเจน ในขณะเดียวกัน เราหวังว่าพระเจ้าจะให้การเฉลิมฉลองนี้เพื่อเปิดตาของผู้ไม่เชื่อเมื่อพวกเขาเห็นคนของพระเจ้ามีส่วนร่วมในพิธีและความชื่นชมยินดีในความรักอันเสียสละของพระคริสต์

เราควรทำพิธีมหาสนิทที่ไหน?

มหาสนิทควรจัดในระหว่างการรวมตัวกันของคริสตจักร (แทนที่จะเป็นการรวมตัวแบบอื่นหรืออยู่ตามลำพัง) ใน 1 โครินธ์ 11 เปาโลพูดถึงคริสตจักรที่มาอยู่ร่วมกันในสี่ช่วงเวลาที่แตกต่างกัน (ข้อ 34, 33, 20, 18) มหาสนิทไม่ใช่สิ่งที่เราทำโดยลำพังเป็นการส่วนตัว แต่เป็นสิ่งที่เราทำร่วมกันต่อหน้าสาธารณะ

เราควรรับมหาสนิทเมื่อไร?

พระคัมภีร์ไม่ได้ให้คำตอบที่ชัดเจนว่าควรรับมหาสนิทเมื่อไร และไม่มีคำสั่งถึงระยะเวลาในการเฉลิมฉลองที่แน่ชัด แต่บอกเพียงคำว่า “บ่อยครั้ง” เมื่อเราเข้าร่วม เราต้องระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและประกาศการเสด็จมาของพระองค์ (1 โครินธ์ 11:25–26) เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในศตวรรษแรกที่เข้าร่วมทำพิธีมหาสนิทบ่อยครั้ง แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้บัญญัติไว้ แต่กิจการ 20:7 บอกเป็นนัยว่าเหล่าสาวกในเมืองโตรอัสได้ร่วมทำพิธีมหาสนิททุกสัปดาห์ คริสเตียนบางคนสงสัยว่าการทำพิธีมหาสนิททุกสัปดาห์จะทำให้รู้สึกเป็นกิจวัตรเกินไปหรือไม่ นั่นเป็นไปได้ แต่อาจใช้เหตุผลเดียวกันนี้เพื่อห้ามการร้องเพลง การเทศนา หรือการอธิษฐานทุกสัปดาห์ เนื่องจากพิธีนี้เป็นการณ์นมัสการเดี่ยวเท่านั้นที่คริสตจักรได้รับคำสั่งอย่างเจาะจง การทำพิธีมหาสนิทควรเป็นองค์ประกอบหลักในการนมัสการของเรา เราควรคาดหวังมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจจดจ่อ ไม่ใช่เป็นเหตุการณ์พิเศษที่จัดเป็นครั้งคราว แต่เป็นองค์ประกอบตามปกติของการระบุตัวตนกับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ในการนมัสการอย่างต่อเนื่อง

ความหมายของพิธีมหาสนิทคืออะไร?

นำเส้าที่มีความสับสนและการแบ่งแยกกันอย่างมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพิธีมหาสนิท ความเข้าใจผิดตามธรรมเนียมก็คือว่าพิธีมหาสนิทนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงของสาร (ในองค์ประกอบ) ที่มีผลทำให้เกิดความรอด คำศัพท์ทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญสำหรับคำสอนเท็จนี้คือ การแปรสาร (transubstantiation) ซึ่งเป็นความเข้าใจอย่างเินทางของโบสถ์คาทอลิกเกี่ยวกับพิธีมหาสนิท ตามที่นิกายโรมันคาทอลิกกล่าวไว้ ในพิธีศีลมหาสนิท

(หรือมิสซา) ขนมนปังและเหล้าองุ่น กลายเป็น ร่างกายและเลือดของพระคริสต์จริงๆ เป็นเวลาหลายศตวรรษที่ไม่มีใครนอกจากบาทหลวงที่ได้รับอนุญาตให้ดื่มจากถ้วยนั้น เพราะพวกเขากลัวว่าเลือดของพระคริสต์จะหก คำสอนที่ว่าร่างกายและเลือดของพระคริสต์มีอยู่จริงในองค์ประกอบเหล่านั้ยังเพิ่มความเสี่ยงเพราะถ้าพระคริสต์ทรงอยู่ในองค์ประกอบเหล่านั้อย่างแท้จริง การรับมหาสนิทก็คือการรับพระคริสต์ ปุจฉาวิชันนาของโบสถ์คาทอลิก (The Catechism of the Catholic Church) กล่าวว่า “การรับศีลมหาสนิทคือการรับพระคริสต์ผู้ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา”¹⁶ และสำหรับผู้ร่วมรับพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ ศีลมหาสนิท “...เพิ่มความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า ให้อภัยบาปเล็กน้อยของเรา และปกป้องเราจากบาปร้ายแรง”¹⁷ การรับมื่ออาหารนี้คือการรับพระคริสต์และได้รับการอภัยโทษ “ศีลมหาสนิทถูกถวายเพื่อชดใช้บาปของคนเป็นและคนตายในฐานะเครื่องบูชา (และ) เพื่อรับสิทธิประโยชน์ทั้งทางฝ่ายวิญญาณหรือทางโลกจากพระเจ้า”¹⁸

วิธีที่เรามองพิธีมหาสนิทคือกุญแจสำคัญในการทำความเข้าใจข่าวประเสริฐและความรอดตามหลักพระคัมภีร์ หากเรามองว่ามหาสนิทเป็นหนทางหนึ่งที่เราจะได้รับความรอดของพระคริสต์อย่างแท้จริง แสดงว่าเรากำลังเปลี่ยนแปลงแก้ไขรากฐานของข่าวประเสริฐ

ในทางกลับกัน ความเข้าใจตามหลักพระคัมภีร์ก็คือว่ามหาสนิทนั้นเป็นมื่ออาหารเชิงสัญลักษณ์ที่สะท้อนถึงความรอด เมื่อพระเยซูตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา” พระองค์หมายความว่าขนมนปังนั้นเป็นตัวแทนของพระกายของพระองค์ (1 โครินธ์ 11:24) เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นกับเหล่าสาวก ร่างกายของพระองค์ยังคงอยู่ต่อหน้าพวกเขา และเลือดของพระองค์ยังคงอยู่ในเส้นเลือดของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ที่จะนำเราให้เชื่อว่าองค์ประกอบนั้นได้กลายเป็นร่างกายและเลือดของพระคริสต์อย่างแท้จริงในลักษณะที่เราได้รับพระองค์และการอภัยโทษจากพระองค์เพียงแคร์ับประทานและดื่มในพิธีมหาสนิท อย่างไรก็ตาม ในความพยายามที่จะแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระคริสต์ไม่ได้สถิตอยู่ในขนมนปังและถ้วยนั้น เราต้องระมัดระวังที่จะไม่ไปไกลเกินไปจนปฏิบัติต่อมหาสนิทราวกับว่าพระคริสต์ไม่ได้สถิตอยู่เลย พระองค์ทรงสถิตอยู่ในวิถีทางที่เป็นจริงอย่างมาก

ทำไมเราจึงควรฉลองมหาสนิท?

เมื่อเรารับมหาสนิท เราได้ระลึกถึงพระกายและพระโลหิตของพระเยซู แก่นหลักของมหาสนิทนั้นเกี่ยวข้องกับการระลึกถึง (1 โครินธ์ 11:24–25) เมื่อเรารับประทานขนมปัง เราระลึกถึงพระกายของพระเยซู เราระลึกว่าพระเจ้า (พระบุตร) ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ ทนทุกข์ทรมานอย่างมนุษย์ และสิ้นพระชนม์ในฐานะมนุษย์ เราระลึกถึงพระกายของพระองค์ที่ทรงประทานแก่เรา จากนั้นเมื่อเรารับด้วยนั้น เราก็ระลึกถึงพระโลหิตที่ปกคลุมบาปทั้งสิ้นของเราเอาไว้ เราระลึกถึงราคาที่พระเยซูทรงจ่ายเพื่อเราจะสามารถได้รับการอภัยบาปได้

ศาสนพิธีนี้ไม่เกี่ยวกับการจินตนาการบางอย่างในใจเรา แต่เกี่ยวกับการระลึกถึงเหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์ มันไม่เกี่ยวกับความฝันแต่เป็นการจงใจนำความคิดของเราย้อนกลับไปเมื่อสองพันปีที่แล้ว ไปยังร่างกายหนึ่งที่ถูกมอบให้และโลหิตที่หลั่งออกมาบนไม้กางเขน พิธีนี้เป็นการระลึกถึงอดีตให้ยังคงแจ่มชัดจนส่งผลกระทบต่อปัจจุบัน

เราสะท้อนกลับไปยังบาปของเราและการอภัยของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าเตือนเราไม่ให้มาที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยท่าทีที่ด้านชาหรือไม่เอาใจใส่ (1 โครินธ์ 11:27–32) เราต้องมาด้วยความถ่อมใจในขณะที่เราใคร่ครวญว่าเราต้องการพระคริสต์เพียงใด “จงสำรวจตนเอง” (2 โครินธ์ 13:5 ฉบับอมตธรรมฯ) นั่นคือจงวางจิตใจ ชีวิต ความคิด แรงใจ คำพูด และการกระทำต่อหน้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ หากเราไม่เต็มใจที่จะซื่อสัตย์ต่อหน้าพระเจ้า พระองค์จะทรงเปิดเผยความบาปของเรา เราจะกินและดื่ม “การพิพากษา” ลงที่ตัวเราเอง และเราอาจเสียชีวิตได้เพราะพระเจ้าจะทรงตีสอนเราในฐานะพ่อแม่ที่รักเรา (1 โครินธ์ 11:29–30) เหตุฉะนั้นเราจะต้องไม่ถือว่ามื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ และไม่ควรปล่อยให้ลูกหลานที่ไม่เชื่อของเรากินขนมปังและดื่มจากถ้วยเพียงเพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาร้องอแงเมื่อขนมปังและน้ำองุ่นผ่านไป ลูกหลานของเราต้องเห็นความจริงจังของศาสนพิธีนี้ ก่อนที่พวกเขาจะกินและดื่ม จงใคร่ครวญทุกด้านในชีวิตของคุณที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ไหวเียนต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่จงอย่ากลัวจนทำอะไรไม่ถูก

จงให้การไคร่ครวญเกี่ยวกับบาปของคุณนำคุณไปสู่การไคร่ครวญถึงการให้อภัยของพระเจ้า ในขณะที่คุณสารภาพบาปของคุณและองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำคุณไปสู่ด้านต่างๆ ในจิตใจที่ไม่เชื่อฟัง จงให้มหาสนิทย้าเตือนคุณว่าพระคริสต์ได้ทรงปกปิดบาปของคุณด้วยพระคุณของพระองค์ มหาสนิทจะกลับมามีชีวิตเมื่อเราพร้อมจนถึงการให้อภัยและความสัจซื่อของพระเยซู

เรารู้พื้นสภาพการอุทิศตนของเราต่อพระคริสต์ ต่อกันและกัน และต่อพันธกิจของพระองค์

เราไม่ได้รับมหาสนิทเพื่อรับความรอดต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่เรายอมจำนนมอบชีวิตใหม่ของเราให้กับพระเจ้า เมื่อคุณรับขนมปังและถ้วยนั้น คุณก็เป็นพยานอีกครั้งว่าคุณเป็นของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและเป็นองค์เจ้านายของคุณ และคุณอยากที่จะติดตามพระองค์ ใน 1 โครินธ์ 11 ผู้คนคิดว่าถ้าพวกเขาได้รับประทานอาหารและดื่มจากถ้วยนั้น พระเจ้าก็จะโปรดปรานพวกเขาแม้ว่าชีวิตของพวกเขาไม่ได้สะท้อนถึงการอุทิศตนต่อพระคริสต์ก็ตาม พวกเขาพลาดประเด็นสำคัญทั้งหมดไป การร่วมรับในพิธีมหาสนิทควรสะท้อนการอุทิศตนต่อพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ในมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น เรายังได้รู้พื้นสภาพการอุทิศตนต่อกันและกันอีกด้วย มหาสนิทเป็นการแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของเราในพระคริสต์ คริสเตียนในเมืองโครินธ์พลาดสิ่งนี้ไป เมื่อพวกเขามารวมตัวกันคนรวยก็ดื่มเหล้าจนเมาเมา ส่วนคนจนก็อดอาหาร (ข้อ 17-22) เปาโลย้ำเตือนพวกเขาว่าคริสตจักรคือพระกายกายหนึ่ง และเมื่อพวกเขามารวมกันรอบโต๊ะนั้นในฐานะพระกาย ไม่ควรมีสิ่งกีดขวางทางเชื้อชาติ สังคม หรือเศรษฐกิจระหว่างพวกเขา เราทุกคนอยู่ในระดับเดียวกันที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือไม่มีใครได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษ หากมีสิ่งกีดขวางระหว่างคุณและผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง ในพระกาย คุณก็ควรไปคืนดีกับผู้เชื่อคนนั้นก่อนที่จะเข้าร่วมในพิธีมหาสนิท

เราไม่เพียงแต่รู้พื้นสภาพการอุทิศตนของเราต่อพระคริสต์และต่อกันกันในพิธีมหาสนิทเท่านั้น แต่เรายังรู้พื้นสภาพการอุทิศตนของเราต่อพันธกิจของพระคริสต์ด้วย มหาสนิทเป็นการประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

“จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” (ข้อ 26) เราไม่เพียงแค่งำลังกินและดื่มเท่านั้น แต่เรากำลังประกาศ เมื่อเรากินขนมปังและดื่มจากถ้วยนั้น เราประกาศว่าเราเป็นประชากรที่ถูกซื้อมาจากทุกชาติ ทุกเผ่า และทุกภาษา

เราปิติยินดีเพราะพระเยซูได้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นไทและกำลังเสด็จกลับมา มหาสนิทมักถูกมองว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่เคร่งขรึมจริงจัง และควรเป็นเช่นนั้นในระดับหนึ่ง เราไม่ควรประกอบพิธีนี้อย่างสบายๆ พิธีนี้เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาในการสำรวจตนเองแต่ฉันไม่ได้หยุดอยู่แค่การไตร่ตรองอย่างจริงจัง เราไม่ควรคิดถึงบาปของเราแล้วเดินออกจากพิธีหมกมุ่นอยู่แต่ว่าเราเป็นແ່ແ່ไหน แต่เราควรเฉลิมฉลองกับการให้อภัยของพระเจ้าและอิสรภาพที่เราได้รับจากโทษและอำนาจของบาปในชีวิตของเรา สิ่งนี้ทำให้เราลุกขึ้นยืนด้วยความปิติยินดี! มื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรเป็นมื้ออาหารที่มีความสุขที่สุดที่เราเคยเฉลิมฉลอง พระเยซูทรงปลดปล่อยเราให้เป็นไทแล้ว และพระองค์กำลังเสด็จกลับมารับเรา

**มื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ควรเป็นมื้ออาหารที่มีความสุขที่สุดที่เราเคยเฉลิมฉลอง**

เราจะไม่เฉลิมฉลองมหาสนิทวิธีเดียวไปตลอดกาล เราจะทำเช่นนั้นจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเท่านั้น (ข้อ 26) พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มจากผลองุ่นอีกต่อไปจนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมา” (ลูกา 22:18) ในมหาสนิทเราไม่เพียงแต่มองย้อนกลับไป แต่เรายังมองไปข้างหน้าด้วย เรามองไปข้างหน้ารอคอยวันที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อประชากรของพระองค์ และเราจะดื่มถ้วยนี้ร่วมกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ ท่ามกลางความเจ็บปวดและความยากลำบากในชีวิตของคุณ—การต่อสู้ดิ้นรนกับบาป ความโศกเศร้า และความเจ็บปวดของคุณ—พิธีมหาสนิทเป็นเครื่องย้ำเตือนใจว่าวันหนึ่งสิ่งเหล่านั้นจะไม่มีอีกต่อไป มีเหตุผลอะไรที่จะดีไปกว่าการปิติยินดีเล่า?

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

ศาสนพิธีคืออะไร? สองศาสนพิธีที่คริสตจักรควรปฏิบัติคืออะไร?

2

ถ้าบัพติศมาไม่ได้ช่วยให้คุณรอด มันจะทำให้พิธีนี้ไม่สำคัญหรือไม่?
อธิบายคำตอบของคุณ

3

การรับมหาสนิทด้วยตัวเอง ผิดอย่างไร?

4

อันตรายของการมองพิธีมหาสนิท
เป็นแค่เหตุการณ์พิเศษที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวเท่านั้นมีอะไรบ้าง?

5

การรับมหาสนิทในขณะที่ยังคงทำบาปในชีวิตของคุณนั้น ผิดอย่างไร?
การรับพิธีมหาสนิทด้วยท่าที่ไร้ความปีติยินดีนั้น ผิดอย่างไร?

การสามัคคีธรรม

ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทุกคนโดยพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดอย่างสุ่มสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าประทานแก่ท่าน เพราะว่าในร่างกายเดียวนั้น เรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆ มีหน้าที่ต่างกันอย่างไร เราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกัน อย่างนั้น และเราทุกคนมีของประทานต่างกัน ตามพระคุณที่ประทานแก่เรา คือถ้าของประทานเป็นการเผยพระวจนะ ก็จงเผยตามกำลังของความเชื่อ ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นผู้สั่งสอนก็จงสั่งสอน ถ้าเป็นผู้เตือนสติก็จงเตือนสติ ผู้ที่ให้ ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ผู้ที่ครอบครอง ก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี ขอให้ความรักมาจากใจจริง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี จงรักกันฉันพี่น้อง จงชวนช่วยในการให้เกียรติกันและกัน อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงสู้ทนต่อความยากลำบาก จงเข้มแข็งมั่นอธิษฐาน จงเห็นอกเห็นใจช่วยบรรดาคนเมื่อเขาขัดสน จงอุตสาหกิจต้อนรับแขกแปลกหน้า จงอวยพรแก่คนที่เคียดแค้นท่าน จงอวยพรอย่าแข่งด่าเลย จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่ยอมสละมาอยู่กับคนต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ใครเลย แต่จงมุ่งทำสิ่งที่ใครๆ ก็เห็นว่าดี ถ้าเป็นได้ เท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน นี่แน่ะ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก่แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสว่า “การแก่แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน” แต่ว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ ก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำงานนั้น จะทำให้เขารู้สึกดีและกลับมาคืนดี” อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

— โรม 12:1-21

– คุณลักษณะที่ 8 –

ไม่ว่าเราจะกล่าวถึง “คริสตจักรขนาดใหญ่” ที่ประกอบไปด้วยผู้คนหลายพันคนในหลากหลายที่ตั้ง หรือคริสตจักรขนาดเล็กที่มีผู้คนเพียงไม่กี่สิบคนในห้องเดียว คริสตจักรทุกแห่งจะมีสมาชิกบางคนที่ยังคงอยู่บนชายขอบ คนเหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ ไม่มีใครเอ่ยชื่อพวกเขาเพื่ออธิษฐานเพื่ออย่างเป็นประจำ หรืออาจไม่มีใครใส่ใจความต้องการของพวกเขา เพราะไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในชีวิตของพวกเขา ไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาจะรู้สึกไม่สบายใจที่จะสารภาพถึงบาปต่างๆ และปัญหาที่ตนเผชิญกับใครก็ตามในคริสตจักร สมาชิกชายขอบเหล่านี้อาจมีเงินเต็มบัญชีธนาคาร แต่พวกเขายากจนในแง่ของความสัมพันธ์ภายในพระกายของพระคริสต์

คุณรู้จักใครที่เป็นเช่นนั้นในคริสตจักรของคุณหรือไม่? หรือสิ่งนี้อธิบายถึงตัวคุณเอง?

การดำเนินชีวิตอย่างสันโดษภายในคริสตจักรนั้น (อย่างน้อยที่สุด) ถือเป็นสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเอง พระเจ้าทรงออกแบบให้ประชากรของพระองค์อยู่ในชุมชนที่ใกล้ชิดสนิทซึ่งกันและกัน นี่คือการหมายของการสามัคคีธรรมตามหลักพระคัมภีร์ แต่น่าเศร้าที่การสามัคคีธรรมตามหลักพระคัมภีร์ขัดกับหลักการของคริสตจักรสมัยใหม่ เป็นเรื่องง่ายเหลือเกินที่ผู้คนจะมานมัสการร่วมกัน นั่งบนเก้าอี้เข้าร่วมประชุมมนัสการ แล้วเดินจากไปโดยขาดปฏิสัมพันธ์กับผู้นรอบข้างอันที่จริง หลายคนชอบที่จะปกปิดตัวตนแบบนั้นมากกว่า แต่ไม่ใช่การออกแบบของพระเจ้าสำหรับชีวิตคริสเตียนหรือคริสตจักร มันยังมีวิธีที่ดีกว่านี้

การสามัคคีธรรมเป็นหนึ่งในความสำคัญอันดับแรกๆ ของคริสตจักรยุคแรก กิจการ 2:42 กล่าวว่าการรวมตัวกันของคริสเตียนครั้งแรกนั้นอุทิศให้กับสี่สิ่งนี้ คือ คำสอนของอัครทูต การสามัคคีธรรม การหักขม่มปัง และการอธิษฐาน คำว่า “สามัคคีธรรม” มาจากภาษากรีกคำว่า คอยโนเนีย (koinonia) และคำนี้มีแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะบางอย่างที่มีร่วมกัน คริสตจักรอุทิศตนเพื่อการอยู่ร่วมกันในชุมชน แล้วชุมชนนี้ควรจะเป็นอย่างไร?

หนึ่งในข้อสรุปที่ดีที่สุดเกี่ยวกับลักษณะชุมชนคริสตจักรที่ได้ถูกออกแบบมาให้สัมพันธ์กันมาจากโรม 12:3-16 (ดูหน้า 98) พระคัมภีร์ตอนนี้เต็มไปด้วยคำสั่ง แต่คำสั่งเหล่านี้ไม่ได้ไร้ซึ่งที่มา เปาโลผู้เขียนพระธรรมโรมให้คำสั่งเหล่านี้โดยอาศัย “ความเมตตากรุณาของพระเจ้า” (ข้อ 1) ซึ่งเป็นความเมตตากรุณาที่อธิบายไว้อย่างสวยงามในสิบเอ็ดบทก่อนหน้านี้ ความเมตตากรุณานี้เปลี่ยนวิธีที่เรามองการพระเจ้า นั่นคือเราถวายตัวของเราแด่พระองค์เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต เราขอให้พระองค์เอาความคิดของเราไปและแปลงเปลี่ยนตามพระวาระของพระองค์ เราขอให้พระองค์เปลี่ยนแปลงเจตจำนงของเราให้เป็นไปตามพระประสงค์ของ

พระองค์ (ข้อ 1-2) แต่ความเมตตากรุณาของพระเจ้าไม่ได้ถูกยกย่องในการนมัสการเท่านั้น แต่ยังถูกแสดงออกมาในชุมชนด้วย หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความสัมพันธ์ในระดับลึกของเรากับพระเจ้ามีผลโดยตรงต่อความสัมพันธ์ในระดับกว้างของเรากับอีกคนหนึ่ง

“ซึ่งกันและกัน” ในการสามัคคี ตามหลักพระคัมภีร์

1. เราเป็นของกันและกัน
2. เราใช้ของประทานเพื่อกันและกัน
3. เรารักซึ่งกันและกัน
4. เราห่วงใยซึ่งกันและกัน
5. เราให้เกียรติกันและกัน
6. เรากระตุ้นกันและกัน
7. เราแบ่งปันแก่กันและกัน
8. เราชื่นชมยินดีด้วยกันและกัน
9. เราร้องไห้ร่วมกันและกัน
10. เราอดทนต่อกันและกัน

“ซึ่งกันและกัน” ในการสามัคคีธรรม ตามหลักพระคัมภีร์

ในโรม 12:3-16 เปาโลมอบคำสั่งและคำแนะนำที่ต่างกันประมาณยี่สิบห้าข้อเกี่ยวกับวิธีที่เราจะต้องดำเนินชีวิตในชุมชนตามหลักพระคัมภีร์บนพื้นฐานของความเมตตาของพระเจ้า คำสั่งเหล่านี้ส่วนใหญ่ใช้กับความสัมพันธ์ภายในคริสตจักรโดยเฉพาะ เราสามารถ

สรุปคำสั่งทั้งสี่ข้อนี้ได้โดยใช้วลี “ซึ่งกันและกัน” สืบประการที่บ่งบอกถึงลักษณะของการสำนึกอิสรตามหลักพระคัมภีร์

1. เราเป็นของกันและกัน (ข้อ 5-7)

เช่นเดียวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย เราในคริสตจักรเป็น “อวัยวะแก่กันและกัน” (ข้อ 5) แต่ความสัมพันธ์ของเราไม่ได้เกิดจากเชื้อชาติ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม การเมือง หรือความชอบของเรา เราเป็นของกันและกันเพราะเราอยู่ “ในพระคริสต์” (ข้อ 5) ในขณะเดียวกัน เราจำต้องอยู่ท่ามกลางผู้คนที่แตกต่างจากเราในทุกด้านเหล่านี้เพราะสิ่งนี้เตือนเราว่า สิ่งเดียวที่เรามีเหมือนกันคือพระคริสต์ และพระองค์ก็เพียงพอแล้ว

พระคัมภีร์ยังใช้ภาพเปรียบเทียบของครอบครัวเพื่อบรรยายถึงคริสตจักรด้วย อันที่จริงแล้ว พระเจ้าทรงออกแบบความสัมพันธ์ภายในคริสตจักรให้มีความลึกซึ้งฝ่ายวิญญาณมากกว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวทางกายภาพของเราเสียอีก ผมได้รับการย้ำเตือนในเรื่องนี้หลังจากได้พบกับเหล่าผู้เชื่อจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ถูกไล่ออกจากครอบครัวทางกายภาพเมื่อพวกเขาหาพระคริสต์ ความผูกพันลึกซึ้งที่สุดของเราอยู่ในคริสตจักร ครอบครัวแห่งความเชื่อของเรา

ต้องยอมรับว่าชีวิตกับครอบครัวคริสตจักรของเรานั้นมีความท้าทายไม่ต่างจากที่เผชิญอยู่กับครอบครัวทางกายภาพของเรา แต่นี่เป็นส่วนหนึ่งของความหมายที่ว่าเราเป็นของกันและกัน เมื่อคุณได้รับพระคริสต์ คุณก็ได้รับคริสตจักรของพระองค์—ชุมชนที่บางครั้งโดดเด่นด้วยการเคลื่อนไหวที่ไม่อาจคาดเดาได้และแสดงอารมณ์ที่ไม่พึงประสงค์ แต่ถึงแม้ว่าจะมีความท้าทายมากมาย คริสตจักรก็เป็นบริบทหลักที่พระเจ้าทรงเลือกเพื่อทำให้พระสิริของพระองค์เป็นที่รู้จักในโลก

2. เราใช้ของประทานเพื่อกันและกัน (ข้อ 6-8)

คริสเตียนทุกคน (ตั้งแต่อายุแปดขวบจนถึงอายุเจ็ดสิบแปดปี) มี “ของประทาน” แห่งพระคุณที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ภายในตัวพวกเขาโดยพระวิญญาณของพระองค์ (ข้อ 6) และพระองค์ไม่เพียงแต่มอบของประทานแก่เราเท่านั้น แต่ยังมอบทุกสิ่งที่เราต้องการเพื่อนำของประทานเหล่านั้นไปใช้ในคริสตจักรด้วย เรามีของประทาน

ต่างกัน หน้าที่ต่างกัน และเรามีบทบาทที่ต่างกัน แต่ทุกคนล้วนมีความสำคัญ ภาพของร่างกายช่วยให้เราเข้าใจเรื่องนี้ได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจาก *ทุกส่วน* ของร่างกายต้องพึ่งพาอาศัยกันและมีความจำเป็นต่อสุขภาพร่างกายที่ดี โดยพระคุณของพระเจ้า คุณมีค่าอย่างยิ่งสำหรับพระกายของพระคริสต์

เรามีแนวโน้มที่ไม่ดีที่ชอบเปรียบเทียบชีวิตของเราและความเชื่อของเรา กับคนอื่น บางคนที่มีของประทานเด่นชัดได้รับการยกย่อง ในขณะที่คนอื่นซึ่งมีของประทานโดดเด่นน้อยกว่าอาจถูกละเลย เปาโลเตือนเราให้หลีกเลี่ยงทัศนคติเช่นนี้ และเขาได้ระบุของประทานเจ็ดประการที่ใช้ในการเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ ได้แก่ การเผยพระวจนะ การปรนนิบัติรับใช้ การสอน การหนุนใจ การให้ การนำ และการแสดงความเมตตา จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อให้มีรายการของประทานฝ่ายวิญญาณที่ครอบคลุมทุกส่วน—ของประทานด้านอื่นมีเพิ่มเติมในพระคัมภีร์ตอนอื่น—แต่เพื่อให้คริสเตียนรู้ว่าพวกเขาได้รับของประทานโดยพระคุณ และพวกเขาควรใช้ของประทานเพื่อเสริมสร้างกันและกันขึ้นในความเชื่อ ไม่ว่าคุณจะมีของประทานแบบใด คุณมีบทบาทสำคัญในพันธกิจของคริสตจักร

รถยนต์ประกอบด้วยชิ้นส่วนหลายร้อยชิ้น แต่นั่นไม่ได้ทำให้ชิ้นส่วนใดส่วนหนึ่งไม่สำคัญ เครื่องยนต์อาจทำงานได้ดี แต่นั่นจะไม่ส่งผลดีใดๆ เลยหากยางแบน และไม่สำคัญว่าเกียร์รถยนต์จะลื่นแค่ไหนหากเบรกไม่ทำงาน แต่เมื่อชิ้นส่วนเหล่านี้ทำงานร่วมกัน รถจึงสามารถทำสิ่งที่ควรทำได้ นั่นคือพาคุณจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งอย่างปลอดภัย ในทำนองเดียวกัน สุขภาพและพันธกิจของคริสตจักรได้รับผลกระทบจากวิธีที่สมาชิกแต่ละคนใช้หรือไม่ยอมใช้ของประทานของตน

หากคริสตจักรพอใจกับการมีส่วนร่วมเพียง 50% ในพระมหาบัญชา—หรือในบางกรณีเพียง 30%, 20%, 10% หรือแม้แต่ 5%—เช่นนั้นแล้วคริสตจักรคงจะพลาดพันธกิจที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั่น เราจะต้องสร้างสาวกและทวิคูณคริสตจักรท่ามกลางประชาชาติ แต่เราไม่อาจบรรลุเป้าหมายนั้นได้หากสมาชิกของเราคนหนึ่ง (หรือมากกว่า) ไม่ได้ทำหน้าที่ของตน สมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมด้วยพันธกิจอย่างมีความหมายด้วยความสามารถพิเศษ ของประทาน และศักยภาพที่พระเจ้าได้จัดเตรียมให้

สมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมกับการพันธกิจอย่างมีความหมาย
ด้วยความสามารถพิเศษ ของประทาน
และศักยภาพที่พระเจ้าได้จัดเตรียมไว้

3. เรารักซึ่งกันและกัน (ข้อ 9)

เรารักกันและกันด้วย “ใจจริง” (ข้อ 9) โดยไม่มีการแสร้งสร้าง ความรักที่แท้จริง ไม่ใช่การปลอมแปลง ตื่นเงิน หรือเพียงผิวเผิน แต่มันเป็นความรักซึ่ง จริงแท้ จริงใจ ทรงพลัง และอุทิศตน คำภาษากรีกที่เปาโลใช้สำหรับ “ความรัก” ในที่นี้คือคำว่า *อากาเป่* (agape) และมักใช้เพื่ออ้างถึงความรักแบบที่ไม่เห็นแก่ตัว เราไม่ได้รักผู้อื่นบนพื้นฐานของสิ่งที่เราได้รับจากพวกเขา เรารักกันอย่างไม่เห็นแก่ตัวและจริงใจ แต่ไม่ใช่ความรักที่ไม่แยกแยะ เพราะเป็นรักที่เกลียดชัง “สิ่งที่ชั่ว” และยึดมั่นใน “สิ่งที่ดี” (ข้อ 9)

ความรักที่แท้จริงไม่ใช่อะไรที่ปลอมแปลง ตื่นเงิน
หรือเพียงผิวเผิน แต่มันเป็นความรักซึ่ง จริงแท้
จริงใจ ทรงพลัง และอุทิศตน

4. เราห่วงใยซึ่งกันและกัน (ข้อ 10)

เราไม่เพียงแต่จะต้องรักกันและกันโดยปราศจากการแสร้งสร้างเท่านั้น (ข้อ 9) แต่เรายังต้อง “รักกันฉันพี่น้อง” ด้วย (ข้อ 10) เปาโลกำลังพูดถึงความรักแบบครอบครัว เมื่อคุณคิดถึงครอบครัวของคุณ คุณคิดถึงความรักที่ คุณมีในการดูแลพวกเขา เป็นความรักพิเศษ เป็นความรักที่เราไม่มีให้กับคนนอกครอบครัว นี่เป็นความห่วงใยและความเอาใจใส่ที่เราควรมีต่อกันและกัน ในคริสตจักร เพราะว่าเราเป็นครอบครัวฝ่ายวิญญาณ

วิธีหนึ่งที่เรารู้แลกันและกันคือการมองหาวิธีการต่างๆ ในการปรนนิบัติรับใช้ เราต้องหลีกเลี่ยงปัญหาอันมาจากการจดจ่ออยู่ที่ตัวเราเอง เพราะแท้จริงแล้วพระเจ้าทรงออกแบบให้ความต้องการของเราได้รับการเติมเต็มโดยการจดจ่อไปที่ความต้องการของคนอื่น นี่เป็นแนวคิดที่แตกต่างจากแนวคิดของโลกอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนในโลก ผู้คนมักจะเน้นแต่สิ่งที่พวกเขาจะได้รับจากชุมชน แต่

ในคริสตจักรนั้น ชุมชนเน้นสิ่งที่พวกเขาจะให้ได้ คริสเตียนควรถามคำถามเช่น
ฉันจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการห่วงใยคนอื่นในวันนี้ได้อย่างไร?

ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนในโลก ผู้คนมักจะเน้นแต่สิ่งที่พวกเขา
จะได้รับจากชุมชน แต่ในคริสตจักรนั้น
ชุมชนเน้นสิ่งที่พวกเขาจะทำได้

ตรงกันข้ามกับการกระทำของบางคนในคริสตจักร คุณและผมไม่ได้เป็นศูนย์กลางของคริสตจักร พระเจ้าคือศูนย์กลางนั้น นั่นเป็นข่าวดีเพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างคุณให้พบความพึงพอใจในชุมชนอื่นไม่เห็นแก่ตัวในคริสตจักร ซึ่งเป็นชุมชนที่ไม่เหมือนชุมชนใดในโลก เป็นชุมชนที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณอย่างสิ้นเชิง ใครเล่าจะไม่อยากรวมตัวกันกับกลุ่มคนที่มุ่งหมายที่จะรักและห่วงใยซึ่งกันและกัน? ชุมชนประเภทนี้สร้างความประทับใจอย่างลึกซึ้งให้กับผู้ที่เข้ามาสัมผัสกับคริสตจักรยุคแรก ตัวอย่างเช่น นี่คือนักปราชญ์อริสเทดิส (Aristides) ได้บรรยายถึงคริสเตียนในช่วงต้นศตวรรษที่ 2 ว่า

ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ หลังจากได้เดินทางไปและเสาะแสวงหา บรรดาคริสเตียนได้พบความจริงแล้ว เพราะพวกเขารู้จักและวางใจในพระเจ้า พระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และโลก ผู้ซึ่งไม่มีใครอื่นได้อีก พวกเขาได้รับพระบัญญัติจากพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในจิตใจ และปฏิบัติตามบัญญัตินั้น โดยคาดหวังถึงโลกที่จะมาถึง...

พวกเขาปฏิเสธที่จะนมัสการบรรดาพระต่างดาว พวกเขาดำเนินชีวิตของตนด้วยความถ่อมใจและชื่นชมยินดี ความเป็นเท็จไม่พบในพวกเขาเลย พวกเขารักกันและกัน หญิงม่ายที่ขัดสนไม่ถูกละเลย และพวกเขาช่วยเด็กกำพร้าจากผู้ทำทารุณเขา ผู้ที่มีแบ่งบันให้แก่ผู้ที่ไม่มีย่างเต็มใจและไม่โอ้อวด เมื่อพวกเขารับคนแปลกหน้า พวกเขาจะพาคนนั้นไปที่บ้านและชื่นชมยินดีกับเขาในฐานะพี่น้องอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้เรียกพี่น้องกับผู้ที่มีสายสัมพันธ์ทางสายเลือดเพียงอย่างเดียว แต่เรียกพี่น้องกับผู้ที่ยึดตามพระวิญญูญาณและอยู่ในพระเจ้า

เมื่อคนยากจนคนหนึ่งของพวกเขาเสียชีวิตไปจากโลก แต่ละคนก็จัดพิธีฝังตามความสามารถของตน หากพวกเขาได้ยินว่ามีบางคนถูกจำคุกหรือถูกกดขี่เพราะเหตุพระนามของพระเมสสิยาห์ พวกเขาทุกคนก็จัดเตรียมทุกสิ่งที่คุณนั้นต้องการ และหากสามารถไถ่คุณนั้นได้ พวกเขาก็จะไถ่คุณนั้นให้เป็นไท

หากมีคนยากจนในหมู่พวกเขา และไม่มีอาหารสำรอง พวกเขาจะอดอาหารสองหรือสามวันเพื่อให้คนขัดสนได้รับสิ่งจำเป็น พวกเขาปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระเมสสิยาห์ของพวกเขาอย่างถี่ถ้วน ดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์และมีสติตามที่องค์เจ้านายพระเจ้าของพวกเขาได้บัญชาพวกเขาไว้ ทุกเช้าและทุกชั่วโมงพวกเขาจะสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับคุณความดีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา และพวกเขาวាយคำขอบพระคุณสำหรับอาหารและเครื่องดื่มของพวกเขา...

...ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือนิยามของชีวิตที่ถูกรับมอบให้แก่พวกคริสเตียน และนี่คือความประเสริฐของพวกเขา²⁰

5. เราให้เกียรติกันและกัน (ข้อ 10)

ผมเชื่อว่าการนิยามเป็นหนึ่งในอาวุธสุดอันตรายของศัตรูในคริสตจักรทุกวันนี้ มันคือสิ่งที่ทำให้ชุมชนพินาศ แต่ทางแก้ไขถูกพบอยู่ในข้อ 10 ที่ว่า “จงชวนขวยในการให้เกียรติกันและกัน” เราต้องทุ่มเทเพื่อชวนขวยในการให้เกียรติกันและกันทั้งต่อที่สาธารณะและในที่ส่วนตัว การพูดถึงพี่น้องคนอื่นในพระคริสต์ในลักษณะที่ไม่ได้เสริมสร้างพวกเขาในพระคริสต์นั้นเป็นบาป แต่เราต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อที่จะเชื่อฟังสิ่งนี้ ไม่เช่นนั้นเราจะทำให้พระวิญญาณของพระองค์เสียพระทัย (เอเฟซัส 4:29-31)

6. เรากระตุ้นกันและกัน (ข้อ 11-12)

เราควรร้อนรนด้วยความ “กระตือรือร้น” ในวิญญาณของเราเพื่อพระคริสต์ ซึ่งหมายความว่าเรา “ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า” เรา “ชื่นชมยินดีในความหวัง” เรา “สู้ทนต่อความยากลำบาก” และ “จะมักเข้มแข็งอธิษฐาน” (ข้อ 11- 12)

เราต้องการที่จะกระตุ้นกันและกันให้มุ่งหน้าไปสู่พระคริสต์ คุณเคยอยู่กับคนที่ทำให้คุณรู้สึกว่าการได้อยู่ใกล้พวกเขาทำให้คุณเป็นคนที่ดีขึ้นหรือไม่? นี่ควรเป็นคำอธิบายถึงชีวิตและความสัมพันธ์ของเรา เราควรดำเนินชีวิตเพื่อให้ผู้คนเติบโตใกล้ชีวิตพระคริสต์มากขึ้นเพราะพวกเขาใช้เวลาอยู่กับเรา

7. เราแบ่งปันแก่กันและกัน (ข้อ 13)

เราได้รับคำสั่งให้ “เห็นอกเห็นใจช่วยธรรมชาติมนุษย์เมื่อเขาขัดสน” (ข้อ 13) คำว่า “เห็นอกเห็นใจ” เชื่อมโยงกับคำภาษากรีกที่แปลว่าสามัคคีธรรม (*คอยโนเนีย*) และคำคำนี้ถูกใช้เพื่ออธิบายวิธีที่เราแสดงความสามัคคีธรรมต่อกันโดยการเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือความขัดสนของกันและกัน เรื่องราวเก่าแก่ที่สุดของคริสตจักรในพระธรรมกิจการเล่าถึงบรรดาผู้เชื่อที่นำสิ่งของที่ดินมีมารวมกันและแบ่งปันเพื่อประโยชน์ของกันและกัน ผู้คนขายบ้านและที่ดินและนำทรัพย์สินที่ได้มาจัดสรรแก่กันและกัน (กิจการ 2:44-45)

คริสตจักรถูกออกแบบมาให้เป็นภาพอันทรงพลังของใจที่กว้างขวางที่เสียสละและไม่เห็นแก่ตัว เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมได้เห็นจิตใจแบบนี้ในประเทศฟิลิปปินส์ สมาชิกของคริสตจักรที่ยากจนมากที่นั่น ได้เริ่มโครงการออมทรัพย์ เพื่อพวกเขาจะได้ช่วยเหลือกันในกรณีเกิดโศกนาฏกรรมหรือเหตุฉุกเฉิน พวกเขามีรายได้เพียงน้อยนิดในแต่ละวัน แต่ก็ยังจัดสรรบางส่วนให้แก่กันและกัน

แนวความคิดเรื่องการดูแลความต้องการของกันและกันเป็นหนึ่งในเหตุผลที่คริสตจักรรับการถวายในแต่ละสัปดาห์ เราจัดเตรียมไว้สำหรับชุมชนที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรา มีประสบการณ์และบรรลุภารกิจที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำสำเร็จร่วมกันในโลกนี้ และทั้งหมดนี้ก็เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงพระสิริของพระเจ้า การแบ่งปันทรัพยากรของเราในฐานะคริสตจักรทั้งเป็นเรื่องที่ถูกต้องและเป็นการทำตามหลักพระคัมภีร์

นอกจากการแบ่งปันทรัพยากรของเราแล้ว เรายังแบ่งปันบ้านของเราด้วย เราจะต้อง “ต้อนรับแขก” (ข้อ 13) ในช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่นั้น โรงแรมมีเพียงไม่กี่แห่ง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดหาที่พักและอาหารแก่ผู้มาเยือน ปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน เราควรจะมีน้ำใจต้อนรับผู้คนในคริสตจักร

ไม่ใช่เฉพาะคนที่ เป็นเหมือนเราเท่านั้น เราควรเปิดบ้านต้อนรับบรรดาผู้คนที่
อายุต่างกัน มีสถานะในชีวิตต่างกัน มีเชื้อชาติต่างกัน และบรรดาผู้ที่ต่างจากเรา
ในด้านอื่นๆ

8. เราชื่นชมยินดีร่วมกันและกัน (ข้อ 15)

เราไม่ควรอิจฉาความสำเร็จของผู้อื่น แต่เราควร “ชื่นชมยินดี” ร่วมกับพวกเขา
(ข้อ 15) ไม่เหมือนกับชุมชนอื่นๆ ในโลกนี้ เราไม่ได้แข่งขันกันเอง แต่เราเฉลิมฉลอง
ร่วมกันและกัน

9. เราร้องให้ร่วมกันและกัน (ข้อ 15)

ไม่มีใครในคริสตจักรที่ถูกออกแบบมาให้เจ็บปวดคนเดียว ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไม
เราจึงถูกสอนให้ “ร้องไห้” ร่วมกันและกัน (ข้อ 15) เราควรเจ็บปวดเมื่อคนอื่น
เจ็บปวด และพวกเขาควรรู้สึกเสียใจเมื่อเรารู้สึกเสียใจ เราช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
โดยเฉพาะในช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้า

10. เราอดทนต่อกันและกัน (ข้อ 16)

การดำเนินชีวิต “เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (ข้อ 16) นั้นพูดง่ายกว่าทำ ซึ่งเป็น
สาเหตุที่เราต้องอดทนต่อกันและกัน คริสตจักรเป็นชุมชนที่เต็มไปด้วยชายและ
หญิงที่เป็นคนบาป ดังนั้นการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเราก็จะต้องอาศัยความถ่อมใจ
หนึ่งในวิธีที่เราเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันคือการออกจากพื้นที่ปลอดภัยของเราและ
สร้างสัมพันธ์กับคนที่แตกต่างจากเรา รวมถึง “คนต่ำต้อย” (ข้อ 16)

ชุมชนตามที่ถูกบรรยายไว้ในโรม 12 ถือเป็นพยานอันทรงพลังต่อโลก สิ่งนี้
เกี่ยวข้องมากกว่าการเข้าไปในตัวอาคารสัปดาห์ละครั้ง ทำกิจกรรมทางศาสนา
แล้วก็กลับไปสู่ชีวิตที่แยกตัว เมื่อเรารักกันเหมือนครอบครัวในคริสตจักร เราก็จะ
ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะพระบิดาของเราในโลก

เมื่อเรารักกันเหมือนครอบครัวในคริสตจักร เราก็จะ
ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะพระบิดาของเราในโลก

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

ชุมชนในคริสตจักรและชุมชนในโลกแตกต่างกันอย่างไร?

2

ความจริงในบทนี้ควรป้องกันไม่ให้เราเพิกเฉยต่อสมาชิก
ซึ่งมีของประทานที่ไม่โดดเด่นได้อย่างไร?

3

สมาชิกของคริสตจักรจะให้เกิดประโยชน์ซึ่งกันและกันได้อย่างไร?

4

จุดประสงค์ของของประทานฝ่ายวิญญาณคืออะไร?

5

ชุมชนเพาะบ่มความถ่อมใจในความสัมพันธ์ของเรา
ที่มีต่อกันและกันอย่างไร?

ความรับผิดชอบ และวินัย

พี่น้องทั้งหลาย แม้จับใครที่ละเมิดประการใดได้ พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่าย
พระวิญญาณ จงช่วยคนนั้นด้วยใจสุภาพอ่อนโยนให้เขากลับตั้งตัวใหม่
โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย

— กาลาเทีย 6:1

“หากพี่น้องของท่านคนหนึ่งทำผิดต่อท่าน จงไปหาและชี้ความผิดต่อเขา
สองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา แต่ถ้าเขาไม่ฟัง
ท่าน จงพาอีกคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อให้คำพูดทุกคำได้รับการ
ยืนยันด้วยปากของสองสามคน เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ถ้าเขาไม่ฟัง
คนเหล่านั้น จงไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้
ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี เราบอกความจริงกับ
ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดๆ ที่พวกท่านจะกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูก
กล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดๆ ที่พวกท่านจะกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้น
ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์ เราบอกพวกท่านอีกว่า ถ้าพวกท่านสองคน
จะร่วมใจกันทูลขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดในโลก พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์
ก็จะทรงทำสิ่งนั้นให้ เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนาม
ของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น”

— มัทธิว 18:15–20

– คุณลักษณะที่ 9 –

เราอาศัยอยู่ในโลกที่การบอกว่าความเชื่อบางอย่างผิดนั้นสร้างความไม่พอใจ และการบอกใครสักคนว่าสิ่งที่พวกเขาทำอยู่นั้นผิดยิ่งสร้างความไม่พอใจมากขึ้นไปอีก ทั้งคริสเตียนและผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนจะอ้างคำตรัสของพระเยซูว่า “อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย” (มัทธิว 7:1)

พวกเขาจะถามว่า “คุณเป็นใครถึงมาบอกว่าฉันทำผิดในเมื่อคุณทำผิดพลาดมามากมายในชีวิตของคุณเอง” หรือ “อย่ามายุ่งเรื่องของคนอื่น”

พวกเราในคริสตจักรเข้าใจเองว่าการนั่งเฉยๆ ไม่สนใจบาปในชีวิตของคนอื่นนั้นถือเป็นการแสดงความรัก ความกรุณา และแม้กระทั่งความเมตตาสงสาร มันไม่ใช่ความรับผิดชอบของเรา บาปของเขาเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระเจ้า หากมองแค่ผิวเผิน นั่นอาจฟังดูเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณและอาจฟังดูดีสำหรับโลก แต่เมื่อพิจารณาตามพระวจนะของพระเจ้าแล้ว มันไม่ใช่ความรักเลย

ถ้าผมหลงเข้าไปในบาป สิ่งสุดท้ายที่ผมต้องการคือการที่ชายและหญิงคนที่อยู่รอบตัวผมไม่ยอมปล่อยให้ผมหลงหายไปโดยใช้ศัพท์เฉพาะทางฝ่ายวิญญาณอันสูงส่ง ผมต้องการใครสักคนที่รักผมมากพอที่จะเรียกผมให้ออกจากบาปและกลับมาหาพระคริสต์ มันไม่ใช่ความรักสำหรับเพื่อนที่จะปล่อยให้ผมเผชิญกับการทดลองใจให้ทำบาปเพียงลำพัง หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดที่เราจะรักและห่วงใยต่อกันและกัน คือการรับผิดชอบต่อกันและกันในการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า

**หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดที่เราจะรักและห่วงใยต่อกันและกัน
คือการรับผิดชอบต่อกันและกันในการเชื่อฟัง
พระวอนขอของพระเจ้า**

การเติบโตเป็น *สาวก* ในคริสตจักรจำเป็นต้องมี *วินัย* ในชีวิตของเราด้วย เราเข้าใจสิ่งนี้โดยสัญชาตญาณเมื่อพูดถึงการเลี้ยงดูลูก เมื่อลูกคนใดคนหนึ่งของคุณทำผิด มันไม่ใช่การแสดงความรักในฐานะพ่อแม่ที่หนึ่งเลยและบอกว่า “นั่นมันเป็นเรื่องของลูก” การแสดงความรักคือการบอกลูกที่ทำผิดอย่างอ่อนโยนว่าพฤติกรรมบางอย่างนั้นไม่ดีสำหรับพวกเขา ความรักของพ่อแม่ประเภทนี้เป็นรากฐานของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า “ทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก” (ฮีบรู 12:6) ดังนั้นเราจึงควรดีใจที่พระเจ้าไม่ปล่อยให้เรายู่อย่างเดียวดายในความบาปของเรา แต่พระองค์ทรงวิ่งตามหาเรา ประทานอิสราภาพและการให้อภัยแก่เรา นั่นคือความรักที่แท้จริง

แล้วเราจะแสดงความรักของพระเจ้าต่อกันและกันในคริสตจักรได้อย่างไร? ไม่ใช่โดยการยอมอย่างเกียจคร้านให้แต่ละคนทำบาป แต่โดยการเผชิญหน้ากับความบาปของเราแต่ละคนด้วยความรัก *การรักซึ่งและกัน* ในคริสตจักรเกี่ยวข้องกับ *ความรับผิดชอบร่วมกันต่อความบริสุทธิ์ของกันและกันด้วยความถ่อมใจ* การเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรหมายถึงการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้เติบโตในพระคริสต์ อัครทูตเปาโลกล่าวถึงประเด็นนี้ในกาลาเทีย 6:1 (ฉบับอมตธรรมฯ) ว่า

พี่น้องทั้งหลาย หากใครถูกจับได้ว่าทำบาป ท่านที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณควรช่วยเขาอย่างสุภาพอ่อนโยนให้เขากลับตั้งตัวใหม่ แต่จงระวังตัวท่านเอง มิฉะนั้นท่านเองจะถูกล่อลวงให้ทำบาปไปด้วย

เปาโลพูดกับคริสตจักรกาลาเทียเหมือนว่าพวกเขาเป็นครอบครัว—เพราะพวกเขาเป็นเช่นนั้นจริง ในคริสตจักรนั้นเราเป็นของกันและกัน เราเป็นพี่น้องกันในพระคริสต์

หากใครในครอบครัวถูกจับได้ว่าทำการละเมิดหรือทำบาป เราต้องช่วยเหลือพวกเขา คำว่า “จับได้” ในกาลาเทีย 6:1 บอกเป็นนัยถึงพี่น้องในพระคริสต์ที่ยัง

คงทำบาปต่อไปและไม่อยากที่จะกลับใจจากบาปนั้น หากพวกเขาไม่อยากที่จะกลับใจ พวกเราผู้อยู่ฝ่ายวิญญาณก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องเข้าไปช่วยเหลือการอ้างอิงถึงผู้ที่อยู่ “ฝ่ายวิญญาณ” นั้นต้องย้อนกลับไปในบทก่อนหน้านี้ที่เปาโลกล่าวถึงการดำเนินตามพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:16) และผลของพระวิญญาณ—ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนโยน และการรู้จักบังคับตน (ข้อ 22–23) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ บรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตสะท้อนให้เห็นผลของพระวิญญาณของพระคริสต์ ควรคืนสภาพพี่น้องที่ทำบาปให้กลับคืนมา การคืนสภาพนี้เรียกร้องให้เกิดการกระทำบางอย่างเพื่อช่วยให้บางคนหันจากบาปกลับมาหาพระคริสต์ แต่ตามที่เปาโลกล่าวไว้ การทำเช่นนี้มีวิธีที่ถูกต้อง เราควรคืนสภาพพี่น้องในพระคริสต์ด้วย “ใจสุภาพอ่อนโยน” ไม่ใช่ด้วยความเย่อหยิ่งหรือถือว่าตนเป็นฝ่ายชอบธรรม (กาลาเทีย 6:3) เพราะเราเองก็มีแนวโน้มที่จะถูกทดลองเช่นกัน (ข้อ 1) การคืนสภาพนี้เรียกร้องจิตใจแห่งความถ่อมตนและความสุภาพอ่อนโยน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป แต่เป็นความรับผิดชอบของเราที่จะช่วยให้ผู้อื่นเติบโตในความบริสุทธิ์

จากกาลาเทีย 6:1 รวมทั้งพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่ ความรับผิดชอบและวินัยเป็นคุณลักษณะของคริสตจักรที่แท้จริง ผู้คนที่รักกันและกันอย่างแท้จริงในคริสตจักรจะร่วมกันรับผิดชอบต่อความบริสุทธิ์ของกันและกันด้วยความถ่อมใจและสุภาพอ่อนโยน วินัยประเภทนี้มีสองระดับคือ ระดับเสริมสร้างพัฒนาและระดับคืนสภาพ

วินัยคริสตจักรเพื่อการเสริมสร้างพัฒนา

วินัยคริสตจักรเพื่อการเสริมสร้างพัฒนาเกี่ยวข้องกับการหนุนใจอย่างต่อเนื่องให้กลับใจจากบาปและเดินกับพระเจ้า วินัยประเภทนี้ควรจะดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องในชีวิตของสมาชิกคริสตจักรทุกคนและในทุกความสัมพันธ์ภายในคริสตจักร ตัวอย่างเช่น เมื่อมีการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าในการประชุมประจำสัปดาห์ เราจะได้มีประสบการณ์กับวินัยเพื่อการเสริมสร้างพัฒนา พระวจนะสนับสนุนเราด้วยวิธีเฉพาะเจาะจงในการหันกลับจากบาปและเดินกับพระเจ้า เรายังได้รับวินัยเพื่อการเสริมสร้างพัฒนานี้ทุกครั้งที่อ่านพระคัมภีร์และพูดคุยกันที่บ้าน ที่ทำงาน หรือกลุ่มย่อยของเรา วินัยเพื่อการเสริมสร้างพัฒนาคือการสร้าง

สาวก นั่นคือการสอนซึ่งกันและกันให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่พระคริสต์ทรงบัญชา (มัทธิว 28:19) ในแง่นี้ ชีวิตคริสเตียนทั้งชีวิตเกี่ยวข้องกับวินัยคริสตจักรเพื่อการเสริมสร้าง พัฒนา อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่ต้องมีวินัยที่แตกต่างออกไป

วินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพ

วินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงแก้ไข เมื่อมีบางคนดำเนินชีวิตในบาปที่ไม่กลับใจ หากสมาชิกคริสตจักรดำเนินชีวิตโดยตั้งใจที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าและปฏิเสธการกลับใจ นี่เป็นความรับผิดชอบของคริสตจักรที่จะต้องรักพี่น้องคนนั้นมากจนไปหาพวกเขาและบอกพวกเขาให้หันกลับจากบาปและกลับมามาหาพระเจ้า นี่เป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดซึ่งคริสตจักรทำ

หลังจากที่พระเยซูทรงสัญญาว่าจะสร้างคริสตจักรของพระองค์ในมัทธิว 16:18 พระองค์ก็ทรงใช้คำว่า “คริสตจักร” อีกเพียงครั้งเดียวในพระกิตติคุณ การตรัสถึงคริสตจักรครั้งที่สองและครั้งสุดท้ายนี้ พระเยซูทรงประทานคำสั่งบางประการเกี่ยวกับวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพในมัทธิว 18:15–20 (ดูหน้า 110) นี่เป็นคำสั่งจากพระเยซูไม่ใช่คำแนะนำ พระองค์ทรงสั่งสอนคริสตจักรที่จะให้การดูแลเพื่อปรับปรุงแก้ไขเมื่อมีคนไม่กลับใจจากบาป วินัยประเภทนี้ไม่ใช่อันดับที่ 100 ใน 101 รายการของสิ่งที่พระเยซูตรัสว่าเราควรกล่าวถึงในคริสตจักร เรื่องนี้อยู่ลำดับ *บนสุด* ของทุกรายการถัดจากความสำคัญของการประกาศ ยอมรับว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า หากวินัยไม่ได้เป็นศูนย์กลางของชีวิต คริสตจักร คริสตจักรนั้นก็ไม่ใช่คริสตจักรที่พระเยซูทรงเรียกให้เป็น และคริสตจักรนั้นจะไม่ได้สัมผัสกับชีวิตอย่างที่พระเจ้าได้ทรงเรียกและทรงสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีประสบการณ์นั้น

เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะทำบาป และเราทุกคนจำเป็นต้องได้รับการหนุนใจอย่างต่อเนื่องเพื่อกลับใจจากบาปและเดินกับพระเจ้า เราต้องได้รับการดูแลเพื่อปรับปรุงแก้ไขเมื่อเราไม่กลับใจจากบาปเพื่อประโยชน์ของจิตวิญญาณของเรา หลายปีก่อน ผมได้รับอีเมลต่อไปนี้จากชายคนหนึ่งในคริสตจักร

เรียน ศิษยาภิบาล,

สองสัปดาห์ก่อนในเช้าวันอาทิตย์ ภรรยาของผมมาหาคุณหลังเลิกคริสตจักร พร้อมกับคำอ้อนอย่างจริงจังให้อธิษฐานเพื่อ มันเป็นเรื่องจริงจังมากเพราะผมเกือบจะทำผิดพลาดครั้งใหญ่ซึ่งจะตามหลอกหลอนผมไปตลอดชีวิต ผมกำลังจะทิ้งครอบครัวเพื่อค้นหาสิ่งอย่างซึ่งใครจะรู้ (บางอย่างที่ดีกว่า—บางอย่างที่ออกมาจากหนังสือคู่มือของซาตาน) ผมยืนอยู่บนขอบหน้าผาด้วยขาข้างเดียว ภรรยาของผมและทุกคนที่เรารู้จักเรียกให้ผมกลับมาหาพระคริสต์และอธิษฐานขอให้ผมกลับมา และเนื่องจากคำอธิษฐานและความทุ่มเทของพวกเขา พระเจ้าไม่ได้ปล่อยให้ผมทำสิ่งที่ผมคิดว่าจะทำ แต่พระองค์ทรงพระคุณมาเหนือผมและครอบครัว แล้วเรากลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ผมอยากจะบอกว่าขอบคุณ...คำอธิษฐานเหล่านั้น (และความทุ่มเทของพวกเขา) เป็นดังโล่ที่ปกป้องผมจนกระทั่งผมได้สติและสามารถขอความเมตตาได้

นั่นอาจเป็นพวกเราคอนโดคนหนึ่งก็ได้
บาปเป็นสิ่งที่ล่อลวงอย่างยิ่ง และเราต้องการผู้คนในชีวิตของเราซึ่งอยู่ใกล้มากพอที่จะมองเห็นเมื่อเรากำลังขอบหน้าผาหรือเคลื่อนตัวไปทางหน้าผาเพียงเล็กน้อย เราต้องการคนซึ่งรู้จักบาปที่คอยรุมเร้าตัวเรา—บาปซึ่งเรามักจะต้องดิ้นรนต่อสู้มากที่สุด เราต้องการผู้คนที่เปี่ยมแหล่งแห่งความรับผิดชอบและสร้างวินัยในชีวิตของเราอย่างสม่ำเสมอ ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ทุกคนล้วนต้องการสิ่งนี้

มันควรเป็นสิ่งที่ชัดเจนว่าทำไมการลงวินัยเพื่อการคืนสภาพจึงไม่อาจเกิดขึ้นในบริบทที่มีผู้คนมารวมตัวกันในคริสตจักร นั่งลงนมัสการโดยไม่เปิดเผยตัว และเดินออกไปโดยขาดการสัมผัสกับพระกาย เราจะต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเพื่อจะสามารถเกิดการลงวินัยประเภทนี้

สี่ขั้นตอนของการลงวินัยคริสตจักร

ขั้นตอนที่หนึ่ง:

การปรับปรุงแก้ไขส่วนตัว

ขั้นตอนที่สอง:

การแจ้งในกลุ่มย่อย

ขั้นตอนที่สาม:

การคัดเตือนจากคริสตจักร

ขั้นตอนที่สี่:

การขับออกจากคริสตจักร

ได้ แล้ววินัยประเภทนี้มีลักษณะอย่างไร? พระเยซูทรงประทานสี่ขั้นตอนแก่เราใน มัทธิว 18:15–20

ขั้นตอนที่หนึ่ง: การปรับปรุงแก้ไขส่วนตัว

“หากพี่น้องของท่านคนหนึ่งทำผิดต่อท่าน จงไปหาและชี้ความผิดต่อเขาสองต่อสอง เท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา” (มัทธิว 18:15)

คำสั่งสอนประการแรกที่พระเยซูประทานให้คือไปหาพี่น้องในพระคริสต์ และพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับบาปของเขา เมื่อถึงจุดนี้การสนทนาเกิดขึ้นระหว่าง คุณสองคน และดังที่เราได้เห็นแล้ว เราต้องเข้าหาบุคคลนั้นด้วยความถ่อมใจ (กาลาเทีย 6:1) พระเยซูทรงเตือนไม่ให้ชี้ผิดในตาของคนอื่นเมื่อมีไม้ทั้งท่อน อยู่ในตาของคุณเอง (มัทธิว 7:3–5) จงตรวจสอบจิตใจของตนเองเสียก่อน และสำรวจชีวิตของตนเองและการทดลองใจต่างๆ ที่คุณเผชิญ “เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กาลาเทีย 6:1) และจำไว้ว่าเราควรทำเช่นนี้เป็นการส่วนตัวแทนที่จะพูดคุยกับคนอื่นก่อน

ความรักเป็นรากฐานของการปรับปรุงแก้ไขส่วนตัว เมื่อพี่น้องที่ถูกจับได้ว่า ทำบาป จงรักพวกเขามากพอที่จะพูดบางสิ่งบางอย่างแทนที่จะปล่อยให้พวกเขา เดินลึกเข้าไปในความบาป รักพวกเขามากพอที่จะไม่พูดคุยกับคนอื่นเกี่ยวกับ บาปของพวกเขา รักพวกเขามากพอที่จะเข้าไปหาเพื่อปรับปรุงแก้ไขเป็นการ ส่วนตัวโดยมีเป้าหมายเพื่อเอาชนะใจของเขา และจงไปด้วยจิตใจแห่งความรัก ความถ่อมใจ และพระคุณ เพื่อที่ว่าเมื่อคนนั้นเห็นบาปของตน เขาจะขอบคุณที่คุณได้ช่วยเหลือเขา และความสนิทสนมร่วมกันในพระคริสต์ของคุณจะเติบโต ยิ่งลึกยิ่งขึ้น

เหตุผลประการหนึ่งที่มีการปรับปรุงแก้ไขควรทำเป็นการส่วนตัวในช่วงเริ่มต้น ก็เนื่องมาจากคุณอาจไม่รู้ข้อมูลทั้งหมดที่คุณต้องการเกี่ยวกับสถานการณ์ของ บุคคลนั้น เป็นได้ว่าคุณอาจจะอ่านสถานการณ์ผิดหรืออาจมีข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง เคยมีคนตำหนิคุณในเรื่องที่คุณไม่เคยทำหรือพูดหรือไม่? พวกเขาได้รับข้อมูลที่ ไม่ถูกต้อง แล้วพวกเขาก็ตำหนิคุณในเรื่องนั้น สถานการณ์จะเลวร้ายยิ่งกว่า

ถ้าบุคคลนั้นให้ข้อมูลผิดกับคนอื่นเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้ทำหรือได้พูด ดังนั้นการที่พระเยซูตรัสให้เราไปหาพี่น้องที่ทำบาปเป็นการส่วนตัวจึงสมเหตุสมผล

เก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของการลงวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพเกิดขึ้นได้ในบริบทของความสัมพันธ์ที่มีอย่างต่อเนื่องทุก ๆ วัน แต่มีบางสถานการณ์ซึ่งคนที่คุณเผชิญหน้าจะไม่ยอมรับฟัง พวกเขาไม่ยอมรับคำเตือนให้ปรับปรุงแก้ไขด้วยความรักอ่อนโยนตามหลักพระคัมภีร์ และพวกเขาจะไม่หันหลังให้กับบาปของตน หากเป็นกรณีนี้ พระเยซูทรงบัญชาขั้นตอนที่สอง

ขั้นตอนที่สอง: การชี้แจงในกลุ่มย่อย

“แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงพาอีกคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อให้คำพูดทุกคำได้รับการยืนยันด้วยปากของสองสามคนเพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้” (มัทธิว 18:16)

ขั้นตอนที่สองของการลงวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพเกี่ยวข้องกับการนำสมาชิกคริสตจักรหนึ่งหรือสองคนมาร่วมกระบวนการเผชิญหน้ากับสมาชิกที่ถูกจับได้ว่าทำบาป คำบัญชาของพระคริสต์มีรากฐานมาจากพันธสัญญาเดิมเนื่องจากกฎหมายกำหนดให้มีพยานสองหรือสามคนเพื่อตรวจสอบว่าได้ก่อความผิดจริง (เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อคนอื่นที่เข้ามาเกี่ยวข้องควรมีความสุภาพอ่อนโยน ถ่อมใจ มีความรัก และเต็มใจที่จะไปกับคุณ เพื่อพูดคุยกับบุคคลซึ่งอย่างน้อยที่สุดก็ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับบาปที่ไม่กลับใจ บุคคลเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเป็นศิษยาภิบาลหรืออาจเป็นก็ได้ วิธีที่ดีที่สุดคือให้คนที่รู้จักและห่วงใยบุคคลนั้นมีส่วนร่วมด้วย

เพื่อการชี้แจงให้กระจ่าง เป้าหมายในขั้นตอนที่สองนี้ไม่ใช่การรวมกลุ่มต่อต้านบุคคลที่ถูกจับได้ว่าทำบาป คุณไม่ควรพยายามหาคนสนับสนุนข้อกล่าวหาที่คุณมีกับบุคคลนั้น เป้าหมายคือการขอความช่วยเหลือในการแยกแยะโดยใช้วิจารณญาณเลือกแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง มีความเป็นไปได้ถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ของสถานการณ์ที่ต้องใช้การลงวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพที่จะสามารถจัดการในสองขั้นตอนแรกนี้ได้ แต่ถ้าพี่น้องไม่ยอมรับฟังกลุ่มย่อย ก็จำเป็นที่จะต้องทำตามขั้นตอนที่สาม

ขั้นตอนที่สาม: การตักเตือนจากคริสตจักร

“ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น [พี่น้องที่เป็นสมาชิกสองหรือสามคน] จงไปแจ้งต่อคริสตจักร...” (มัทธิว 18:17)

หากบุคคลหนึ่งปฏิเสธที่จะกลับใจหลังจากที่คุณตักเตือนเขาแล้ว และจากนั้นก็ยังมีอีกหนึ่งหรือสองคนที่ได้ตักเตือนพูดคุยกับเขาด้วยแล้ว พระเยซูทรงบัญชาว่า เรื่องนี้ควรจะถูกนำไปแจ้งต่อคริสตจักร ช่วงแรกของขั้นตอนที่สามนี้คือไปหาพวกผู้อาวุโสในคริสตจักรและแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับข้อกังวลของคุณ เมื่อถึงจุดนั้นพวกผู้อาวุโสก็จะสามารถหาวิธีช่วยเหลือพี่น้องคนนั้นได้

ผมขอเดาว่าบางคนอาจจะคิดว่า การนำไปบอกคริสตจักรนั้นรุนแรงเกินไป และไปไกลเกินไป แต่เราไม่มีทางเลือกจริงๆ เนื่องจากพระเยซูทรงบอกให้เราทำเช่นนี้ และพระองค์ทรงบอกให้เราทำเช่นนี้ด้วยเหตุผลหนึ่ง เป้าหมายในทุกขั้นตอนของการลงวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพคือการคืนสภาพพี่น้องในพระคริสต์ และเมื่อมีการบอกแก่คริสตจักร ทั้งพระกายของผู้เชื่อจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยเสียงแห่งความรักเพื่อเรียกคนบาปให้กลับมาหาพระคริสต์ พวกเขาเป็นพยานถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อคนบาปร่วมกัน ช่างเป็นภาพแห่งความรักของพระเจ้าที่งดงามเสียจริง!

น่าเศร้าที่ไม่ว่าทุกคนจะกลับใจ แม้ทั้งคริสตจักรจะวิงวอนให้พวกเขากลับมาหาพระคริสต์ก็ตาม หากมีใครปฏิเสธที่จะฟังคำวิงวอนด้วยความรักของคนทั้งคริสตจักร ก็จำเป็นที่จะต้องดำเนินไปสู่ขั้นตอนที่สี่ ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการลงวินัยเพื่อการคืนสภาพ

ขั้นตอนที่สี่: การขับออกจากคริสตจักร

“...ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี (มัทธิว 18:17)

หากบุคคลที่ถูกจับได้ว่าทำบาปไม่กลับใจหลังจากเผชิญหน้ากับคริสตจักรแล้ว ขั้นตอนสุดท้ายก็เป็นสิ่งที่จำเป็น พระเยซูบอกให้เราปฏิบัติต่อคนเช่นนี้เหมือนผู้ไม่เชื่อ เขาหรือเธอจะต้องถูกตัดออกจากการเป็นสมาชิก/ถูกขับออกจาก

คริสตจักร และดังที่เราเห็นในบทที่แล้วเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกของคริสตจักร พระคัมภีร์ไม่รู้จักคริสเตียนที่ไม่มีคริสตจักรเลย นั่นคือคริสเตียนที่ไม่ได้ระบุตัวตนกับคริสตจักรท้องถิ่น ผู้ที่ถูกขับออกจากคริสตจักรจะไม่ถูกมองว่าเป็นสมาชิกในพระกายของพระคริสต์

ถ้าเราปฏิเสธที่จะตัดคริสเตียนที่ทำบาปออกไปจากคริสตจักร เราก็กำลังไม่เชื่อฟังพระคริสต์ แน่แน่นอนว่ากระบวนการทั้งหมดนี้อาจทำได้ยาก แต่เราไม่ได้ถูกทิ้งให้อาศัยสติปัญญาและกำลังของเราเอง พระเยซูทรงรับรองกับเราว่า พระองค์ทรงพร้อมที่จะช่วยเหลือเมื่อเรากระทำภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ “...ถ้าพวกท่านสองคนจะร่วมใจกันทูลขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดในโลก พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ก็จะทรงทำสิ่งนั้นให้” (ข้อ 19) ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะประทานสิ่งที่คุณต้องการตราบเท่าที่คุณพบคนอื่นที่เห็นด้วยกับคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้ โปรดอย่าลืมนับบริบท: พระเยซูเพิ่งตรัสเกี่ยวกับกระบวนการลงวินัยเพื่อการคืนสภาพ และพระองค์ทรงตรัสต่อไปโดยยืนยันกับคริสตจักรว่า พระองค์จะประทานสติปัญญา กำลัง และพระคุณทั้งหมดที่พวกเขาจำเป็นต้องมีเพื่อเผชิญหน้ากับบาป

นอกเหนือจากการปฏิบัติตามสิทธิอำนาจของพระคริสต์แล้ว พระองค์ยังทรงสัญญาว่าจะอยู่กับเราท่ามกลางกระบวนการที่ยากลำบากนี้ “เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น” (ข้อ 20) นี่เป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ถูกใช้ในทางที่ผิดมากที่สุด ผมไม่อาจนับจำนวนครั้งที่ได้ยินคนพูดว่า “สองสามคนประชุมกันที่ไหน พระเยซูทรงอยู่ที่นั่น และเนื่องจากเราสองคนอยู่ที่นี้ เราจึงรู้ว่าพระเยซูทรงอยู่กับเรา” นั้นหมายความว่าถ้าคุณอธิษฐานในเช้านี้ตามลำพัง พระเยซูกำลังรอให้อีกคนหนึ่งมาร่วมกับคุณก่อน พระองค์ถึงจะฟังอย่างนั้นหรือ? จะต้องมียกคนมาร่วมประชุมอธิษฐานด้วยกัน พระเยซูจึงจะอยู่ด้วย? ย้ำอีกครั้งหนึ่ง ขอให้ดูตามบริบท: พระคริสต์กำลังสัญญาถึงการทรงสถิตอยู่ในวิถีทางที่มีเอกลักษณ์และเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพ เมื่อเราเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ให้เผชิญหน้ากับบาป

พระสัญญาเหล่านี้ที่เกี่ยวกับการสถิตอยู่ด้วยและสิทธิอำนาจของพระคริสต์นั้นมีค่ามาก เพราะความยากลำบากในการปฏิบัติกรลงวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนสุดท้ายของการขับออกจากคริสตจักร นี่เป็นสิ่งที่แปลกในสภาพบริบทของเราที่ได้ยินว่า คริสตจักรขับคนออกไปจริงๆ

เกิดอะไรขึ้นกับแนวคิดที่ว่าทุกคนเป็นที่ยินดีต้อนรับ? การบอกใครสักคนว่าพวกเขาไม่สามารถเป็นสมาชิกได้อีกดูเหมือนจะขัดกับทุกสิ่งที่เราคาดหวังจากคริสตจักร แต่นี่คือสิ่งที่พระเยซูทรงตรัสสั่งเอาไว้ และนี่คือสิ่งที่เราเห็นผู้เชื่อปฏิบัติกันในพันธสัญญาใหม่

เมืองโครินธ์เป็นที่รู้จักกันจากการดำเนินชีวิตอย่างอิสระและการผิดศีลธรรมทางเพศ นี่เป็นวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกับของเรามาก และเช่นเดียวกับสมัยปัจจุบันนี้ การผิดศีลธรรมได้แทรกซึมเข้ามาในคริสตจักร อันที่จริง มีบุคคลหนึ่งในคริสตจักรกำลังล่วงประเวณีกับแม่เลี้ยงของตนเอง! เปาโลสั่งให้คริสตจักรขับคนเช่นนี้ออกไปถึงสี่ครั้ง และคำสั่งเหล่านี้มาพร้อมกับภาษาที่รุนแรง

- “...ให้คนที่ทำเช่นนี้ถูกขับออกไปจากพวกท่าน” (ข้อ 2)
- “จงมอบคนเช่นนี้ให้ซาตาน...” (ข้อ 5)
- “จงชำระเชื้อเก่าเสีย...” (ข้อ 7)
- “จงกำจัดคนชั่วออกจากพวกท่านเสียเถิด...” (ข้อ 13)

แล้วทำไมพระเยซูจึงต้องการให้เราใช้มาตรการที่รุนแรงเช่นนี้ด้วย? ทำไมเราจึงต้องขับผู้คนให้ออกจากการสามัคคีธรรมของพระกายของพระคริสต์? มีเหตุผลสามประการด้วยกันว่าทำไมการลงวินัยคริสตจักรจึงมีความสำคัญสำหรับทุกคริสตจักร

1. เพื่อความบริสุทธิ์ของคริสตจักร

ในตัวอย่างข้างต้น เปาโลไม่เคยพูดตรงๆ กับพี่น้องที่กระทำผิดศีลธรรมทางเพศ แต่เขากลับพูดกับคริสตจักรเพราะคริสตจักรกำลังยืนอยู่และไม่ทำอะไรเลยกับพี่น้องคนหนึ่งที่ถูกรับได้ว่าทำบาป พระเจ้าทรงกำหนดคริสตจักรให้รับผิดชอบต่อบาปที่ไม่กลับใจท่ามกลางสมาชิกคริสตจักร

โดยทั่วไปเรามักจะคิดถึงความบาปในเชิงส่วนบุคคล เราถือว่าบาปของผู้อื่นเป็นเรื่องของคนๆ นั้น แต่ความบาปเป็นเรื่องของคริสตจักรทั้งหมด เราเป็นของกันและกัน บาปที่ไม่กลับใจของคนคนหนึ่งเป็นเรื่องน่ากังวลของสมาชิกทุกคน และมันจะส่งผลต่อกระทบต่อทั้งพระกายหากบุคคลนั้นไม่กลับใจ เปาโลกล่าวถึง

ประเด็นนี้โดยใช้ภาพเชื้อขนมและแป้ง (1 โครินธ์ 5:6-8) เชื้อขนมเพียงเล็กน้อยจะกระจายไปทั่วแป้งและส่งผลกระทบต่อขนมปังทั้งก้อน ดังนั้นเราจึงมีความรับผิดชอบต่อพระเจ้าด้วยกัน นั่นหมายความว่า คุณต้องรับผิดชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าสำหรับการเติบโตในความบริสุทธิ์ของพี่น้องชายหญิงที่นั่งกับคุณในคริสตจักร หากพวกเขายังไม่กลับใจจากบาป คุณ (พร้อมกับคนอื่นๆ ในคริสตจักร) จะต้องรับผิดชอบต่อที่จะจัดการกับมัน

ตามที่เขาโลกกล่าวไว้ คริสตจักรในเมืองโครินธ์ควรจะโสโคร้าต่อความบาปของชายที่ถูกจับได้ว่ามีความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมทางเพศ (1 โครินธ์ 5:2) ดังที่ผู้เขียนคนหนึ่งได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “คริสตจักรที่ไม่โสโคร้าถึงบาป โดยเฉพาะบาปที่อยู่ในการสามัคคีธรรมของตน ก็กำลังอยู่บนขอบหายนะฝ่ายวิญญาณ”²¹ สำหรับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ความเย่อหยิ่งและความเพิกเฉยนั้นเป็นรากฐานของการปฏิเสธที่จะจัดการกับบาป (ข้อ 2) พวกเขาอาจไม่ได้ปรบมือให้กับการผิดศีลธรรมทางเพศของบุคคลนี้ แต่พวกเขากลับเพิกเฉยต่อสิ่งนั้น บางทีพวกเขาอาจจะพยายามเปิดใจกว้าง จนถึงขั้นมองว่าตนเองกำลังพยายามต้อนรับเสียด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่ฟังดูมีน้ำใจและถ่อมใจสำหรับเรา พระคัมภีร์กลับเรียกว่าชั่วร้ายและหยิ่งผยอง การเพิกเฉยต่อบาปไม่ดีต่อสุขภาพของคริสตจักรและไม่ได้เป็นการแสดงความรักต่อผู้กระทำบาป

การเพิกเฉยต่อบาปไม่ดีต่อสุขภาพของคริสตจักร และไม่ได้เป็นการแสดงความรักต่อผู้กระทำบาป

2. เพื่อความรอดของคนคนนั้น

การขับบางคนออกจากคริสตจักรคือการประกาศต่อสาธารณะว่า พวกเขาไม่ได้สำแดงหลักฐานว่าเป็นสาวกของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม เขาโลกกล่าวไว้ว่า คำตัดสินที่รอบคอบนี้มีจุดประสงค์เพื่อการได้: “พวกท่านจงมอบคนเช่นนี้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนัง เพื่อจิตวิญญาณของเขาจะได้รับความรอดในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 โครินธ์ 5:5, เน้นคำโดยผู้เขียน) คริสตจักรจะต้องขับคนเช่นนี้ออกไปเพื่อจิตวิญญาณของเขาจะรอดในวันพิพากษา เปาโลใช้วลีที่คล้ายกันนี้เมื่อพูดถึงชายสองคนคือฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ผู้ซึ่งเปาโลได้ “มอบไว้กับซาตานแล้ว

เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นพระเกียรติพระเจ้า” (1 ทิโมธี 1:20) เป้าหมายในการขับบางคนออกจากคริสตจักรก็คือเพื่อพวกเขาจะตระหนักถึงความร้ายแรงของบาปและกลับใจ ถ้าพวกเขาไม่เคยกลับใจ ก็จะเห็นได้ชัดว่าพวกเขาออกจากคริสตจักรเพราะพวกเขาไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรเลย (1 ยอห์น 2:19) แต่ถ้าพวกเขากลับใจ เราควรต้อนรับพวกเขากลับมาเป็นสมาชิกของคริสตจักรอีกครั้ง

ใน 2 โครินธ์ 2:5–8 เปาโลกล่าวถึงบุคคลผู้ถูกขับออกจากการสมาคมคือธรรมแต่กลับใจจากบาปของเขาแล้ว เปาโลขอร้องให้คริสตจักร “ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่” (ข้อ 8) พระเยซูทรงทำให้การคืนสภาพด้วยความรักเช่นนี้เกิดขึ้นได้ เพราะพระองค์ทรงเป็น “แกะป่า” ของเรา (1 โครินธ์ 5:7) นี่แหละคือข่าวประเสริฐ และสิ่งนี้ควรบอกถึงจุดประสงค์เบื้องหลังการลงวินัยคริสตจักรของเรา

3. เพื่อพระสิริของพระเจ้า

เมื่อเปาโลกล่าวถึงหัวข้อวินัยคริสตจักรกับคริสตจักรโครินธ์ เปาโลบอกพวกเขาว่า โลกรอบตัวพวกเขาจะไม่ยอมรับพฤติกรรมที่พวกเขายอมรับในคริสตจักร นี่เป็นปัญหาใหญ่ ไม่เพียงแต่ในเมืองโครินธ์เมื่อสองพันปีก่อนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคริสตจักรของเราในปัจจุบันด้วยที่เต็มไปด้วยข่าวต่างๆ เกี่ยวกับข้อกล่าวหาเรื่องการผิดศีลธรรมทุกประเภทในคริสตจักร หลายครั้งข้อกล่าวหาเหล่านี้เกี่ยวข้องกับผู้นำคริสตจักร นี่เป็นการส่งสัญญาณที่สร้างความสับสนให้กับวัฒนธรรมของเราซึ่งคาดหวังให้คริสตจักรจัดการกับบาปอย่างเอาจริงเอาจัง แต่เมื่อเรายอมรับบาปที่โลกไม่ยอมรับด้วยซ้ำ มันก็จะส่งผลกระทบต่อสิ่งที่โลกคิดเกี่ยวกับพระเจ้า

ไม่มีคริสตจักรใดในโลกที่สมบูรณ์แบบ แต่คริสตจักรทุกแห่งจะต้องแสวงหาความบริสุทธิ์ท่ามกลางสมาชิกด้วยความรัก วิธีที่เราจัดการกับความบาปหรือไม่จัดการกับบาปนั้นส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของพระคริสต์ในหมู่เพื่อนบ้านที่ไม่เชื่อของเรา ดังนั้น คริสตจักรต้องมีความรับผิดชอบตามหลักพระคัมภีร์และสั่งสอนวินัยตามหลักพระคัมภีร์เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

เป้าหมายของการลงวินัยคริสตจักรคืออะไร?
การลงวินัยคริสตจักรถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยครั้งได้อย่างไร?

2

พระเยซูหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า
พระองค์จะทรงอยู่กับเราเมื่อมีสองคนหรือมากกว่านั้น
มาชุมนุมกันในพระนามของพระองค์?

3

อะไรคือสี่ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการลงวินัยคริสตจักรเพื่อการคืนสภาพ?

4

เหตุใดคริสตจักรจึงต้องปฏิบัติการลงวินัยคริสตจักร?

5

คริสตจักรที่คุณเป็นสมาชิกมีการลงวินัยคริสตจักรอย่างไร?

ความเป็นผู้นำ

คำกล่าวนี้น่าจะจริง คือว่าถ้าใครปรารถนาหน้าที่ผู้ปกครองดูแลคริสตจักร คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ ผู้ปกครองดูแลนั้นจะต้องเป็นคนที่ไม่มีที่ติ เป็นสามีของหญิงคนเดียว รู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนน่านับถือ มีอัคราัยต้อนรับแขก เหมาะที่จะเป็นอาจารย์ ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่ชอบความรุนแรง แต่อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ชอบการวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน ปกครองครอบครัวของตนได้ดี อบรมบุตร ธิดา ให้มีความนอบน้อมด้วยความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง (เพราะถ้าชายคนไหนไม่รู้จักปกครองครอบครัวของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?) เขาจะต้องไม่ใช่คนที่เพิ่งกลับใจใหม่ เกรงว่าเขาจะยโส และถูกลงโทษเช่นเดียวกับมาร นอกจากนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในหมู่คนภายนอก เพื่อเขาจะไม่ถูกติเตียนและไม่ติดกับดักของมาร พวกมัคนายกก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนน่านับถือ ไม่เป็นคนพูดจาถล้นกลอก ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่เป็นคนโลกเห็นแก่ได้ และจะต้องเป็นคนที่ยึดมั่นในข้อล้าลึกของความเชื่อด้วยมโนธรรมที่บริสุทธิ์ จงทดสอบพวกเขาเสียก่อน และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงให้พวกเขาทำหน้าที่มัคนายก ส่วนพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนน่านับถือ ไม่ไ่สรัยคนอื่น รู้จักประมาณตน ซื่อสัตย์ในทุกๆ เรื่อง พวกมัคนายกนั้นจะต้องเป็นสามีของหญิงคนเดียว และสามารถปกครองบุตรธิดา และครอบครัวของตนได้ดี เพราะว่าคนที่ทำหน้าที่มัคนายกได้ดีก็มีชื่อเสียงดี และมีความกล้าหาญอย่างยิ่งในความเชื่อที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์

— 1 ทิโมธี 3:1-13

– คุณลักษณะที่ 10 –

“คริสตจักรแทบจะไม่กบฏต่อต้านหรืออยู่เหนือบรรดาผู้นำศาสนาของตน”²²

คำพูดเหล่านี้จากอี.เอ็ม. บาวนด์ (E.M. Bounds) เป็นคำย้ำเตือนสติว่า เหตุใดคริสตจักรจึงต้องใส่ใจเกี่ยวกับความเชื่อและการดำเนินชีวิตของบรรดาผู้นำของตน แทนที่จะอยู่เหนือบรรดาผู้นำของตน คริสตจักรมักจะสะท้อนถึงบรรดาผู้นำของตน เพราะเหตุนี้ วัฒนธรรมคริสตจักรสุขภาพแย่ของเราในอเมริกาทุกวันนี้จึงเป็นตัวอย่างที่บ่งบอกอย่างชัดเจนตามหลักพระคัมภีร์ว่า ผู้นำคริสตจักรจำนวนมากในอเมริกานั้นมีสุขภาพฝ่ายวิญญาณที่แย่

เนื่องจากสุขภาพของคริสตจักรและสุขภาพของผู้นำคริสตจักรนั้นเชื่อมโยงกัน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คริสตจักรจะต้องแน่ใจว่าคริสตจักรได้รับการนำตามพระวจนะของพระเจ้า พระเจ้าทรงสถาปนากลุ่มผู้นำ 2 กลุ่มหลักหรือสองตำแหน่งในคริสตจักร—พวกผู้อาวุโสและพวกมัคนายก คุณสมบัติสำหรับพวกผู้อาวุโสและพวกมัคนายกนั้นมีระบุไว้ใน 1 ทิโมธี 3:1–13 (ดูหน้า 124) ซึ่งหมายความว่าเราจะต้องใส่ใจข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นอย่างมาก หากเราต้องการผู้นำและคริสตจักรสุขภาพดี

พวกผู้อาวุโส: ผู้นำผู้รับใช้

คำว่า “ผู้อาวุโส” เป็นคำที่ใช้กันทั่วไปในพระคัมภีร์ ซึ่งถูกใช้ในหลากหลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น ในพันธสัญญาเดิม อาจหมายถึงบรรดาผู้อาวุโสที่ช่วยเหลือโมเสส

(อพยพ 4:29 ฉบับอมตธรรม) พันธสัญญาใหม่มายังใช้คำว่า “ผู้อาวุโส” เพื่อหมายถึงผู้นำฝ่ายวิญญาณในอิสราเอล (มัทธิว 15:2 ฉบับอมตธรรมฯ) อย่างไรก็ตาม ประมาณ 20 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ คำนี้หมายถึงกลุ่มผู้นำที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในคริสตจักร อันที่จริง เกือบทุกคริสตจักรที่เรารู้จักในพันธสัญญาใหม่นั้น ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงว่า คริสตจักรเหล่านั้นมีบรรดาผู้อาวุโส (กิจการ 20:17; ฟิลิปปี 1:1)²³

พันธสัญญาใหม่ใช้คำอื่นที่สามารถใช้แทนกันได้กับ “ผู้อาวุโส” เช่น “ศิษยาภิบาล”²⁴ หรือ “ผู้สอดส่องดูแล” เรารู้ว่าตำแหน่งเหล่านี้ใช้แทนกันได้เนื่องจากวิธีที่คำเหล่านี้ถูกใช้ในทิตัส 1:5–7²⁵ ขณะที่เปาโลใช้ทั้ง “ผู้อาวุโส” และ “ผู้ดูแล” เพื่ออ้างถึงคนกลุ่มเดียวกัน เมื่อใดก็ตามที่คุณได้ยินคำว่า “ผู้อาวุโส” คุณสามารถใช้แทน “ศิษยาภิบาล” หรือ “ผู้ดูแล” คำเหล่านี้กล่าวถึงหน้าที่ตามหลักพระคัมภีร์เดียวกัน

เกือบทุกครั้งที่พระคัมภีร์ใช้คำว่า “ผู้อาวุโส”²⁶ เมื่อกล่าวถึงผู้นำในคริสตจักร คำนี้มักจะถูกใช้ในรูปพหูพจน์ แม้ว่าจะมีการเน้นย้ำถึงผู้นำเป็นรายบุคคลในหมู่ประชากรของพระเจ้า แต่เรามักจะได้ยินว่ามีผู้อาวุโสมากกว่าหนึ่งคนในคริสตจักร อยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น ในกิจการ 20 อัครทูตเปาโลกล่าวกับบรรดาพวกผู้อาวุโสของคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส คำสั่งของเขาพูดถึงด้านสำคัญที่สุดบางประการของการเป็นผู้อาวุโสคนหนึ่ง

จงเฝ้าระวังทั้งตัวพวกท่านเองและฝูงแกะซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และให้เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ ข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีพวกสุนัขป่าที่ดุร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย และจะมีบางคนในหมู่พวกท่านออกมาบิดเบือนความจริงเพื่อชักชวนสาวกให้หลงตามพวกเขาไป เพราะฉะนั้นจงตื่นตัวและจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติพวกท่านทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันกลางคืน ตลอดสามปีไม่ได้หยุดหย่อน บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับคำแห่งพระคุณของพระองค์ซึ่งสามารถก่อสร้างท่านขึ้นได้และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชน (กิจการ 20:28–32)

จากคำสอนเหล่านี้พร้อมกับคำสั่งสอนอื่นๆ ของเปาโลใน 1 ทิโมธี 3:1–7 เราค้นพบความรับผิดชอบต่อการของบรรดาผู้อาวุโส

1. พวกผู้อาวุโสภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์

เมื่อเปาโลใช้คำว่า “ผู้ดูแล” เพื่อบรรยายถึงพวกผู้นำในคริสตจักร คุณอาจจะคิดว่าคนเหล่านี้เป็นผู้นำสูงสุด แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นเลย พวกผู้อาวุโสนั้นเป็นผู้นำ แต่พวกเขาคือผู้นำผู้รับใช้ที่อ่อนน้อม พวกผู้อาวุโสนั้นเป็นของคริสตจักร

ดังที่เราเห็นกันแล้วในบทก่อนหน้านี้ พระเยซูคริสต์ทรงกำหนดให้ทั้งคริสตจักรต้องรับผิดชอบในการจับคนบาปที่ไม่กลับใจออกไป (มัทธิว 18:15–20) และเปาโลสั่งให้คริสตจักรจับชายคนหนึ่งที่ถูกจับได้เรื่องการผิดศีลธรรมทางเพศที่อื้อฉาว (1 โครินธ์ 5:4–5) สิทธิอำนาจของคริสตจักรเหนือบรรดาผู้อาวุโสนั้น ยังปรากฏชัดเจนในเรื่องที่คริสตจักรแต่งตั้งผู้อาวุโสเหล่านี้ด้วย คริสตจักรตระหนักถึงคุณสมบัติต่างๆ ของผู้อาวุโสเป็นรายบุคคล (ดังที่อธิบายไว้ใน 1 ทิโมธี 3:1–7) แล้วจึงให้การรับรองว่าเขาเป็นผู้อาวุโสคนหนึ่ง กล่าวโดยสรุปก็คือ คริสตจักรมีความรับผิดชอบต่อบรรดาผู้นำของตน

แม้ท้ายที่สุดแล้ว พวกผู้อาวุโสจะเป็นของคริสตจักร แต่ในท้ายที่สุดนั้น คริสตจักรก็เป็นของพระคริสต์ พวกผู้อาวุโสเป็นคนที่กำลังดูแล “คริสตจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์” (กิจการ 20:28) เมื่อตระหนักถึงความสำคัญอย่างยิ่งของหน้าที่นี้แล้ว เราจะปฏิบัติต่อความเป็นผู้นำคริสตจักรอย่างไรได้บ้าง? แตกต่างจากความเป็นผู้นำของโลก ความเป็นผู้นำของคริสตจักรไม่ใช่การต่อสู้แย่งชิงอำนาจที่ใช้วิธีการการเมืองและการใช้อำนาจ—เพราะว่าพระเยซูคริสต์ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นในคริสตจักร ผู้นำทุกคนในคริสตจักรคือผู้รับใช้ของคริสตจักร ซึ่งท้ายที่สุดแล้วพวกเขาจะต้องรับผิดชอบต่อพระองค์ผู้ทรงซื้อคริสตจักรมาด้วยชีวิตของพระองค์เอง สิ่งนี้ทำให้เราต้องถ่อมใจอย่างมีสติหรือแม้กระทั่งเกรงกลัว ไม่มีที่สำหรับความเย่อหยิ่งในการเป็นผู้นำคริสตจักร

2. พวกผู้อาวุโสดูแลพระกายของพระคริสต์

ตามที่เปาโลกล่าวว่าพวกผู้อาวุโสจะต้อง “เฝ้าระวัง” ทั้งตัวเองและ “ฝูงแกะ” (กิจการ 20:28) เปโตรกล่าวบางอย่างที่คล้ายกันนี้กับพวกผู้อาวุโสว่า “จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน...” (1 เปโตร 5:2) แล้วการที่ศิษยาภิบาล (หรือผู้เลี้ยงแกะ - ผู้แปล) จะ “เลี้ยงดูฝูงแกะ” นั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร?

เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะที่ปกป้องแกะจากพวกหมาป่า เปาโลบอกพวกผู้อาวุโสว่าให้คอยเฝ้าระวัง—ผู้สอนเท็จ คำสอนเท็จ และ “พวกหมาป่าที่ดุร้าย” (กิจการ 20:29–30) ปฏิบัติมากมายคอยที่จะโจมตีคริสตจักรอยู่เสมอ ทั้งจากภายนอกและจากภายใน พวกผู้อาวุโสมีความรับผิดชอบที่พระเจ้าประทานให้ในการปกป้องชีวิตฝ่ายวิญญาณของสมาชิกคริสตจักร ดังนั้นจึงสมเหตุสมผลที่เปาโลยกย่องชมเชยบรรดาผู้อาวุโสต่อพระเจ้าและต่อพระวาระของพระองค์ (กิจการ 20:32) ความรับผิดชอบของผู้อาวุโสในฐานะผู้เลี้ยงแกะไม่ใช่แค่การเลี้ยงดูแกะเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูให้อาหารแกะด้วย

3. พวกผู้อาวุโสสอนพระวาระของพระคริสต์

วิธีหลักที่บรรดาผู้อาวุโสจะนำและดูแลคริสตจักรคือโดยการสอนพระวาระของพระคริสต์ คุณสมบัติส่วนใหญ่ของพวกผู้อาวุโส ใน 1 ทิโมธี 3:1–7 เป็นคุณลักษณะนิสัยที่คาดหวังให้มีในคริสเตียนทุกคน แต่มีหนึ่งคุณสมบัติด้านความสามารถ ความสามารถอย่างหนึ่งที่ผู้อาวุโสต้องมี คือเขาต้อง “สามารถที่จะสอน...ได้” (1 ทิโมธี 3:2 ฉบับอมตธรรมฯ) กล่าวคือผู้อาวุโสต้องมีของประทานในการสอน เหตุผลสำหรับคุณสมบัตินี้ก็เป็นเพราะความเป็นผู้นำของผู้อาวุโสทั้งลึ้นนั้นผูกติดอยู่กับการสอนพระวาระของพระเจ้า

พระเยซูทรงเป็นผู้นำสูงสุดของคริสตจักร แต่เราไม่เห็น (ร่างกาย) ของพระเยซูอยู่ต่อหน้าเรา วิธีที่พระองค์ทรงนำคริสตจักรของพระองค์คือผ่านทางพระวาระของพระองค์ นี่หมายความว่าคนที่เป็นผู้อาวุโสจะต้องรู้จักพระวาระของพระเจ้าอย่างครอบคลุม บรรดาผู้อาวุโสจะต้องศึกษาพระวาระ จดจำพระวาระและใคร่ครวญพระวาระ เพราะพวกเขาไม่สามารถนำคริสตจักรได้หากปราศจากพระวาระ พวกผู้อาวุโสไม่ได้นำตามความคิด ความเห็น หรือแนวคิดของตนเอง พวกเขาสามารถทำเช่นนั้นกับบริษัทหรือองค์กรอื่นๆ ในโลกได้แต่ไม่ใช่กับ

คริสตจักร เปาโลกล่าวว่าเขานำคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสด้วยพระวณะของพระเจ้าเป็นเวลาสามปี โดยสอนพวกเขาถึง “พระประสงค์ทั้งสี่ของพระเจ้า” (กิจการ 20:26–27 ฉบับอมตธรรมฯ)

นอกจากจะรู้พระวณะของพระเจ้าอย่างครอบคลุมแล้ว พวกผู้อาวุโสยังจะต้องสามารถสื่อสารพระวณะของพระเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย หากผู้อาวุโสไม่สอนพระวณะของพระเจ้า เขาก็ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้นำคริสตจักร เราจะไม่ปฏิบัติตามพวกผู้อาวุโสเพียงเพราะพวกเขามีตำแหน่ง เราจะปฏิบัติตามพวกผู้อาวุโสก็ต่อเมื่อพวกเขารู้จักพระวณะ ปฏิบัติตามพระวณะ และสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติตามพระวณะ ผู้อาวุโสคนไหนที่ไม่สอนพระวณะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง และสัตย์ซื่อนั้นควรสูญเสียสิทธิ์ในการนำในคริสตจักร ไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียงเพียงใดก็ตาม

ในสัปดาห์แรกที่ผมเป็นศิษยาภิบาล ผมเข้าไปในห้องทำงานในเช้าวันจันทร์ นั่งลงที่โต๊ะทำงานและคิดว่า “ผมจะทำอะไรต่อไปดี?” สิ่งนี้กระแทกใจผม “ผมไม่รู้เลยว่าต้องทำอะไร” แต่ผมคิดได้ว่า “ผมต้องเทศนาในวันอาทิตย์” ฉะนั้นผมจึงเปิดพระคัมภีร์และเริ่มต้นศึกษา เป็นเวลาหลายวัน หลายเดือน และหลายปีต่อมา ผมสอนและดำเนินตามพระวณะของพระเจ้า ผมได้เห็นกิจการงานที่พระองค์ทรงทำ ผ่านมาอย่างรวดเร็วเกือบสิบสี่ปีต่อมา ตอนนั้นผมอยู่ที่ค่ายรีทริตของนักศึกษา มีชายคนหนึ่งที่โรงแรมจำผมได้ เขาเล่าให้ผมฟังว่า เขาเริ่มเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณหนึ่งปีที่แล้วได้อย่างไร และเขาถามผมว่า “คุณมีคำแนะนำอะไรให้ผมได้บ้าง?” ผมหยุดคิดสักครู่แล้วมองกลับมาที่เขาแล้วพูดว่า “ผมยังไม่รู้จริงๆ ว่าผมกำลังทำอะไรอยู่ แต่แค่ปล่อยให้พระวณะทำงาน” จงรู้จักพระวณะ สอนพระวณะ ดำเนินชีวิตและนำตามพระวณะ แล้วพระเยซูจะทรงนำคริสตจักรของพระองค์เอง

4. พวกผู้อาวุโสเป็นต้นแบบพระลักษณะของพระคริสต์

มีคุณสมบัติ 3 รายการสำหรับบรรดาผู้อาวุโสในพันธสัญญาใหม่ (1 ทิโมธี 3:1–7; ทิตัส 1:5–9; 1 เปโตร 5:1–3) เมื่อคุณรวมข้อพระคัมภีร์ทั้งสามตอนนี้เข้าด้วยกัน คุณจะพบรายการคุณสมบัติด้านคุณลักษณะสำหรับพวกผู้อาวุโสทั้งหมด ก่อนที่จะ

คุณสมบัติด้านคุณลักษณะเหล่านี้ ขอให้สังเกตสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในรายการ—อายุ ความสำเร็จ และความชื่นชอบ เพียงเพราะชายคนหนึ่งอายุมากกว่าไม่ได้หมายความว่าเขาควรจะเป็นผู้อาวุโสในคริสตจักร และเพียงเพราะว่าผู้ชายอายุน้อยกว่าไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ควรเป็นผู้อาวุโสในคริสตจักร จำไว้ว่าทิโมธี (ผู้รับคำสั่งสอนของเปาโลใน 1 ทิโมธี) ยังหนุ่มอยู่ (1 ทิโมธี 4:12) ความสำเร็จในด้านธุรกิจการงานก็ไม่ได้อยู่ในรายการนี้เช่นกัน เพียงเพราะบางคนประสบความสำเร็จในโลก มันไม่ได้ทำให้เขาสามารถนำคริสตจักรด้วยพระวจนะได้ ท้ายที่สุดนี้ไม่ใช่รายการคุณสมบัติ “มิตรสหายเก่า” คุณสมบัติเหล่านี้ไม่ได้รวมไปถึงผู้ชายในคริสตจักรที่ทุกคนชื่นชอบ

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนหรือในบางกรณีสันนิษฐานว่า คริสตจักรควรมีบรรดาผู้อาวุโสหรือศิษยาภิบาลที่เป็นผู้ชายเท่านั้น คำสอนเช่นนี้ขัดแย้งกับวัฒนธรรมของเราเหมือนกับหลักคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องการแต่งงาน เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงเรียกสามิให้เป็นผู้นำในครอบครัวของตน (เป็นภาพแสดงถึงความรักของพระคริสต์ต่อคริสตจักร) พระเจ้าได้เรียกผู้ชายให้เป็นผู้อาวุโสในคริสตจักร การทำอย่างอื่นคือการฝ่าฝืนพระวจนะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าพระคัมภีร์มองว่าผู้ชายมีความเหนือกว่าผู้หญิงในทางใดทางหนึ่ง

ความเหนือกว่าของผู้ชายไม่ใช่การออกแบบของพระเจ้าสำหรับสามิในบ้าน และไม่ใช่การออกแบบของพระเจ้าสำหรับศิษยาภิบาลในคริสตจักร พระเจ้าได้ทรงเรียกผู้หญิงให้เข้ามามีบทบาทในพันธกิจที่สำคัญมากมายในคริสตจักร และหากคริสตจักรล้มเหลวในการช่วยให้ผู้หญิงเจริญขึ้นในความสามารถเหล่านี้ก็ถือเป็นบาปและน่าละอาย ในฐานะคริสตจักรตามหลักพระคัมภีร์ ไม่มีสิ่งใดที่บอกว่าให้ผู้ชายเจริญขึ้นแต่ผู้หญิงไม่ต้อง ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าทำไมคุณสมบัติด้านคุณลักษณะของพวกผู้อาวุโส นั้นจึงมีความสำคัญมาก ผู้ชายที่เพิกเฉย ดูหมิ่น หรือปฏิบัติไม่ดีต่อพี่/น้องสาวในพระคริสต์ก็ไม่เหมาะสมที่จะรับใช้เป็นผู้าวุโสในคริสตจักรของพระคริสต์

ขอให้สังเกตด้วยว่า คุณสมบัติต่างๆ สำหรับพวกผู้อาวุโสในแง่หนึ่งนั้นไม่ใช่เรื่องพิเศษ ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ทุกคนควรแสดง (หรืออย่างน้อยก็กำลังแสวงหา) คุณลักษณะในทางของพระเจ้าเหล่านี้ พระเจ้าทรงมุ่งหมายให้เหล่าผู้อาวุโสเป็นต้น

แบบพระลักษณะของพระคริสต์เพื่อให้สมาชิกสังเกตชีวิตผู้นำของตนและ “เลียนแบบความเชื่อของพวกเขา” (ฮีบรู 13:7) คำถามสำคัญสำหรับผู้มีโอกาเป็นผู้อาวุโสก็คือ “จะเกิดอะไรขึ้นหากสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ เลียนแบบวิถีชีวิตและความเชื่อของฉัน?”

เมื่อพูดถึงคุณสมบัติด้านคุณลักษณะของพวกเขาผู้อาวุโสแล้ว มีหลายหมวดหมู่ที่ควรนำมาพิจารณา ต่อไปนี้เป็นหมวดหมู่เหล่านั้นพร้อมกับบางคำถามตัวอย่าง:

ในชีวิตส่วนตัวของเขา...

- เขารู้จักบังคับตนเองหรือไม่?
- เขาติดเหล้าสุรา สื่อลามก อาหาร หรือสิ่งอื่นใดหรือไม่?
- เขาฉลาดหรือไม่?
- เขารักสันติหรือไม่?
- เขาอ่อนสุภาพหรือไม่?
- เขาประกาศความจริงด้วยความเชื่อมั่นหรือไม่?
- เขาเป็นผู้ให้ที่เสียสละหรือไม่?
- เขากล่อมใจหรือไม่?
- เขาอดทนหรือไม่?
- เขาซื่อสัตย์หรือไม่?
- เขามีวินัยหรือไม่?

ในชีวิตครอบครัวของเขา...

- เขาเป็นผู้นำผู้รับใช้ในบ้านของเขาหรือไม่?
- เขากำลังสอนพระวจนะของพระเจ้าให้กับครอบครัวหรือไม่?
- ถ้าเขาเป็นโสด เขาควบคุมตัวเองได้หรือไม่?
- หากเขาแต่งงานแล้ว เขาอุทิศตนให้กับภรรยาอย่างสิ้นเชิงหรือไม่?
- เขารับใช้และเสียสละเพื่อภรรยาของเขาหรือไม่?
- ถ้าเขามีลูก พวกลูกๆ ให้เกียรติเขาหรือไม่?

ในธุรกิจและชีวิตทางสังคมของเขา...

- เขาใจดีหรือไม่?
- เขามีอัธยาศัยต้อนรับดีหรือไม่?
- เขาเป็นเพื่อนกับคนแปลกหน้าหรือไม่?
- เขามีความลำเอียงหรือไม่?
- เขามีชื่อเสียงที่ไร้ที่ติหรือไม่?

ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา...

- เขากำลังสร้างสาวกกับทุกชนชาติ (มีส่วนกับพันธกิจอื่น ๆ) หรือไม่?
- เขาเป็นผู้สร้างสาวกในชุมชนของตนเองหรือไม่?
- ความรักที่เขามีต่อพระคัมภีร์ปรากฏชัดหรือไม่?
- เขาเป็นคนที่อธิษฐานหรือไม่?
- เขาเป็นคนที่บริสุทธิ์หรือไม่?

ไม่มีผู้อาวุโสคนไหนที่จะได้คะแนนเต็มในแต่ละคำถามเหล่านี้ และเราควรระมัดระวังในการคาดหวังความสมบูรณ์แบบจากผู้นำคริสตจักร อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงวางมาตรฐานสูงสำหรับพวกผู้อาวุโสในคริสตจักร และพระองค์ทรงมอบความรับผิดชอบที่จริงจังแก่พวกเขา พวกเขาจะต้องเป็นผู้นำภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ ดูแลพระกายของพระองค์ สอนพระวจนะของพระองค์ และเป็นต้นแบบพระลักษณะของพระองค์

พวกมัคนายก: ผู้นำการรับใช้

หลังจากกล่าวถึงคุณสมบัติสำหรับพวกผู้อาวุโสใน 1 ทิโมธี 3:1–7 เปาโลเขียนคุณสมบัติสำหรับพวกมัคนายกทันทีใน ข้อ 8–13 อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับคุณสมบัติของพวกผู้อาวุโสแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ภาพชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกมัคนายกทำ อันที่จริงเราไม่ค่อยได้เห็นพวกมัคนายกถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจง แต่เราเห็นภาพอันทรงพลังในคำว่า “มัคนายก” (จากภาษากรีก *diakonos* [ไดอาโคโนส]) คำนี้ถูกใช้อย่างน้อย 100 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ และมักจะถูกใช้เพื่อสื่อถึงการรับใช้หรือพันธกิจบางรูปแบบอยู่เสมอ เราเห็นการรับใช้ที่เหมือนกับ

มัคนายกเริ่มต้นขึ้นในพระธรรมกิจการ 6 โดยที่คำว่า “มัคนายก” ถูกนำมาใช้สามครั้งในสี่ข้อแรก (ดูคำตัวหนาด้านล่างต่อไปนี้)

ในเวลานั้นเมื่อพวกสาวกกำลังเพิ่มจำนวนขึ้น พวกยิวที่พูดกรีกพากันบ่นติเตียนพวกยิวที่พูดฮีบรู เพราะบรรดาแม่ม่ายของพวกเขากอดท้องไม่ได้รับ**แจกอาหาร**ประจำวัน อัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกพวกสาวกมาประชุมกัน แล้วกล่าวว่า “การที่เราจะละเลยพระวาระของพระเจ้า มัวไป**แจกอาหาร**ก็ไม่สมควร เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งให้พวกเขาดูแลงานนี้ ส่วนเราจะอุทิศตัวในการอธิษฐานและใน**พันธกิจ**ด้านพระวาระ” คนทั้งหลายก็เห็นชอบกับสิ่งที่กล่าวนี้ จึงเลือกสเทเฟนผู้เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิกานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันติโอกซึ่งเป็นคนเข้าจารีตในศาสนายิว คนทั้งเจ็ดนี้ พวกเขาให้มายืนต่อหน้าพวกอัครทูต แล้วอัครทูตก็อธิษฐานและวางมือบนตัวเขาทั้งหลาย การประกาศพระวาระของพระเจ้ายิ่งเจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็เพิ่มขึ้นอย่างมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ (กิจการของอัครทูต 6:1–7, เน้นคำเพิ่มเติม)

แม้ว่าสมาชิกคริสตจักรทุกคนจะได้รับการทรงเรียกให้รับใช้ แต่พวกมัคนายกจะเป็น **ผู้นำ** คนอื่นๆ ที่กำลังรับใช้อยู่ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ผมเรียกพวกเขาว่า “ผู้นำการรับใช้” โปรดสังเกตดูว่า รูปแบบของคำว่า “มัคนายก” ยังถูกใช้ในข้อที่ 4 เพื่ออ้างอิงถึงพวกอัครทูตซึ่งเป็น **ผู้รับใช้** แห่งพระวาระ

เราเห็นสองภาพสำคัญของการเป็นผู้นำที่เกิดขึ้นในกิจการ 6:1–7 มีผู้นำกลุ่มหนึ่งที่มีความรับผิดชอบหลักอยู่ที่การอธิษฐานและพันธกิจด้านพระวาระ ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรดาผู้อาวุโสทำ แล้วอีกกลุ่มหนึ่งก็ถูกขึ้นเป็นผู้นำในการรับใช้ในด้านที่เจาะจง ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรดามัคนายกทำ ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้จึงสรุปความรับผิดชอบหลักสามประการของพวกมัคนายก

1. พวกมัคนายกตอบสนองความต้องการตามพระวณะ

ความหมายหลักของคำว่า *diakonos* [ไดอาโคโนส] คือการรับใช้ฝ่ายวิญญาณที่มุ่งตอบสนองความต้องการที่เฉพาะเจาะจง คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มกำลังเติบโตและแบ่งปันทรัพยากรของตน คริสตจักรนี้ต้องการใครสักคนที่จะเป็นผู้นำในการแจกจ่ายอาหาร กล่าวคือ มันมีความต้องการเฉพาะเจาะจงที่มีความต้องการผู้นำเหล่านี้ เหตุผลส่วนหนึ่งที่เราไม่เห็นความเจาะจงมากนักในแง่ของความรับผิดชอบของพวกมัคนายกในพันธสัญญาใหม่ ก็เพราะบรรดาความต้องการที่ต่างกัน ในคริสตจักรทำให้จำเป็นต้องมีผู้นำประเภทต่างๆ ในเวลาต่างกัน ในคริสตจักร

พวกมัคนายกไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงเท่านั้น แต่ยังถือว่ามีความรับผิดชอบต่อคำสั่งที่เฉพาะเจาะจงด้วย พระคัมภีร์บอกเราว่าคริสตจักรจำเป็นต้องดูแลหญิงม่าย ดังนั้นเพื่อปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า มัคนายกเหล่านี้ในกิจการ 6 จะต้องรับผิดชอบด้วยการเชื้อฟังคริสตจักรต่อพระเจ้าในด้านนี้

2. พวกมัคนายกสนับสนุนพันธกิจด้านพระวณะ

ผลกระทบอย่างหนึ่งจากการที่หญิงม่ายถูกมองข้ามไม่ได้รับการแจกจ่ายอาหารคือ พวกอัครทูตจะถูกดึงออกจากความรับผิดชอบในการเป็นผู้นำหลักของพวกเขา ซึ่งก็คือการอธิษฐานและการประกาศพระวณะ พันธกิจของคริสตจักรจะได้รับความเสียหาย ตรงนี้เองที่เราได้เห็นความสมดุลที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายสำหรับคริสตจักรของพระองค์—นั่นคือคริสตจักรอุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อพระวณะและอุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อการตอบสนองความต้องการในโลก

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราอาจพูดว่าบรรดามัคนายกรับใช้บรรดาผู้อาวุโส เพื่อบรรดาผู้อาวุโสจะสามารถทำได้ สเทเฟนและมัคนายกคนอื่นๆ ทำให้อัครทูตมีอิสระที่จะอุทิศตนเพื่อการอธิษฐานและพระวณะ พวกมัคนายกไม่ใช่กลุ่มคนที่มีอำนาจอันดับที่สองในคริสตจักร ไม่ใช่กลุ่มผู้นำที่แข่งขันกับพวกผู้อาวุโสเพื่อจะกุมสภาพการนำคริสตจักรในภาพรวม ไม่ใช่เช่นนั้น พวกมัคนายกช่วยให้แน่ใจว่าพวกผู้อาวุโสกำลังนำด้วยพระวณะตามที่พระเจ้าทรงออกแบบไว้ และในกระบวนการนี้ พวกมัคนายกนำผู้อื่นให้รับใช้ด้วย มีเพียงเจ็ดคนเท่านั้นที่ได้รับเลือกในกิจการ 6 (ข้อ 5) ซึ่งแน่นอนว่าไม่มากพอที่จะรับมือกับทุกสถานการณ์

ที่คริสตจักรต้องเผชิญ เพราะคริสตจักรมีผู้คนหลายพันคนในเวลานี้ มัคนาเยเหล่านี้กำลังจัดโครงสร้างให้คนอื่น ๆ เพื่อให้แน่ใจว่างานจะสำเร็จ ทุกคนในคริสตจักรถูกออกแบบมาให้รับใช้ และพวกมัคนายกกำลังช่วยนำเหล่าผู้รับใช้ทั้งหมดนี้

3. พวกมัคนายกรวมพระกายให้เป็นหนึ่งเดียวรอบพระวณะ

ในกิจการ 6 ความเป็นหนึ่งของคริสตจักรตกอยู่ในความเสี่ยง การละเลยทางกายภาพทำให้เกิดความแตกแยกฝ่ายวิญญาณและคริสเตียนเริ่มบ่นว่ากันและกัน ที่นั่นมีความตึงเครียด พวกมัคนายกจึงถูกแต่งตั้งเพื่อลดความแตกแยกที่เพิ่มขึ้น ในคริสตจักรนี้ พวกเขาลดความแตกแยกลงโดยการแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะที่เหมือนพระคริสต์ด้วยกรอบความคิดในการกิจ

คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มเติบโตอย่างรวดเร็ว และต้องการบรรดาผู้นำที่จะรวมตัวกันเพื่อภารกิจของคริสตจักร นี่หมายความว่าพวกมัคนายกไม่ควรคิดถึงแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หมกมุ่นอยู่กับสงครามแย่งชิงอิทธิพล ใส่ใจเฉพาะเรื่องที่ตนรับใช้เท่านั้น แต่พวกเขาควรเข้าใจภารกิจของคริสตจักร และพวกเขาควรทำงานเพื่อช่วยให้คริสตจักรมุ่งความสนใจไปที่ภารกิจนั้น ทุกแง่มุมของพันธกิจของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจนั้น

คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าโดยการสร้างสาวกและทวีคูณ คริสตจักรท่ามกลางทุกประชาชาติ พวกมัคนายกดำรงอยู่เพื่อให้แน่ใจว่าคริสตจักรได้สนองความต้องการในลักษณะที่ทำให้ภารกิจเป็นเรื่องหลักและเป็นแกนกลางอยู่เสมอ และเช่นเดียวกับบรรดาผู้สาวุโส บรรดามัคนายกต้องตั้งใจที่จะเป็นต้นแบบพระลักษณะของพระคริสต์ขณะที่พวกเขาทำหน้าที่ตามที่ตนได้รับพิชชอบ พวกมัคนายกควรมีเกียรติ จริงใจ ควบคุมตนเอง ใจกว้างขวาง และอุทิศตนต่อพระวณะของพระเจ้า พวกมัคนายกต้องสัตย์ซื่อในทุกด้านของชีวิต แม้เราไม่ได้กำลังพูดถึงความสมบูรณ์แบบที่ไม่มีบาป

*คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าโดยการ
สร้างสาวกและทวีคูณคริสตจักรท่ามกลางทุกประชาชาติ*

ประเด็นสุดท้ายและมักเป็นที่ถกเถียงซึ่งต้องถูกพูดถึงเมื่อเราคิดถึงคุณสมบัติของมัคนายก เราได้เห็นก่อนหน้านี้แล้วว่าพระคัมภีร์จำกัดตำแหน่งพวกผู้อาวุโสไว้เฉพาะผู้ชาย แล้วพวกมัคนายกละ—ผู้หญิงสามารถรับใช้ในบทบาทนี้ได้หรือไม่? นักวิชาการและศิษยาภิบาลผู้เชื่อในพระคัมภีร์ที่ผมเคารพมีความเห็นต่างกันอย่างมากในประเด็นที่น่าลำบากใจนี้ และขึ้นอยู่กับประเพณีที่คุณเติบโตมา คุณอาจมีความโน้มเอียงในตำแหน่งเหล่านี้อยู่แล้ว แต่ความจริงก็คือมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความชอบของเราในประเด็นนี้ มันขึ้นอยู่กับพระวจนะ แม้ว่าเราจะเห็นด้วยว่าพระวจนะคือสิทธิอำนาจสุดท้าย แต่พระวจนะก็ไม่ชัดเจนหรือชี้ชัดแจ้งในกรณีนี้

ผู้เชื่อบางคนอาจจะดูข้อพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วคิดว่า “ประเด็นนี้ชัดเจนในพระคัมภีร์ คุณอ่านหนังสือไม่ออกหรือไม่?” หลังจากกล่าวว่าพวกมัคนายกจะต้อง “เป็นคนน่านับถือ” และพวกเขาต้องมีคุณสมบัติบางอย่างใน 1 ทิโมธี 3:8–10 จากนั้นเปาโลจึงกล่าวต่อไปในข้อ 11 “ส่วนพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนน่านับถือ ไม่ใส่ร้ายคนอื่น รู้จักประมาณตน ซื่อสัตย์ในทุกๆ เรื่อง” ฉะนั้นทั้งพวกมัคนายกและภรรยาของพวกเขาจึงต้องแสดงคุณลักษณะเหมือนกับพระคริสต์ นั่นไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาเลยใช่ไหม? ผู้หญิงจะรับใช้ในฐานะมัคนายกได้อย่างไรหากเปาโลกล่าวว่าพวกมัคนายกนั้นมีภรรยา? นี่เป็นคำถามที่ถูกต้องแต่ยังมีเรื่องอื่นที่ต้องพิจารณาอีกมาก

แน่นอนว่าเราไม่ต้องการที่จะยอมก้มหัวต่อแรงกดดันจากวัฒนธรรมเมื่อเราตีความพระคัมภีร์ และเราก็ไม่ต้องการมาที่พระคัมภีร์ด้วยวัตถุประสงค์แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ตามหลักพระคัมภีร์แล้ว ผมเชื่อว่าเป็นไปได้ที่ผู้หญิงจะรับใช้เป็นผู้มัคนายกในบางสถานการณ์ ผมขอบอกเหตุผลสี่ประการว่าทำไมผมถึงเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น ประการแรก เมื่อข้อ 11 (ฉบับอมตธรรมฯ) กล่าวถึง “ภรรยาของพวกเขา” แต่ที่จริงในพระคัมภีร์ไม่มีคำสรรพนาม “ของพวกเขา” ในภาษาต้นฉบับภาษากรีกของพันธสัญญาใหม่ นักแปลบางคนคิดว่า บริบทสอนนัยจึงแปลเช่นนั้น แต่แน่นอนคำนี้ไม่ได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจน มันมีความคลุมเครือในเรื่องนี้ แม้ว่าจะเป็นไปได้มากทีเดียวที่การแปลที่ดีที่สุดสำหรับข้อ 11 ไม่ใช่ “ภรรยาของพวกเขา”

ประการที่สอง เราจะต้องถามคำถามนี้ว่า “เหตุใดเปาโลกล่าวถึงภรรยาของพวกมัคนายกแต่ไม่กล่าวถึงภรรยาของพวกผู้อาวุโส?” สิ่งนี้น่าสงสัยเป็นพิเศษ

เนื่องจากการกล่าวถึงความรับผิดชอบของผู้อาวุโสในบ้านมากกว่าตาม 1 ทิโมธี 3:1-7 แม้ว่าพวกผู้อาวุโสจะมีคุณสมบัติที่เข้มงวดกว่า แต่ก็ไม่ได้การเอ่ยถึงภรรยาของพวกเขา

ประการที่สาม โครงสร้างโดยรวมของข้อพระคัมภีร์ตอนนีดูเหมือนจะนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า เปาโลไม่ได้หมายถึงภรรยาของพวกมัคนายกในข้อ 8 เขาใช้คำว่า “เหมือนกัน” เพื่อเปลี่ยนจากการกล่าวถึงพวกผู้อาวุโสในข้อ 7 ไปสู่การกล่าวถึงพวกมัคนายกในข้อ 8 จากนั้นเปาโลใช้คำว่า “เหมือนกัน” นี้ในข้อที่ 11 (แม้ว่าจะถูกแปลต่างกัน) เพื่อกล่าวถึงภรรยาของพวกมัคนายกหรืออย่างที่ผมกำลังพยายามโต้แย้งอยู่คือ มัคนายิก มันดูไม่เป็นธรรมชาติเลยที่เนื้อหาสาระของข้อพระคัมภีร์นี้จะดำเนินไปเช่นนี้ นั่นคือพวกผู้อาวุโสก่อน—พวกมัคนายกก็เหมือนกัน—ภรรยาของพวกมัคนายกก็เหมือนกัน สิ่งที่คุณจะเป็นไปได้มากกว่าคือ พวกผู้อาวุโสก่อน—พวกมัคนายกก็เหมือนกัน—พวกมัคนายิกก็เหมือนกัน

เหตุผลที่สำคัญสำหรับการทำความเข้าใจถึงบทบาทของพวกมัคนายกที่ถูกเปิดกว้างให้ทั้งกับชายและหญิงคือบทบาทที่มอบให้กับเฟบีในโรม 16 เธอถูกเรียกว่าเป็น “มัคนายิกในคริสตจักร” และคำที่ใช้มาจากคำว่า *diakonos* [ไดอาโคนอส] ซึ่งดูเหมือนจะชี้ให้เห็นถึงบทบาทของการเป็นมัคนายก เมื่อคุณเชื่อมโยงเรื่องนี้กับภาพของผู้หญิงที่มีบทบาทในการนำที่สำคัญในภารกิจของคริสตจักร กรณีนี้จะมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น เปาโลกล่าวอย่างเจาะจงถึงผู้หญิงเหล่านี้สิบเจ็ดคน ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่าผู้หญิงสามารถเป็นผู้นำได้หรือไม่ แต่อยู่ที่ว่าพวกเธอจะนำได้ดีที่สุดในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่นได้อย่างไร

เมื่อคุณพิจารณาความรับผิดชอบที่เราได้สรุปเอาไว้ข้างต้นสำหรับพวกมัคนายก—พวกเขาตอบสนองความต้องการตามพระวจนะ พวกเขาสนับสนุนพันธกิจด้านพระวจนะ และพวกเขารวมพระกายเป็นหนึ่งเดียวรอบพระวจนะ—มันก็ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ใดที่แสดงว่าความรับผิดชอบเหล่านี้ควรทำโดยผู้ชายเท่านั้น อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความเข้าใจเช่นนี้ เราก็คงจะต้องระมัดระวังความเป็นจริงก็คือคริสตจักรหลายแห่งมีบรรดามัคนายกที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำภาพรวมของคริสตจักร และหากเป็นเช่นนั้น ผู้หญิงก็ไม่ควรทำหน้าที่เป็นมัคนายกในคริสตจักรเหล่านั้น เพราะว่าโดยพื้นฐานแล้วพวกเธอก็กำลังรับใช้ในฐานะพวกผู้อาวุโส

ดูเหมือนจะมีหลักฐานมากมายจากพระคัมภีร์ที่ยืนยันว่าผู้หญิงเป็นผู้นำได้ในรูปแบบต่างๆ เช่น พันธกิจการต้อนรับแขก พันธกิจเด็ก ฯลฯ นี่อาจเป็นการปรับตัวสำหรับหลายๆ คนที่จะคิดถึงพวกมัคนายกในลักษณะนี้ แต่ผมคิดว่าเราพูดเรื่องนี้ได้อย่างปลอดภัยตามพื้นฐานของพระวจนะ อันที่จริง ผมคิดว่าพระวจนะควรนำเราให้ปรับเปลี่ยนเรื่องนี้ ถ้าเราต้องการที่จะเชื่อฟังในด้านนี้ ท้ายที่สุดแล้วเราต้องการให้ทุกสิ่งที่เราทำสอดคล้องกับการออกแบบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร

เป้าหมายสุดท้าย

ลองนึกภาพคริสตจักรที่เต็มไปด้วยผู้นำผู้รับใช้ (พวกผู้อาวุโส) ที่เป็นผู้นำอย่างถ่อมใจภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ ผู้ที่ทำให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในคริสตจักรได้รับการดูแล ผู้ที่สอนพระวจนะของพระเจ้า และผู้ที่กระตือรือร้นแสดงให้เห็นว่าพระวจนะนั้นสำแดงออกมาอย่างไร ทั้งในชีวิตของพวกเขา ในครอบครัว และในพันธกิจบนโลกนี้ ลองจินตนาการถึงผู้รับใช้ที่ทำการนำ (พวกมัคนายกและมัคนายิกา) ซึ่งเป็นคนนำในการรับใช้สารพัดวิธีในคริสตจักร นี่คือวิธีที่บรรดาผู้นำคริสตจักรยกย่องพระคริสต์ และนี่เป็นวิธีที่พระคริสต์ทรงรักและนำคริสตจักรของพระองค์—ผ่านทางพวกผู้อาวุโสและพวกมัคนายกที่รับใช้คริสตจักรด้วยความเอาใจใส่อย่างไม่เห็นแก่ตัว

ผู้นำคริสตจักรมีมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เรารักพระเยซูมากขึ้นและในระหว่างกระบวนการนี้ ช่วยเตรียมความพร้อมและทำให้เราสามารถบรรลุภารกิจของเราในโลกนี้ได้ (เอเฟซัส 4:12) ผู้ติดตามพระเยซูทุกคนนั้นได้รับการทรงเรียกให้สร้างสาวกของพระเยซู ซึ่งหมายความว่า ตามพระวจนะของพระเจ้าแล้ว คริสตจักรประกอบด้วยพวกผู้อาวุโส พวกมัคนายก และสมาชิกที่ (ร่วมกัน) มอบชีวิตของตนเพื่อทำให้ความรักของพระคริสต์เป็นที่รู้จักในโลกใบนี้ สิ่งนี้เกิดขึ้นในพระธรรมกิจการ และผลลัพธ์ก็ทรงพลังอย่างยิ่ง

การประกาศพระวจนะของพระเจาก็เจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็เพิ่มขึ้นอย่างมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ (กิจการ 6:7)

ในขณะที่เราอธิษฐานขอให้สิ่งนี้เกิดขึ้นในยุคของเรา คริสตจักรของเราจะต้อง
แต่งตั้ง ยืนยัน ให้เกียรติ อธิษฐานเพื่อ และเลียนแบบความเป็นผู้นำคริสตจักร
ตามหลักพระคัมภีร์

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

คริสตจักรที่ให้เราภักดิ์และนักธุรกิจผู้มีอิทธิพล
“บริหาร” คริสตจักรนั้นผิดอย่างไร?

2

อะไรทำให้ผู้นำคริสตจักรต่างจากผู้นำส่วนใหญ่ในโลก?
(คำใบ้: ดู กิจการ 20:28)

3

บรรดาผู้อาวุโสปกป้องคริสตจักรอย่างไร?

4

เหตุใดคริสตจักรจึงต้องให้ความสำคัญกับคุณสมบัติ
ในการเป็นผู้นำอย่างจริงจัง? อันตรายของคริสตจักรที่มีบรรดาผู้อาวุโสและ
บรรดามัคทายกที่ขาดคุณสมบัติคืออะไร?

5

พวกมัคทายกควรมีบทบาทอย่างไรในทำให้ภารกิจของคริสตจักรสำเร็จ?

การนมัสการ

เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกฟาริสีได้ยินข่าวว่า “อาจารย์เยซูมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่า ยอห์น” (ความจริงพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียกลับไปแคว้นกาลิลีอีก พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย จึงเสด็จผ่านเมืองหนึ่งชื่อสิคาริในแคว้นสะมาเรีย ซึ่งอยู่ใกล้ที่ดินที่ยาโคบให้กับโยเซฟบุตรของตน บ่อน้ำของยาโคบก็อยู่ที่นั่น พระเยซูทรงเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย จึงประทับลงที่ข้างบ่อน้ำ เวลานั้นประมาณเที่ยง มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอน้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?” (เพราะพวกยิวไม่คบหาพวกสะมาเรียเลย) พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ถ้าเรารู้จักของที่พระเจ้าประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเราว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ ก็คงจะขอจากท่านผู้นั้น และผู้นั้นก็คงจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เรา” นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน? ท่านใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเราผู้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ? ยาโคบเองก็ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรทั้งหลายและสัตว์เลี้ยงของท่านด้วย” พระเยซูตรัสตอบว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่” พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเธอมาที่นี่” นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เธอพูดถูกที่ว่าไม่มีสามี เพราะเธอมีสามีถึงห้าคนแล้ว และคนที่มียูเดียนี้ก็ไม่ใช่สามีของเธอ เรื่องนี้เธอพูดจริง” นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริง ๆ แล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ บรรพบุรุษของเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่าสถานที่นมัสการนั้นต้องอยู่ที่เยรูซาเล็ม” พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด คงมีสักวันหนึ่งที่พวกเธอจะไม่ได้นมัสการพระบิดาทั้งที่ภูเขานี้หรือที่เยรูซาเล็ม สิ่งที่พวกเธอนมัสการนั้นเธอไม่รู้จัก สิ่งที่พวกเรานมัสการนั้นพวกเรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานนมัสการพระองค์ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่าพระคริสต์) จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เรารู้จักผู้ที่พูดกับเราเป็นผู้นั้น”

— ยอห์น 4:1-26

– คุณลักษณะที่ 11 –

เมื่อไม่นานมานี้ ผมได้รับจดหมายจากหญิงสาวคนหนึ่งในคริสตจักรซึ่งเล่าเรื่องต่อไปนี้กับผม:

พ่อแม่ของฉันแยกทางกันตั้งแต่ฉันยังเด็ก พ่อของฉันติดยาเสพติดและชอบใช้ความรุนแรง ความทรงจำแรกของฉันกับเขาคือตอนที่ฉันยังเป็นเด็กและเจ้าหน้าที่ควบคุมความประพฤติมาที่บ้านเพื่อตรวจสอบพ่อ เพื่อให้แน่ใจว่าพ่อผ่านการตรวจสอบ พ่อให้ฉันปีสวาระใส่ถ้วยให้เขา แม่ของฉันย้ายที่อยู่บ่อยมากและแต่งงานกับคนหนึ่งคนในแก๊งอันธพาล ชีวิตของฉันมีเรื่องราวมากมายที่คุณอาจไม่เชื่อ แม่ของฉันเสียชีวิตเมื่อหนึ่งปีครึ่งที่แล้ว และพ่อของฉันก็ไม่ชอบฉันอีกต่อไป ฉันอาศัยอยู่กับคุณยาย แต่ปีที่แล้วฉันย้ายไปอยู่กับป้าและลุง และนั่นเป็นเหตุให้ฉันเริ่มไปคริสตจักรของคุณ ฉันได้สูญเสียความเชื่อในพระเจ้าไปแล้วเพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิต และฉันไม่ชอบไปที่คริสตจักร แต่การเทศนาพระวจนะของพระเจ้านี้สัมผัสใจฉันได้จริงๆ และเปลี่ยนชีวิตฉันไปตลอดกาล

หญิงสาวคนนี้เล่าต่อไปว่าเธอเพิ่งรับบัพติศมา และเธอเล่าว่าเธอเปลี่ยนไปมากเพียงใดจากการเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร ขณะที่ผมอ่านจดหมายของเธอใจของผมแตกสลายกับความเจ็บปวดที่เด็กสาวคนนี้ต้องเผชิญและดีใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเธอเริ่มนมัสการในคริสตจักรของเรา หลังจากได้รับความเจ็บปวดและท้อใจหลายประการ เธอได้เข้าร่วมร่วมนมัสการ และผ่านการร้องเพลง อธิษฐาน

และเทศนา เธอพบว่าพระเจ้าผู้ที่สำคัญมากกว่าใครนั้นรักเธอ เธอพบว่าพระเจ้าจะไม่มีวันทำให้เธอผิดหวัง และพระองค์สามารถและจะทรงทำให้เธอพอใจอย่างที่ไม่มีการทำได้

นี่คือเหตุผลว่าทำไมการนมัสการตามหลักพระคัมภีร์จึงมีความสำคัญ

นี่คือสิ่งที่เราอยากให้เกิดขึ้นทุกสัปดาห์เมื่อคริสตจักรมารวมตัวกันเพื่อนมัสการ เราปรารถนาที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงของหนุ่มสาว นักรูทกิจชายและนักรูทกิจหญิง พ่อที่ต่อสู้ดิ้นรนและแม่ที่เหนื่อยล้า เหล่าผู้สูงอายุ และห้องที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความปวดร้าว และการต่อสู้ดิ้นรนทุกรูปแบบเนื่องด้วยความวุ่นวาย ความว่างเปล่า และความเจ็บป่วย สัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าเราต้องการพบพระเจ้าในการนมัสการ เพราะว่าพระเจ้าได้ออกแบบจิตวิญญาณของเราให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์

จิตวิญญาณของคุณจะไม่มีวันพึงพอใจหากปราศจากการนมัสการพระเจ้า มันไม่สำคัญว่าบ้านของคุณจะใหญ่โตหรือหรูหราขนาดไหน มันจะไม่ทำให้คุณพึงพอใจ มันไม่สำคัญว่าคุณจะทำเงินได้มากขนาดไหน มันจะไม่ทำให้คุณพึงพอใจ มันไม่สำคัญว่าคุณจะแต่งงานกับใคร มียศถาบรรดาศักดิ์ขนาดไหน คุณมีงานหรือตำแหน่งอะไร สุขภาพของคุณแข็งแรงขนาดไหน หรือกองทุนหลังเกษียณของคุณมีมากขนาดไหน สิ่งเหล่านี้จะไม่ทำให้จิตวิญญาณของคุณเกิดความพึงพอใจ จิตวิญญาณของคุณได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์ การทรงเรียกให้นมัสการพระเจ้าเป็นการทรงเรียกสู่ความพึงพอใจ—ความพึงพอใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แท้จริงยิ่งขึ้น สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และยั่งยืนยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดในโลกนี้ พระเยซูทรงเรียกเข้าสู่การนมัสการและความพึงพอใจที่บ่อน้ำแห่งหนึ่งในสะมาเรียเมื่อประมาณสองพันปีก่อน เรื่องราวนี้ถูกเล่าไว้ใน ยอห์น 4:1–26 (ดูหน้า 140)

พระเยซูทรงพบกับหญิงผู้หนึ่งซึ่งแสวงหาความพึงพอใจในความสัมพันธ์ที่หลากหลายกับผู้ชาย และท้ายที่สุดแล้ว ไม่มีใครสามารถทำให้เธอพึงพอใจได้ ตอนนั้นเธอพบว่าตัวเองอยู่ตามลำพังและดกน้ำอย่างโดดเดี่ยว เธอเป็นหญิงที่แสวงหาความพึงพอใจในศาสนาของเธอ แต่ถึงอย่างนั้น นีก็ยังทำให้เธอรู้สึกว่างเปล่า เราแต่ละคนต่างมีความกระหายเหล่านั้นเหมือนกัน เรากระหายที่จะเชื่อในบางสิ่ง

บางอย่างและในบางคน เราอยากจะเชื่อในสิ่งที่จริง ถูกต้อง และดี เราแต่ละคน กระจายที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของอะไรบางอย่าง เพราะความโดดเดี่ยวเป็นหนึ่งใน อารมณ์ที่เจ็บปวดที่สุดของมนุษย์ เราไม่เพียงแต่ปรารถนาที่จะเป็นที่รู้จักเท่านั้น แต่ยังปรารถนาจะมีคุณค่าอีกด้วย เราทุกคนกระจายจะเป็นที่รัก แม้แต่จิตใจ แข็งกระด้างที่สุดในหมู่พวกเราก็ยังโหยหาความรักจากพ่อแม่ คู่ครอง หรือเพื่อน เช่นเดียวกับหญิงสาวสะมาเรียคนหนึ่งที่พระเยซูทรงพบ เราพยายามดับความกระจาย ในทุกด้าน—ทั้งในด้านผู้คน การงาน ทรัพย์สิน การแสวงหา และความสนุกสนาน ทางโลกต่าง ๆ แต่เรากลับพบว่าตัวเองนั้นว่างเปล่าอยู่เสมอ

หนึ่งในบทเพลงอันแสนโด่งดังของศตวรรษที่ผ่านมาถูกเขียนขึ้นภายใน สิบนาทีก่อนที่โดย มิก แจ็กเกอร์ แห่งวงเดอะโรลลิงสโตนส์ เขาบอกว่ามันสรุปมุมมอง ของเขาต่อโลก เช่นเดียวกับความคับข้องใจของเขากับทุกสิ่งที่อยู่ therein เพลงนี้ กลายเป็นเพลงชุดแรกของวงเดอะโรลลิงสโตนส์ที่ขึ้นอันดับหนึ่งทั้งในอเมริกา และอังกฤษ เพลงนี้ชื่อว่า “(I Can’t Get No) Satisfaction” (ฉันไม่สามารถ ได้รับความพึงพอใจได้เลย - ผู้แปล) และมีท่อนร้องที่โด่งดังว่า “ฉันพยายาม และ พยายาม และพยายาม» ชายและหญิงรอบตัวเรากำลังพยายาม พยายาม และ พยายาม พวกเขาคิดว่า “ถ้าฉันได้อยู่กับคน ๆ นั้น ถ้าฉันได้งานนั้น ถ้าฉันสามารถ อยู่ในบ้านหลังนั้น ถ้าฉันสามารถแก้ไขปัญหานี้ หรือหากฉันสามารถบรรลุ เป้าหมายนั้นได้ ฉันจะพบกับความพึงพอใจ” แต่เมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่นแล้ว ไม่นานนัก พวกเขา ก็หันไปจับจ้องสิ่งอื่น ระหว่างนั้น พระเยซูทรงเสนอสิ่งที่ พระองค์ประทานแก่หญิงสาวสะมาเรียคนหนึ่งที่ให้กับพวกเขา—น้ำที่ไม่เหมือนน้ำใด น้ำที่จะดับความกระจายตลอดไป พวกเขาจะไม่จำเป็นต้องมองหาที่อื่นอีก น้ำที่ พระเยซูทรงประทานให้นี้เป็นบ่อน้ำพุที่พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 14) มันคงอยู่ ตลอดไป

ผู้หญิงคนนั้นถามพระเยซูว่า “ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน?” (ข้อ 11) พระเยซูทรงตอบเธอด้วยบทสนทนาเกี่ยวกับการนมัสการ พระเยซูบอกเธอว่า พระเจ้ากำลังตามหาเธอเพราะพระเจ้าปรารถนาที่จะทำให้เธอพึงพอใจ พระเจ้า ทรงออกแบบจิตวิญญาณของเธอให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์ แสวงหา พระองค์ รู้จักพระองค์ และรักพระองค์ นี่คือการแทนที่ของความหมายของการเชื่อ ในพระเยซูและการเป็นคริสเตียน

สังเกตวิธีที่พระเยซูทรงนิยามความเชื่อในพระกิตติคุณยอห์นว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยอห์น 6:35) การเชื่อในพระเยซูคือการกล่าวว่า “ฉันได้ทำบาป ฉันแสวงหาแต่หนทางของตัวเองในโลกนี้ โดยไม่ได้สนใจวิถีทางของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์ บาปของฉันทำให้ฉันว่างเปล่าและนำไปสู่ความตาย ฉันไม่สามารถหาความพึงพอใจในโลกนี้ได้หากปราศจากพระเจ้า แต่พระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อบาปของฉันและทรงเป็นขึ้นจากตายด้วยชัยชนะเพื่อฉันจะได้รับการอภัยบาปทั้งสิ้นของฉัน และได้คืนดีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในพระองค์ จิตวิญญาณของฉันจะพึงพอใจตลอดไป” นี่คือการรอด

การรอดไม่ได้เป็นเพียงการพูดบางคำเพื่อช่วยเนื้อหนังของคุณให้รอดตลอดนิรันดร์แล้วดำเนินชีวิตเหมือนกับคนอื่น ๆ ในโลก วังตามสิ่งต่างๆ ที่โลกนี้กำลังไล่ล่าอยู่ การรอดไม่ใช่การอภัยบาปของคุณพร้อมกับความว่างเปล่าในจิตวิญญาณ การรอดคือการอภัยบาปของคุณที่มาพร้อมกับความพึงพอใจในจิตวิญญาณของคุณ การรอดคือการเป็นอิสระจากบาปรวมทั้งเป็นอิสระจากการไถ่หาความพึงพอใจในวัตถุคล ทรัพย์สิน ตำแหน่ง หรือความสุข การรอดคือความพึงพอใจในการรู้จักและนมัสการพระเจ้า

**การรอดคือการอภัยบาปของคุณที่มาพร้อมกับ
ความพึงพอใจในจิตวิญญาณของคุณ**

ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับความรอดนั้น พลิกผันวิถีทางของสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคริสตจักรมารวมกัน ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับคริสต์ศาสนาเปลี่ยนการนมัสการตามหน้าที่ไปสู่การนมัสการด้วยความชื่นชมยินดี คริสเตียนแท้ไม่ได้มารวมตัวกันนมัสการเพราะพวกเขาจำเป็นต้องทำ คริสเตียนแท้มารวมตัวกันนมัสการเพราะพวกเขาต้องการทำเช่นนั้น เราไม่ได้พบกันด้วยความรู้สึกเจ็บปวดของภาระผูกพันทางศาสนาโดยคิดว่า เราต้องเอาใจพระเจ้าของเราหรือเราต้องได้รับความเห็นชอบบางอย่างจากพระองค์เพื่อจะทรงอวยพรเราเป็นการตอบแทน นั่นคือวิถีทางของศาสนาโลก แต่คริสต์ศาสนาต่างไปอย่างสิ้นเชิง คริสเตียนแท้ไม่ได้รวม

ตัวกันเพราะมีภาระผูกพัน คริสเตียนแท้มารวมตัวกันเพราะอยากเฉลิมฉลอง เราได้สัมผัสและเห็นว่าพระเจ้าทรงแสนดี และเรามารวมตัวกันเพื่อร่วมเฉลิมฉลองในความประเสริฐเลิศของพระองค์ด้วยการนมัสการ คุณเห็นการนมัสการพระเจ้าเป็นอย่างนี้หรือไม่?

**คริสเตียนแท้ไม่ได้มารวมตัวกันนมัสการเพราะพวกเขา
จำเป็นต้องทำ คริสเตียนแท้มารวมตัวกันนมัสการ
เพราะพวกเขาต้องการทำเช่นนั้น**

คุณมองว่าการนมัสการเป็นสิ่งที่คุณ **ต้องทำ** หรือเป็นสิ่งที่คุณ **ปรารถนา** อยากจะทำ?

ผมเกรงว่าผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนจำนวนมากมารวมตัวกันนมัสการพระเจ้าเป็นกิจวัตรทางศาสนาแต่ขาดความปรารถนาพระเจ้าอย่างแท้จริง หากคุณ "ไม่ปรารถนาพระเจ้า" มันก็คุ้มค่าที่จะถามตัวเองว่าคุณรู้จักพระเจ้าจริงหรือไม่ ผู้คนหลายคนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนทำกิจวัตรทางศาสนาด้วยความเบื่อหน่าย "ไม่ได้เอาใจใส่" ทำตามกิจวัตรที่ซ้ำซากจำเจ และพลาดความลึกซึ้งในสิ่งที่พระเจ้า "ได้ออกแบบเอาไว้สำหรับจิตวิญญาณของพวกเขา" พระเจ้าทรงออกแบบให้เรา มีประสบการณ์กับการนมัสการ ไม่ใช่ให้นมัสการไปตามหน้าที่แต่ด้วยความปลาบปลื้มยินดี การนมัสการไม่ใช่ภาระผูกพันที่จะต้องทำให้สำเร็จทุกวันอาทิตย์ การมองว่าการนมัสการเป็นเพียงข้อผูกมัดทำให้สารพัดเรื่องอื่นสามารถมาบดบังความสำคัญของการนมัสการได้อย่างง่ายดาย แต่เมื่อการนมัสการเป็นสิ่งที่คุณปรารถนาจะทำในวันอาทิตย์ การนมัสการก็จะกลายเป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นศูนย์กลางของชีวิตในแต่ละสัปดาห์ให้กับคุณ

มีความสมเหตุสมผลหนึ่งว่าการนมัสการครอบคลุมทุกด้านของชีวิต นี่เป็นสิ่งที่เราทำตลอดเวลา เราไม่เพียงแต่พึงพอใจในพระเจ้าเมื่อเรามารวมตัวกันสัปดาห์ละครั้ง แต่เราพึงพอใจในพระเจ้าแม้เราจะกระจัดกระจายไปตลอดทั้งสัปดาห์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำก็เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (1 โครินธ์ 10:31) พระคัมภีร์สอนว่าการกิน การดื่ม การทำงาน การเล่น และการนอนล้วนเป็นส่วนของการ

นมัสการ กระนั้นพระคัมภีร์ยังเรียกคริสตจักรให้มารวมตัวกันเพื่อจุดประสงค์ในการนมัสการ เรามารวมตัวกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายวิญญาณ และอธิษฐาน

ความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ออกแบบจิตวิญญาณของเราให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์นั้น หล่อหลอมความเข้าใจการนมัสการของเราในฐานะคริสตจักรและลำดับความสำคัญในการนมัสการของเรา ในวัฒนธรรมคริสตจักรสมัยใหม่ของเรา เราได้เข้าใจผิดในเรื่องนี้ เราเชื่อมั่นว่าสิ่งสำคัญในการนมัสการคือวงดนตรีชั้นยอด ระบบเสียงชั้นเยี่ยม และวิทยากรที่ให้ความบันเทิงจนเราสามารถนั่งฟังได้ทีเก๋ออื่นๆ พร้อมเครื่องปรับอากาศที่ตั้งไว้เย็นพอเหมาะพอดี—ซึ่งไม่มีสิ่งใดจากที่กล่าวมานี้ที่พระคัมภีร์กล่าวว่าควรให้ความสำคัญในการนมัสการเลย อันตรายก็คือว่า เราอาจให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ดึงดูดผู้คน และคิดว่าเรากำลังนมัสการอยู่ ตลอดเวลานั้นเรากลับพลาดจุดประสงค์ที่แท้จริงไป แต่เราไม่สามารถที่จะพลาดจุดประสงค์นั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความพึงพอใจของจิตวิญญาณของเรานั้นขึ้นอยู่กับ การไม่พลาดจุดประสงค์นั้น

หากพระเจ้าได้ออกแบบจิตวิญญาณของเราทั้งหลายให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์ เราก็คงอยากจะมีนมัสการพระองค์ตามวิธีที่พระองค์ได้ออกแบบเราให้นมัสการพระองค์ และดังที่เราจะเห็นว่า ลำดับความสำคัญของพระเจ้านั้นมักจะแตกต่างไปจากของเรามาก ผมได้ไปร่วมชุมนุมนมัสการหลายครั้ง ทั้งที่นี่และทั่วโลก ขณะที่ผมที่นั่งอยู่บนพื้น เบียดเสียดอยู่ในห้อง ท่ามกลางความร้อนจัดหรือหนาวเหน็บ ไม่มีวงดนตรี หรืออาจพูดตรงๆ ว่าเสียงดนตรีแย่มาก แต่ทว่าผมกลับได้รับประสบการณ์การนมัสการพระเจ้าอย่างพึงพอใจลึกซึ้งมาก

ดังนั้นแล้วเราควรจะให้มีความสำคัญกับอะไรในการนมัสการที่คริสตจักร ในฐานะประชากรที่ได้รับการออกแบบให้หาความพึงพอใจในพระเจ้า? จากการสนทนาของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียในยอห์นบทที่ 4 ตลอดจนพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เราจะมาพิจารณาลำดับความสำคัญของการนมัสการ 8 ประการตามหลักพระคัมภีร์ด้วยกัน

1. การสำแดงเปิดเผยตามหลักพระคัมภีร์

พระเยซูตรัสกับหญิงชาวสะมาเรียว่า ผู้นมัสการที่แท้จริงต้องนมัสการ “ด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยอห์น 4:24, เน้นคำเพิ่มเติม) คุณไม่สามารถนมัสการผู้ที่คุณไม่รู้จัก ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการนมัสการพระเจ้า และความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เพราะการสำแดงเปิดเผยจากพระเจ้าเท่านั้น นั่นเป็นสาเหตุที่พระวจนะของพระเจ้าควรเป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา

คริสตจักรควรใช้เวลาส่วนใหญ่ร่วมกันในการนมัสการเพื่อฟังและเรียนรู้จากพระวจนะของพระเจ้า หากพระเจ้าได้ออกแบบจิตวิญญาณของเราให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์ เช่นนั้นเราควรอยากที่จะรู้ว่าพระองค์เป็นผู้ใดและพระองค์ทรงเรียกเราให้ดำเนินชีวิตอย่างไร ยิ่งเรารู้จักพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะยิ่งได้สัมผัสพระองค์มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเราเห็นพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะพึงพอใจในพระองค์มากขึ้นเท่านั้น การรู้จักพระเจ้าไม่เคยน่าเบื่อ ดังที่ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “พระองค์ทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความพลีลเพลินอยู่เป็นนิตย์” (สดุดี 16:11)

คุณอยากรู้เส้นทางของชีวิตหรือไม่? คุณอยากสัมผัสความชื่นชมยินดีหรือไม่? คุณอยากลิ้มรสความพึงพอใจที่ยั่งยืนตลอดไปไหม? ถ้าอย่างนั้น จงวางโทรศัพท์ของคุณเสียและเข้าไปหาพระวจนะของพระเจ้า เส้นทางสู่ชีวิตไม่มีอยู่ในข่าวไทยรัฐ, ข่าวอมรินทร์ทีวี, เฟซบุ๊ก, อินสตาแกรม หรือด็กต็อก และการทุ่มเทให้กับงานกีฬา ดนตรี หรือเกมอย่างต่อเนื่องก็ไม่อาจนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีตลอดไปแก่คุณได้ พระเจ้าและพระวจนะของพระองค์เป็นเส้นทางสู่ชีวิต การรู้จักพระเจ้าเป็นหนทางไปสู่ความชื่นชมยินดีที่เต็มเปี่ยมและเป็นความพึงพอใจที่ยั่งยืนตลอดไป ซึ่งเป็นเหตุผลที่เราต้องการเติมเต็มการนมัสการด้วยพระวจนะของพระองค์

ในการนมัสการนั้นพระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เราไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้หากปราศจากการสำแดงเปิดเผยของพระเจ้า

*เราไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้
หากปราศจากการสำแดงเปิดเผยของพระเจ้า*

2. ทิศทางฝ่ายวิญญาณ

การนมัสการ “ด้วยความจริง” คือการนมัสการ “ด้วยจิตวิญญาณ” ในเวลาเดียวกัน (ยอห์น 4:24) เราต้องการให้พระวาระของพระเจ้าท่วมทับการนมัสการของเรา และเราต้องการให้พระวิญญาณของพระเจ้าประพันธ์การนมัสการของเรา เราต้องการให้พระวิญญาณกำหนด เส้นทาง และชี้แนะแนวทางการนมัสการของเรา เพราะการนมัสการเป็นกิจกรรมอันอัศจรรย์ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเอาพระวาระของพระเจ้าเข้าไปสู่จิตใจของผู้คนอย่างอัศจรรย์ใจ

เมื่อไม่นานนี้ ผมได้พูดคุยกับผู้ที่มาเยี่ยมคริสตจักรของเราซึ่งมีภูมิหลังเป็นคนพุทธ และเขาพูดว่า “ขณะที่คุณกำลังเทศนา ผมสัมผัสได้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นในจิตวิญญาณของผม ซึ่งทำให้ผมอยากเรียนรู้เพิ่มเติม” นั่นไม่ใช่ผลจากความสามารถในการพูดของผม แต่นั่นเป็นผลมาจากสิทธิอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งที่ผมชอบเกี่ยวกับการเทศนาและสิ่งที่ผมอธิษฐานทุกสัปดาห์ก็คือ ขอพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำพระวาระของพระองค์และเอาพระวาระเข้าไปอยู่ในจิตใจของผู้คนในรูปแบบต่างๆ ในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ผู้คนนับล้านทั่วโลกจะได้ยินพระวาระและพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงนำพระวาระไปในหลายล้านทิศทางที่แตกต่างกันตามสถานการณ์นับล้านที่ต่างกัน—ไม่ใช่แค่ในการเทศนา แต่ในการร้องเพลงและการฟังคำพยาน ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงต้องให้ความสำคัญกับการงานของพระวิญญาณของพระเจ้าในการประชุมนมัสการของเรา บางครั้งพระวิญญาณทรงนำไปในทิศทางที่เราไม่ได้วางแผนไว้ แต่เราต้องไวต่อการทรงนำของพระองค์ การนมัสการไม่ใช่การแสดงที่ต้องมี หรือเป็นรายการที่ต้องดูให้จบ แต่เป็นการพบกับพระเจ้า และพระองค์ทรงสามารถนำการประชุมนั้นไปยังทิศทางที่พระองค์ต้องการ

3. การมีส่วนร่วมของชุมชน

มันมีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างการนมัสการพระเจ้าตามลำพังกับการนมัสการพระเจ้าร่วมกันในคริสตจักร อย่างแรกเน้นที่ตัวบุคคลกับพระเจ้าเป็นหลัก และอีกอย่างหนึ่งเน้นที่ชุมชนกับพระเจ้าเป็นหลัก ทั้งสองอย่างนี้มีความจำเป็นทั้งคู่ แต่ทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกัน

เราจำเป็นต้องระวางการณ์การนับการแบบเป็นรายบุคคลโดยคำนึงถึงตัวเราเองและความชอบของเราเป็นหลัก ที่ความคิดเดียวของเราคือเราชอบเพลงบางเพลงหรือไม่ หรือเราเพลิดเพลินกับคำเทศนาหรือไม่ แต่การนับการในฐานะคริสตจักรนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับชุมชนแห่งความเชื่อที่มารวมตัวกันเพื่อการนับการ

เมื่อผมเดินทางไปเทศนาในสถานที่ต่างๆ ผมได้ยินผู้นำนับการทางดนตรีพูดว่า “แค่จินตนาการว่ามีกล่องอยู่รอบตัวคุณและทำเสมือนว่าไม่มีใครอยู่รอบตัวคุณที่นี่” นั่นเป็นสิ่งที่เราไม่อาจทำ เมื่อเรานับการในฐานะคริสตจักร เราไม่ควรเมินเฉยต่อกันและกัน เราควรให้คุณค่ากันและกัน จริงๆ แล้วเราอยากให้มีกันและกันด้วยซ้ำ เราอยากให้คนหนุ่มสาวในคริสตจักรคิดว่า “อย่าเปิดเพลงดังเกินไป เราไม่อยากทำให้พี่น้องที่มีอายุน้อยกว่าไม่สบายใจ” เราอยากให้คนที่อายุน้อยกว่าในคริสตจักรคิดว่า “เปิดเพลงให้ดังขึ้นหน่อย ฉันรู้อย่างนั้นสัมผัสใจคนหนุ่มสาวได้มากกว่า”

เราไม่ได้ต้องการให้การประชุมนับการของเราถูกรอบงำด้วยรูปแบบ ความชอบ หรือเชื้อชาติใดรูปแบบเดียว เราอยากให้การนับการของเราแสดงออกถึงความหลากหลายในชุมชนของเราอย่างชัดเจน ผมมาจากเชื้อชาติหนึ่งซึ่งมีภูมิหลังเฉพาะและประสบการณ์เฉพาะ และมันเป็นประโยชน์เสมอเมื่อมีคนจากต่างเชื้อชาติหรือภูมิหลังมาหาผมและพูดว่า “วิธีที่คุณแบ่งปันมันได้เข้าไปถึงใจของฉันในลักษณะนี้” บ่อยครั้งมันเป็นไปในทางที่ผมไม่เคยตั้งใจให้มันเป็นอย่างนั้น แต่การได้ยินเรื่องแบบนั้นและเรียนรู้จากคนที่ภูมิหลังต่างกัก็เป็นประโยชน์สำหรับผม

เราไม่ต้องการให้การประชุมนับการถูกรอบงำด้วยรูปแบบ ความชอบ หรือเชื้อชาติใดรูปแบบเดียว เราต้องการให้การนับการของเราแสดงออกถึงความหลากหลายในชุมชนของเราอย่างชัดเจน

นอกจากแนวทางการนับการส่วนตัวแล้ว เรายังต้องระวางท่าทีการนับการในแบบผู้ชมด้วย การนับการในคริสตจักรไม่เหมือนกับการดูฟุตบอลโลกหรือมวยคู่เอกที่เรารวมตัวกันในห้องเพื่อ ชม สิ่งที่เกิดขึ้น เรารวมตัวกันเพื่อมีส่วนร่วมในสิ่งที่เกิดขึ้น คริสตจักรไม่ใช่ผู้ชมแต่เป็นชุมชนผู้นับการ นี่คือเหตุผลที่เราร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยกัน อ่านพระคัมภีร์ด้วยกัน อธิษฐานด้วยกัน และศึกษาพระวจนะด้วยกัน แม้แต่ในตอนที่เราฟังคำเทศนา เราทุกคนควรจะ

นมัสการ เราต้องไม่ปล่อยให้การนมัสการสลายกลายเป็นประสบการณ์แห่งการเฝ้าสังเกต เมื่อคนจำนวนมากในที่ประชุมเพียงแค่เฝ้าดูไม่ก็คนที่แสดงได้ดีที่สุดบนเวทีเท่านั้น หากคุณพบว่าตัวเองเข้าสู่โหมดผู้ชมในคริสตจักร จงเตือนตัวเองโดยตระหนักว่าคุณคือผู้มีส่วนร่วมคนหนึ่ง

คริสตจักรไม่ใช่ผู้ชมแต่เป็นชุมชนผู้นมัสการ

4. ความรักด้วยความยำเกรง

พระเจ้าที่เรารวมตัวเพื่อนมัสการคือพระเจ้าผู้ปกครองโลกทั้งใบ พระเจ้าผู้แค่ตรัสและจักรวาลทั้งมวลก็ได้เกิดขึ้น พระเจ้าผู้ได้สร้าง คุณ และทรงกำลังคำจูนคุณอยู่ในขณะนี้ และพระเจ้าองค์นี้ทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุดเหนือรายละเอียดเล็กน้อยของการทรงสร้างของพระองค์

เมื่อไม่นานนี้ ผมได้พูดคุยกับศัลยแพทย์ทางระบบประสาทในคริสตจักรและเขาบอกผมว่า ทุกๆ นาที่เซลล์ประสาทมากกว่า 100 พันล้านเซลล์กำลังส่งกระแสประสาทหลายร้อยล้านล้านเซลล์ในสมองของเรา น่าประหลาดใจที่พระเจ้าทรงควบคุมแต่ละจุดเชื่อมของเซลล์ประสาท (synapses) ในผู้คนมากกว่า 7 พันล้านคนทั่วโลก และไม่ใช่แค่ผู้คนเท่านั้นที่พระองค์ทรงรู้จักอย่างละเอียดถี่ถ้วน แมลงวันผลไม้ไม่มีเซลล์ประสาท 100,000 เซลล์ในสมอง และมีแมลงวันผลไม้จำนวนนับไม่ถ้วนในโลก แต่พระเจ้าทรงทราบอย่างชัดเจนว่ามีกี่เซลล์ และพระองค์ทรงทำให้เซลล์ประสาททั้งหมด 100,000 เซลล์ในสมองแต่ละข้างทำงานมันช่างเป็นการเตือนใจว่า พระเจ้าที่เราับใช้อยู่นั้นไม่มีขอบเขตในความรู้และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด! พระองค์ทรงสมควรได้รับความรักด้วยความยำเกรงจากเรา

เราจะต้องระมัดระวังอย่าทำตัวสบายเกินไปกับพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่เรามักเผลอทำได้ง่าย เราสามารถเดินเข้าไปนมัสการในเช้าวันอาทิตย์ หาทันนั้น มองไปรอบๆ เริ่มร้องเพลง กัมศิระอะริชฐาน แม้กระทั่งเปิดพระคัมภีร์ และตลอดเวลา นั้น เราก็ไม่เคยเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่า เรามาประชุมด้วยกันต่อพระพักตร์

พระเจ้า ไม่มีใครที่ควรดูการนมัสการของเราอยู่และคิดว่า “คนเหล่านั้นรู้สึกเบื่อหน่ายกับพระเจ้า” แต่พวกเขาควรจะคิดว่า “คนเหล่านั้นตื่นตะลึงในพระเจ้า” แต่สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าเราจะตระหนักได้ว่า เราไม่ใช่ผู้ชมการนมัสการ—พระเจ้าต่างหากที่เป็นผู้ชม ดังนั้นเราจะต้องไม่เดินหนีจากการนมัสการร่วมกันด้วยใจที่วิพากษ์วิจารณ์การนมัสการนั้น แทนที่จะถามว่า “การนมัสการวันนี้ทำให้ฉันพอใจหรือไม่?” ความใส่ใจหลักของเราควรเป็น “การนมัสการในวันนี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าหรือไม่?” ขอให้เรามุ่งความสนใจไปที่พระเจ้าด้วยความรักอันเปี่ยมล้นด้วยความยำเกรงพระองค์

พระเยซูตรัสว่าพระบัญญัติข้อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ จงรักพระเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และด้วยสุดกำลัง (มาระโก 12:30) เราสามารถร่วมกันเพื่อแสดงความรักต่อพระเจ้า องค์กรประกอบสำคัญที่สุดของการนมัสการไม่ใช่ปากที่ร้องเพลง อธิษฐาน และเทศนา หรือหูที่ได้ยินและฟัง หรือมือที่คอยปรบมือหรือยกขึ้น หรือขาที่ยืนหรือคุกเข่า องค์กรประกอบสำคัญที่สุดของการนมัสการของเราคือใจของเรา เราได้รับพระบัญชาให้ร้องเพลงและสดุดี “จากใจ” (เอเฟซัส 5:19)

ในการสนทนาของพระองค์กับหญิงที่บ่อน้ำ พระเยซูทรงเปลี่ยนความสนใจภายนอก (สถานที่นมัสการ) ไปสู่ภายใน (ผู้ที่คุณนมัสการและวิธีที่คุณนมัสการ) การเปลี่ยนแปลงนี้สมเหตุสมผลเมื่อเราระลึกถึงความจริงที่เป็นหัวใจของการนมัสการ นั่นคือพระเจ้าทรงออกแบบจิตวิญญาณของเราให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์ นี่คือหลักฐานในการนมัสการว่าจิตวิญญาณของเราพึงพอใจในพระเจ้าหรือไม่ สำหรับผู้ที่มิประสบการณืกับความพึงพอใจนั้น ก็สมเหตุสมผลที่เราจะร้องเพลง เปล่งเสียงดัง ยกมือ ก้มศีรษะ และแสดงความรักต่อพระเจ้าด้วยความยำเกรง

5. การสารภาพอย่างซื่อตรง

การนมัสการในพระคัมภีร์นั้นยังรวมไปถึงการสารภาพอย่างซื่อตรงด้วย เมื่อพระเยซูขอให้หญิงชาวสะมาเรียไปตามสามีของเธอ เธอสารภาพว่าเธอไม่มีสามี พระเยซูตรัสตอบว่า “เพราะเธอมีสามีถึงห้าคนแล้ว และคนที่มืออยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเธอ เรื่องนี้เธอพูดจริง” (ยอห์น 4:18) การที่พระเยซูตรัสเปิดโปงบาปของ

หญิงคนนี้อาจดูกล้าหาญ แม้กระทั่งอาจดูเหมือนไม่ใส่ใจในความรู้สึกของเธอเลย แต่พระเยซูต้องการทำสิ่งเดียวกันนี้ในชีวิตของเราแต่ละคน และพระองค์ต้องการทำเช่นนั้นด้วยเหตุผลดีๆ สองประการ

เหตุผลแรก พระเยซูทรงเปิดโปงบาปของเราเพราะพระองค์ปรารถนาที่จะชำระเราจากบาปของเรา พระเยซูไม่ได้เปิดโปงบาปของหญิงคนนั้นเพื่อจะประณามเธอ แต่เพื่อความรอดของเธอ พระองค์ทรงปีติยินดีในการรับบรรดาคนบาปสกปรกและชำระพวกเขาให้สะอาด อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถนมัสการพระเจ้าด้วยชีวิตของเราอย่างแท้จริงได้ หากเราไม่ซื่อตรงกับพระเจ้าเกี่ยวกับชีวิตของเราและความไม่ซื่อตรงนี้จะคอยทดลองใจเราอยู่เสมอ

เราถูกทดลองใจให้เข้ามานมัสการโดยเก็บงำบาปไว้ในจิตใจ ความคิด ชีวิต และความสัมพันธ์ของเรา แต่สร้างทำเป็นว่าไม่มีบาปอยู่ตรงนั้น เราผ่านไปได้ด้วยท่าที การร้องเพลง การฟังเทศนา และหลังจากการนมัสการจบลง เราก็ดำเนินชีวิตของเราต่อไป แต่การพยายามซ่อนบาปของคุณไว้จากพระเจ้านั้นไม่ฉลาดเลย พระองค์ทรงทราบอยู่แล้ว พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง! ยิ่งไปกว่านั้น ทำไมคุณถึงซ่อนบาปของคุณจากพระเจ้าผู้ทรงเปิดทางให้คุณได้รับการอภัย? จงเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยการสารภาพบาปของคุณอย่างซื่อตรง

คริสตจักรแห่งการนมัสการคือคริสตจักรที่เผชิญหน้ากับบาปของกันและกันด้วยความรักในการนมัสการ ต้องยอมรับว่าการเปิดโปงความบาป การบูชา รูปเคารพ และการพิศมัยธรรมในชีวิตและในวัฒนธรรมของเรานั้นสร้างความไม่สบายใจมากกว่าการนั่งเงียบไม่ทำอะไร โดยเฉพาะสำหรับผมที่เป็นศิษยาภิบาล คริสตจักรคงจะสามารถดึงดูดฝูงชนได้มากขึ้นหากเรานั่งเงียบเกี่ยวกับบาปและเทศนาเกี่ยวกับความเป็นอยู่ดีโดยทั่วไปของผู้คน แต่หากคุณเปิดโปงความบาป หากคุณเผชิญหน้ากับคริสเตียนครั้งตัวที่เป็นแค่ชื่อ หากคุณชี้ให้เห็นถึงความไม่บริสุทธิ์ การพิศมัยธรรม และการบูชารูปเคารพในชีวิต ในครอบครัว และในวัฒนธรรมของเรา เมื่อนั้นผู้คนก็จะบางตาลง นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่เรจะต้องไม่ยอมรับคำโกหกที่ว่า ยิ่งเรามีคนมานั่งมากเท่าไร เราก็จะยิ่งประสบความสำเร็จในคริสตจักรมากขึ้นเท่านั้น พระเจ้าทรงห่วงใยการชำระชีวิตของเราให้บริสุทธิ์มากกว่าขนาดของคริสตจักรของเรา ถ้าเราคิดว่าเราสามารถนมัสการพระเจ้าได้โดยไม่ต้องซื่อตรงต่อพระพักตร์พระเจ้า เราก็เป็นพวกคนโกงเลาเพราะความ

ชื่อตรงจะปูทางไว้สำหรับพระองค์จากพระเจ้า จงให้พระเยซูเผชิญหน้ากับคุณ ใน บาปของคุณ เพื่อพระองค์จะทรงชำระคุณให้พ้น จาก บาปของคุณ

**พระเจ้าทรงห่วงใยการชำระชีวิตของเราให้บริสุทธิ์
มากกว่าขนาดของคริสตจักรของเรา**

เหตุผลที่สอง พระเยซูทรงเปิดโปงบาปในชีวิตของเราก็คือเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะปลอบโยนเราในความโศกเศร้าของเรา เราเห็นสิ่งนี้ในยอห์น 4 ขณะที่พระเยซูตรัสโดยตรงถึงความเจ็บปวดในชีวิตของหญิงชาวสะมาเรีย ผู้ชายหลายคนได้ละทิ้งเธอและพระเยซูต้องการให้เธอชื่อตรงกับพระองค์ เพื่อเธอจะได้สัมผัสประสบการณ์การปลอบโยนที่จิตวิญญาณของเธอต้องการ การปลอบโยนใจของพระคริสต์เป็นข่าวดีในโลกที่เจ็บปวดนี้ และยังเป็นส่วนสำคัญของการนมัสการด้วย การนมัสการไม่ใช่การละทิ้งทุกปัญหาเพื่อสรรเสริญพระเจ้า การนมัสการเกี่ยวกับการนำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของคุณมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในฐานะส่วนหนึ่งของการนมัสการของคุณ พระเจ้ายิ่งใหญ่พอที่จะจัดการกับทุกปัญหา จงละความกังวลของคุณไว้กับพระองค์ “เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่าน” (1 เปโตร 5:7)

ในทุกวันอาทิตย์ ผู้ติดตามพระคริสต์บางคนแทบจะไม่ได้เข้าไปในอาคารคริสตจักรเพราะใจของพวกเขาหนักอึ้ง การนมัสการได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อมาพบคุณในที่ที่คุณอยู่—เพราะว่าพระเจ้าที่คุณนมัสการมาพบคุณในที่ที่คุณอยู่ เรานมัสการพระเจ้าและเราประทับใจกับความพึงพอใจอย่างลึกซึ้งที่พระองค์ได้ทรงออกแบบไว้สำหรับจิตวิญญาณของเรา เมื่อเราชื่อตรงต่อพระองค์ถึงความบาปและการต่อสู้ดิ้นรนของเรา

6. การเฉลิมฉลองข่าวประเสริฐ

มันอาจฟังดูขัดกับความรู้สึก แต่การนมัสการที่เกี่ยวข้องกับการสารภาพอย่างชื่อตรงนั้น ยังเกี่ยวข้องกับการเฉลิมฉลองข่าวประเสริฐด้วย เราเฉลิมฉลองข่าวประเสริฐที่ว่า พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว (ยอห์น 4:26) พระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่ออภัยบาปของเรา พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจาก

ความตายด้วยชัยชนะเหนือบาป และพระองค์ได้ทรงรับประกันแก่เราถึงชีวิตนิรันดร์ในพระองค์ นั่นแหละคือข่าวประเสริฐ และนั่นคัมภ์ค่าที่จะเฉลิมฉลองในทุกสัปดาห์

เมื่อเราสารภาพบาปอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรง “ชื้อสัตย์และเที่ยงธรรม[ที่]จะทรงโปรดยก[โทษ]บาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) และทำไมพระองค์ถึงอภัยบาปแก่เราละ? ก็เพราะข่าวประเสริฐ มันเป็นเรื่องชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระเยซู เมื่อเราสารภาพการต่อสู้ดิ้นรนของเราอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเรานำความเจ็บปวด ความปวดร้าว ความทุกข์ใจ และความกังวลทั้งหมดมา พระเจ้าจะพบกับเราพร้อมกับให้ความหวังที่เรามีในพระคริสต์ และเตือนเราว่าเราปลอดภัยและมั่นคงอยู่ในพระองค์ เราร้องเพลงข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐนี้ เราเทศนาข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐนี้ เราอธิษฐานตามข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐนี้ และเราเฉลิมฉลองข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐนี้ในเรื่องราวชีวิตของเราแต่ละคน

ดังที่เราได้เห็นในลักษณะที่สามของคริสตจักรตามหลักพระคัมภีร์ พระเจ้าได้ประทานภาพสองภาพของการฉลองข่าวประเสริฐในการนมัสการของเรา นั่นก็คือบัพติศมาและมหาสนิท บัพติศมาเป็นการเฉลิมฉลองของผู้ที่มีความเชื่อในพระคริสต์ และพิธีมหาสนิทเป็นเครื่องเตือนใจอยู่เสมอว่า เราได้รับความรอดจากบาปและความพึงพอใจในจิตวิญญาณของเรานั้นก็เพราะพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ ในฐานะผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ เรามีเหตุผลทุกประการที่จะเฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา

7. การวิงวอนด้วยความตั้งใจ

เราได้รับคำสั่งในพระวจนะของพระเจ้าอย่างชัดเจนว่า ให้อธิษฐานร่วมกันและเพื่อกันและกัน ดังนั้นเราจึงต้องทำสิ่งนี้เมื่อเรามารวมตัวกันเพื่อนมัสการ และการอธิษฐานแบบนี้ต้องทำด้วยความตั้งใจ การอธิษฐานจะต้องไม่เป็นที่เราทำเพื่อเปลี่ยนผ่านจากรายการหนึ่งของการนมัสการไปสู่อีกรายการหนึ่งอย่างราบรื่น จุดประสงค์ของการอธิษฐานไม่ใช่การยืดยาวเพื่อให้เราจัดเรียงสิ่งต่างๆ บนเวที และไม่ใช่เพื่อให้เราตรวจสอบความคิดของเรา เราสามารถลิ้มรสเรากำลังพูดคุยกับพระเจ้าได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากจิตใจของเราเสียสมาธิไปในสารพัดเรื่อง

คำอธิษฐานที่เสียสมาธิประเภทนี้ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า การอธิษฐานควรทำด้วยใจจดจ่อและตั้งใจในการประชุมนมัสการของเรา

8. พันธกิจระดับโลก

สุดท้ายนี้ การนมัสการของเราไม่เพียงแต่เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องตอนเช้าวันอาทิตย์เท่านั้น เมื่อหญิงชาวสะมาเรียละจากพระเยซู และเหล่าสาวกกลับมาพบพระองค์อีกครั้ง พระองค์ทรงเริ่มพูดคุยกับพวกเขาเกี่ยวกับการกิจของพระองค์ทันที (ยอห์น 4:34–38) จากนั้นเมื่อหญิงคนนั้นกลับมา เธอก็พาชาวสะมาเรียคนอื่นๆ มาพบพระเยซูด้วย การนมัสการที่แท้จริงจะนำไปสู่พันธกิจเสมอและตลอดเวลา เมื่อจิตวิญญาณของคุณพึงพอใจในพระเจ้า ความพึงพอใจพระองค์ไม่เพียงแต่เอ่อล้นอยู่ในตัวคุณเท่านั้น แต่ยังล้น *ออกมาจาก* ตัวคุณอีกด้วย พระคริสต์ที่เรานมัสการได้ประทานภารกิจระดับโลกแก่เรา (มัทธิว 28:18–20)

การนมัสการที่แท้จริงจะนำไปสู่พันธกิจเสมอและตลอดเวลา

การนมัสการเป็นทั้งเชื้อเพลิงและเป็นเป้าหมายของพันธกิจ เราแบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้อื่นเพราะเราต้องการให้พวกเขามีประสบการณ์กับความปิติยินดีในพระเจ้า หากพระเจ้าไม่ได้เป็นความพึงพอใจของทุกคน พันธกิจไม่ว่าจะทั้งที่นี่และทั่วโลกก็ยังไม่สมเหตุผล แต่พระองค์ทรงเป็นความพึงพอใจนั้น ดังนั้นพันธกิจจึงสมเหตุผล อย่างไม่รู้ตัว พันธกิจจะสิ้นสุดลง

เราจะไม่อ่านพระมหابัญญาให้แก่กันและกันฟังเสมอไป เพราะวันหนึ่งสาวกจะถูกสร้างขึ้นท่ามกลางชนทุกชาติ ในวันนั้นเราจะมาชุมนุมกันรอบพระที่นั่งของพระเจ้ากับทุกชาติ ทุกเผ่า และทุกภาษา (วิวรณ์ 7:9–17) เราจะนมัสการพระเจ้าตลอดไป ไม่ใช่แค่ด้วยบทเพลงของเราเท่านั้น แต่ด้วยทุกมุมด้านชีวิตของเรา พระองค์ทรงออกแบบจิตวิญญาณของเราให้พึงพอใจในการนมัสการพระองค์ชั่วนิรันดร์

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

พระเจ้าได้ทรงออกแบบจิตวิญญาณของคุณให้พึงพอใจอย่างไร?

2

มีด้านใดบ้างในชีวิตของคุณที่คุณถูกทดลองใจอย่างสม่ำเสมอ
ให้มองหาความพึงพอใจอื่นนอกจากพระเจ้า?

3

เกิดปัญหาอะไรขึ้นกับข้อความต่อไปนี้:
“สิ่งสำคัญที่สุดของการนมัสการคือ การนมัสการทำให้ฉันรู้สึกอย่างไร”
องค์ประกอบสำคัญที่สุดในการนมัสการของเราคืออะไร?

4

วัฒนธรรมปัจเจกบุคคลนิยมที่ได้รับการส่งเสริมจากวัฒนธรรมของเรา
ขัดแย้งกับมุมมองตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการร่วมกันอย่างไร?

5

เราจะต่อสู้กับการทดลองใจที่ให้มานมัสการพระเจ้าอย่างสบาย ๆ
ได้อย่างไร?

พันธกิจ

เพราะข้าพเจ้าว่า พระคริสต์ได้ทรงรับใช้มายังพวกยิว เพื่อเห็นแก่ความสัตย์จริงของพระเจ้า เพื่อจะรับรองพระสัญญาที่ประทานไว้กับบรรดาอัครบิดรท่านนั้น และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“เพราะเหตุนี้ ข้าพพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์”

และมีคำกล่าวอีกว่า

“ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับชนชาติของพระองค์”

แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า

“ทุกประชาชาติ จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเกิด และให้ชนชาติทั้งหมดยกย่องพระองค์”

และอิสยาห์กล่าวอีกว่า

“รากแห่งเจสซียะมา คือผู้ที่จะทรงลุกขึ้นมากอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะมีความหวังในพระองค์”

ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยความดี และพร้อมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถจะเตือนสติกันและกันได้ แต่การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่าน เพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เนื่องจากพระคุณของพระเจ้าที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้เป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ และทำหน้าที่ปรีชาพิสัยข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อคนต่างชาติจะเป็นเครื่องบูชาที่ชอบพระทัย คือเป็นที่ชำระไว้โดยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ ขณะที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงภูมิใจในสิ่งที่ทำเพื่อพระเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์อ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและการกระทำ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง คือด้วยอิทธิฤทธิ์แห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่าจะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“คนที่ไม่เคยได้ข่าวเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ”

นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาพวกท่าน แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแวนแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนามาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่ออ้อมใจอยู่กับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว หวังว่าท่านจะช่วยจัดส่งให้ข้าพเจ้าเดินทางต่อไป ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยเหลือธรรมิกชน เพราะว่าบรรดาคริสตจักรในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย ยินดีที่จะรีบเร่งเงินส่งไปให้แก่ธรรมิกชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรเหล่านี้ยินดีจะทำเช่นนี้ที่จริงพวกเขาที่เป็นหนี้ธรรมิกชนเหล่านั้นด้วย เพราะเมื่อคนต่างชาติเข้าส่วนกับชาวเยรูซาเล็ม ในของประทานฝ่ายวิญญาณจิต ก็เป็นการสมควรที่พวกเขาจะได้ปรนนิบัติชาวเยรูซาเล็ม ด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง

— โรม 15:8-27

– คุณลักษณะที่ 12 –

พระเจ้าไม่ได้ช่วยเราให้รอดแล้วรับเราขึ้นไปสวรรค์ทันที พระองค์ทรงปล่อยเราให้อยู่ในโลกแห่งความต้องการเร่งด่วนทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกายสักช่วงระยะเวลาหนึ่ง นี่คือการที่คริสตจักรของเราต้องมอบตัวเองอย่างเสียสละเพื่อการเผยแพร่ข่าวประเสริฐออกไป เราไม่ได้อยู่เพื่อลอยล่องไปตามคริสต์ศาสนาแบบสบายๆ ที่ละสัปดาห์ เราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น

คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อทำพันธกิจระดับโลกให้สำเร็จ ประเด็นหนึ่งที่ชัดเจนในจดหมายของเปาโลถึงคริสตจักรในกรุงโรม ในโรม 15:8–27 เปาโลวางแผนการนำข่าวประเสริฐไปยังผู้คนและสถานที่ต่างๆ ที่พระคริสต์ยังไม่เป็นที่รู้จัก (ดูหน้า 156) ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลให้ภาพพระประสงค์ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ทั้งหมดแก่เรา เมื่อพระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลให้เป็นสมบัติอันล้ำค่าของพระองค์ พระองค์ไม่ได้มีจุดประสงค์เพียงเพื่อรับคำสรรเสริญจากพวกเขาคนเดียว พระประสงค์ของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรกคือเพื่อรับคำสรรเสริญจากประชาชาติทั่วโลก ในการสนับสนุนประเด็นนี้ เปาโลได้อ้างพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิมสี่ตอน ในข้อ 9–12:

- “เพราะฉะนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จึงยกย่องพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และร้องเพลงสดุดีพระนามของพระองค์” (สดุดี 18:49)

- “จงยินดีเถิด ประชาชาติทั้งหลาย กับประชากรของพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43)
- “ประชาชาติทั้งสี่นอ่ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด ชนชาติทั้งปวงอ่ย จงยกย่องพระองค์เถิด” (สดุดี 117:1)
- “รากของเจสซี จะตั้งขึ้นเป็นสัญญาณแก่ชนชาติทั้งหลาย และท่านจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์” (อิสยาห์ 11:10)

ข้อที่ใช้อ้างอิงตอนสุดท้ายยกมาจากอิสยาห์ 11:10 ที่ให้ภาพว่า พระเยซูซึ่งถูกเรียกว่ารากของเจสซี จะถูกตั้งขึ้นและได้รับการสรรเสริญท่ามกลางทุกบรรดาประชาชาติ ทั้งจากคนยิวและคนต่างชาติ

ขอให้สังเกตพัฒนาการที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปิดเผย เปาโลเปลี่ยนจากการกล่าวถึงชาวยิวสรรเสริญพระเจ้า *ท่ามกลาง* คนต่างชาติ ไปสู่ชาวยิวสรรเสริญพระเจ้า *ร่วมกับ* คนต่างชาติ ชาวยิว *ร้องเรียก* คนต่างชาติให้สรรเสริญพระเจ้า และจากนั้นก็กล่าวถึง *ทุกชนชาติ* (ทั้งคนยิวและคนต่างชาติ) สรรเสริญพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ ทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำตลอดทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ในการตั้งชนชาติหนึ่งขึ้นจากทุกประชาชาตินั้นก็เพื่อสรรเสริญพระนามของพระองค์ พระเยซูได้เสด็จลงมาและสิ้นพระชนม์ก็เพื่อให้ทำให้พระประสงค์นั้นสำเร็จ

ดังนั้น คุณอาจสงสัยว่า พระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ในโลกตอนนี้? พระองค์กำลังทำสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงทำตั้งแต่เริ่มต้นประวัติศาสตร์ ตั้งแต่รุ่งอรุณแห่งการทรงสร้าง มันเป็นเรื่องเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงส่งพระคริสต์ลงมาทำเมื่อสองพันปีที่แล้ว พระเจ้าทรงช่วยผู้คนจำนวนหนึ่งจากท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลกเพื่อถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้รับการสรรเสริญอย่างครบถ้วนเมื่อมีผู้คนเพียงประเภทเดียวเท่านั้นที่นมัสการพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นคนยิว คนอังกฤษอเมริกัน หรือคนแอฟริกันอเมริกัน หรือคนลาตินอเมริกัน คนเอธิโอเปีย...หรือคนอื่นๆ พระเจ้าได้รับการสรรเสริญอย่างครบถ้วนเมื่อคนทุกประเภทในโลกสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรอดของพระองค์ พระเจ้าทรงรักทุกคน และพระองค์ทรงต้องการให้ความรักของพระองค์เป็นที่รู้จักท่ามกลาง

ทุกคน ด้วยเหตุนี้ นี่คือจุดประสงค์ที่เราดำเนินชีวิตอยู่ และนี่เป็นจุดประสงค์ที่คริสตจักรดำรงอยู่

**พระเจ้าได้รับการสรรเสริญอย่างครบถ้วนเมื่อคนทุกประเภท
ในโลกสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรอดของพระองค์**

เราได้นำพระประสงค์สากลสำหรับทั้งโลกของพระเจ้าและเปลี่ยนมันให้เป็นโครงการที่แบ่งย่อยออกไปในคริสตจักร เรากล่าวว่า คนที่สนใจในเรื่องนี้ก็มีแต่ “คนที่ทำพันธกิจ” เท่านั้น พวกคนที่ใส่ใจพระสิริของพระเจ้าในโลก แต่สิ่งที่เราควรจะถามก็คือ ใครในคริสตจักรที่ไม่ใส่ใจพระสิริของพระเจ้าในโลกนี้? เรา ทุกคนควรอยากเห็นคน ทุกชนชาติ ทั่วโลกเปล่งเสียงสรรเสริญพระเจ้าและสรรเสริญพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา แน่นอนว่าไม่มีใครในพวกเราที่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าและเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเพื่อจะเพิกเฉยต่อพระประสงค์ของพระเจ้าในโลกนี้ เราดำรงอยู่ทั้งในฐานะบุคคลที่เป็นคริสเตียนและในฐานะคริสตจักร เพื่อขยายการสรรเสริญพระเจ้าผ่านทางข้าพเจ้าประเสริฐท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลก

หลังจากได้ยินเกี่ยวกับพระประสงค์ระดับโลกของพระเจ้า คริสเตียนบางคนสงสัยว่า สาวกของพระคริสต์ทุกคนควรย้ายไปเป็นมิชชันนารีในประเทศอื่นหรือไม่ ผมคิดว่าพระวิญญาณสามารถนำเราทุกคนไปในทิศทางนั้นได้ แต่พระเจ้าไม่ได้บัญชาให้เราทำเช่นนี้ในพระวจนะของพระองค์ และผมไม่แน่ใจว่าพระเจ้าทรงเรียกเรา ทุกคนให้ย้ายไปอยู่ประเทศอื่น เช่นนั้นแล้ว พระประสงค์ระดับโลกของพระเจ้ามีความหมายต่อเราอย่างไร? เราต้องคิดเป็นสองประเภทกว้างๆ คือสิ่งที่เหมือนกันสำหรับเราทุกคนและสิ่งที่เป็นการทรงเรียกสำหรับเราแต่ละคน

สิ่งที่เหมือนกันสำหรับเราทุกคน

ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ทุกคนควรมีชีวิตอยู่เพื่อเผยแพร่งานสรรเสริญของพระเจ้าท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลก เราได้รับพระบัญชาจากพระเยซูให้ออกไปและ “สร้างสาวกจากมวลประชาชาติ” (มัทธิว 28:19 ฉบับอมตธรรมฯ) จากกลุ่มคนที่แตกต่างกันมากกว่า 11,000 กลุ่มทั่วโลก มีมากกว่า 6,000 กลุ่มที่ยังคงถูก

จัดว่ายังเป็นกลุ่มที่ยังเข้าไปไม่ถึง กลุ่มที่ยังเข้าไปไม่ถึงหมายความว่า คนกลุ่มนี้มีคริสเตียนอีแวนเจลิคัลอยู่น้อยกว่า 2% ซึ่งหมายความว่าแทบจะไม่มีคริสตจักรตั้งอยู่ที่นั่นเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ข่าวประเสริฐภายในกลุ่มคนนั้น ในทางปฏิบัติ นี่หมายความว่าคนส่วนใหญ่ในกลุ่มคนเหล่านี้ (และมีคนเกือบ 2 พันล้านคนในกลุ่ม 6,000 คนเหล่านี้) เกิดมาและตายไปโดยที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐเลย พวกเขาทั้งหลงหายและไม่สามารถเข้าถึงข่าวประเสริฐด้วย สิ่งนี้ควรมีผลกระทบต่อกลยุทธ์ทางพันธกิจของเรา แม้ว่ามันอาจมีแนวทางที่ขัดกับความรู้สึกของผู้คนจำนวนมากก็ตาม

ลองนึกถึงภาพพายุทอร์นาโดโจมตีบ้านเมืองของคุณ และหัวหน้าหน่วยกู้ภัยให้คุณดูแลรับผิดชอบงานนี้ ในขณะที่คุณและทีมกู้ภัยออกเดินทางไปช่วยชีวิต คุณพบว่าพื้นที่แรกซึ่งคุณมาถึงนั้น ต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่ง ผู้คนทุกหนแห่งกำลังจะตาย และพวกเขาจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากซากปรักหักพังของบ้านเรือนของตน มันยากเกินกว่าที่ทีมของคุณจะรับมือ อย่างไรก็ตาม คุณรู้ว่าพื้นที่อื่นๆ—ทั้งใกล้และไกล—ที่ต้องการทีมกู้ภัยด้วย แต่ในจุดที่คุณอยู่ คุณมีภาระมากเกินไป หากคุณส่งบางทีมไปยังพื้นที่ใกล้เคียงอื่น พวกเขาจะเสียเวลาอันมีค่าไป เมื่อพวกเขาสามารถช่วยเหลือผู้คนในละแวกแรกได้ อีกทั้งความจริงที่ว่าย่านใกล้เคียงอื่นๆ เหล่านี้บางแห่งเข้าถึงได้ยาก และบางแห่งก็ต่อต้านความช่วยเหลือ คุณจะทำอย่างไร?

สติปัญญาร่วมสมัยและแม้แต่ความเห็นอกเห็นใจอาจนำเราไปอยู่ในพื้นที่แรก และช่วยเหลือผู้คนให้ได้มากที่สุด นี่น่าจะเป็นการใช้ทรัพยากรของเราให้เกิดประโยชน์สูงสุด การพยายามไปยังสถานที่อื่นๆ เหล่านั้นจะต้องใช้เวลามากขึ้น ทรัพยากรมากขึ้น และมีความเสี่ยงมากขึ้น สิ่งเดียวที่จะทำให้คุณทำให้ต่างไปจากเดิมคือ ถ้าผู้บังคับการทีมกู้ภัยพูดกับคุณว่า “ฉันไม่ต้องการให้คุณช่วยเหลือผู้คนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ฉันอยากให้คุณช่วยเหลือผู้คนจากทุกชุมชนเหล่านั้นแทน” หากนั่นคือคำสั่งที่ชัดเจน คุณจะต้องใช้ทรัพยากรตามที่คุณได้จัดเตรียมไว้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้คนจากทุกชุมชนได้รับความช่วยเหลือ

นี่เป็นพระบัญชาที่ได้มอบให้กับคริสตจักรอย่างชัดเจน พระเจ้าทรงต้องการให้ผู้คนจากทุกกลุ่มได้รับการช่วยกู้และได้รับการไถ่โดยพระคริสต์ ดังนั้น การอุทิศตนต่อพระมหาบัญชาในชีวิตและในคริสตจักรของเราจำเป็นต้องเกี่ยวข้อง

กับการอุทิศชีวิตและทรัพยากรของเรา เพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังกลุ่มคนที่ยังเข้าไปไม่ถึง ขอให้พิจารณาสามวิธีที่สิ่งนี้ควรจะเกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อทุกคน

**การอุทิศตนต่อพระมหากษัตริย์ในชีวิตและในคริสตจักรของเรา
จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการอุทิศชีวิตและทรัพยากรของเรา
เพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังกลุ่มคนที่ยังเข้าไปไม่ถึง**

1. เราทุกคนอธิษฐานขอให้มีการสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลก

เรามีโอกาสทุกวันที่จะเป็นส่วนหนึ่งในสิ่งที่พระเจ้ากำลังกระทำอยู่ทั่วโลกจากเรา ภาระใจในการสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลก ปรากฏชัดในชีวิตแห่งการอธิษฐานของคุณหรือไม่? การอธิษฐานเพื่อพันธกิจทั่วโลกไม่ใช่เพื่อคนเพียงไม่กี่คนที่ได้รับเลือกแต่เพื่อเราทุกคน มันจำเป็นต้องมีส่วนที่เป็นองค์ประกอบระดับโลกในทุกการอธิษฐานของเราอย่างต่อเนื่อง คริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องอธิษฐานสำหรับการเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังบรรดาประชาชาติสำหรับคริสตจักรทั่วโลก และสำหรับผู้คนที่หลงหายทั่วโลก นี่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถต่อรองได้สำหรับเราทุกคน

2. เราทุกคนถวายเพื่อเผยแผ่การสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลก

ในโรม 15 เปาโลพูดถึงการรวบรวมเงินถวายเพื่อช่วยตนนำข่าวประเสริฐไปยังประเทศสเปนที่ซึ่งผู้คนยังไม่เคยได้ยิน เขาหวังว่าคริสตจักรที่โรมจะช่วยเขาในการเดินทาง (ข้อ 24) พระธรรมโรมเป็นจดหมายขอสนับสนุนมิชชันนารีที่มีเนื้อหายาว โดยสาระหลักก็คือ “นี่คือพระสิริของพระเจ้าในข่าวประเสริฐ—บัดนี้ขอโปรดช่วยข้าพเจ้าให้ประกาศข่าวประเสริฐนี้แก่ผู้คนที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน”

ในขณะเดียวกัน แม้ว่าการเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังประเทศสเปนซึ่งผู้คนยังไม่เคยได้ยินจะมีความสำคัญเพียงใด และแม้ว่าเราต้องการให้คริสตจักรที่โรมช่วยเหลือในเรื่องนั้นมากเท่าใด เปาโลก็ยังบอกพวกเขาถึงแผนการของเขาที่จะไปยังกรุงเยรูซาเลมก่อน เพื่อส่งมอบความช่วยเหลือทางการเงินให้แก่คริสตจักรที่นั่น (ข้อ 25) คริสตจักรในกรุงเยรูซาเลมประสบกับความอดอยากและกำลังต่อสู้ดิ้นรน

ทางกายภาพ ดังนั้นเปาโลจึงระดมคริสตจักรต่างๆ ทั่วเอเชีย รวมทั้งคริสตจักรที่ยากจนให้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ เขาได้รวบรวมเงินถวายเพื่อนำไปให้กับคริสตจักรที่ทนทุกข์ ยากจน และดั้นรนในกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลให้ความสนใจต่อทั้งความต้องการเร่งด่วนฝ่ายวิญญาณ (ข้าวประเสริฐ) และความต้องการเร่งด่วนทางกายภาพ (ความอดอยาก) ความห่วงใยต่อความต้องการทั้งสองประเภทควรปรากฏชัดในการถวายของเราในฐานะคริสตจักร

ในฐานะคนอเมริกัน ผมอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ผู้คนจะมั่งคั่งร่ำรวยแห่งหนึ่งในโลก พระเจ้าได้ประทานทรัพยากรมากมายให้กับคริสตจักรของเราหลายแห่ง แต่พระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ให้เราทุ่มทรัพยากรทั้งหมดให้กับตัวเราเอง พระองค์ทรงอวยพรเราเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ (สดุดี 67) พระองค์ประทานความมั่งคั่งทางโลกแก่เราเพื่อการนมัสการของพระองค์ทั่วโลก และเมื่อเราถวายเพื่อเป้าหมายนั้น เราควรถามว่าเราจะถวายเพื่อรับใช้คนยากจนได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่พักผ่อนในพระคริสต์ที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนและอดอยาก

3. เราทุกคนออกไปเพื่อเผยแพร่วางการสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางทุกชนชาติทั่วโลก
ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ทุกคนควรออกไปสร้างสาวกในสถานที่ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ และทุกที่ซึ่งพระเจ้าทรงนำ การทำแบบนี้เกี่ยวข้องกับการสร้างสาวกในที่ทำงาน ในที่สนทนา และในที่นมัสการ ทุกวันอาทิตย์เราจะส่งกันและกันออกจากการรวมตัวนมัสการสู่พันธกิจนี้ การออกไปไม่ได้มีไว้สำหรับพวกเราบางคนเท่านั้น การออกไปนั้นมีไว้สำหรับพวกเราทุกคน เราทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างสาวกคนที่สร้างสาวกเพื่อการสร้างสาวกเพราะเรารู้ว่าพระมหาบัญชาไม่ได้มีไว้สำหรับคริสเตียนที่พิเศษเท่านั้น แต่เป็นพันธกิจของคริสเตียนทุกคนและทุกคริสตจักร

แม้ว่าการอธิษฐาน การถวาย และการออกไปเป็นแนวทางที่สาวกพระคริสต์ทุกคนมีส่วนร่วมในพระมหาบัญชาเหมือนกัน แต่ก็มีภารกิจเรียกสำหรับเราแต่ละคนเช่นกัน

สิ่งที่เป็นการทรงเรี่ยกรสำหรับเราแต่ละคน

ในโรม 15:25 เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าความทะเยอทะยานของเขาคือการประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อน แต่น่าตกใจที่เปาโลกล่าวว่าเขาจะไปสเปนเพราะเขาไม่มี “กิจที่จะต้องอยู่” ในแวนแคว้นเหล่านี้อีกต่อไป ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มไปจนถึงเมืองอิลลิริคัม (ข้อ 23) นั้นหมายความว่าทุกคนในเมืองเหล่านั้นได้รับความรอดหรืออย่างน้อยก็ได้ยินข่าวประเสริฐใช่หรือไม่? ไม่ใช่เลย ความหมายในที่นี้ก็คือว่า ในเมืองเหล่านั้นข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศแล้ว มีการสร้างสาวก คริสตจักรได้รับการสถาปนาขึ้น และงานก็กำลังดำเนินการต่อไป

แม้จะถึงเวลาแล้วที่เปาโลจะต้องย้ายไปเมืองใหม่เพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐ แต่เรารู้จากส่วนที่เหลือของพันธสัญญาใหม่ว่า เปาโลบอกให้คนอื่นอยู่ต่อ ตัวอย่างเช่น เปาโลบอกให้ทิโมธีอยู่ต่อเป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส (1 ทิโมธี 1:3) และเปาโลบอกให้ติตัสอยู่ในเกาะครีต (ติตัส 1:5) ในทำนองเดียวกัน เปาโลไม่ได้บอกทุกคนในคริสตจักรโรมว่า พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ไปสเปนกับตน แต่เปาโลชี้ให้เห็นว่าทั้งคริสตจักรเกี่ยวข้องกับพันธกิจของเขา

ในโรม 16:1–16 เปาโลกล่าวถึงผู้คนที่สืบทอดกันที่มีความแตกต่างกันทั้งภูมิหลังและของประทาน ซึ่งมีบทบาทและการทำงานต่างกันในพันธกิจของคริสตจักร ทั้งคริสตจักรต่างมีตัวแทนในกลุ่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นชายและหญิง คนโสดและคนที่แต่งงานแล้ว เด็กและผู้ใหญ่ คนรวยและคนจน สิ่งที่รวมพวกเขาทุกคนให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันคือ พวกเขาดำเนินชีวิตเพื่อการสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางชนทุกชาติทั่วโลก สิ่งนี้ควรจะรวมคริสตจักรของเราให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในปัจจุบัน ในแง่ของบทบาทเฉพาะของเรา การพิจารณาการทรงเรี่ยกรของพระเจ้าในสามด้านนี้อาจเป็นประโยชน์ต่อเราคือ เราไปที่ไหน เราอยู่นานเท่าไร และเราทำงานประเภทใด

1. เราจะไปที่ไหน

พระเจ้าทรงนำพวกเราหลายคนให้ทำพันธกิจภายในชุมชนของเราเป็นหลัก แม้ว่าอาจรวมถึงการมีส่วนร่วมในวัฒนธรรมอื่นที่อาศัยอยู่ใกล้เราด้วย พระวิญญูญาณจะทรงนำคนอื่นให้ออกจากบ้านเกิดไปยังสถานที่อื่นก็เป็นได้ นอกจากนั้น พระองค์ยังนำคนอื่นไปยังสถานที่และกลุ่มผู้คนนอกทวีปของเรา ประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่

ว่า คุณอยู่ที่เดิมหรือย้ายไปที่อื่น ประเด็นสำคัญคือ คุณจะเชื่อฟังพระเจ้า ออกไปทุกที่ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้คุณไปหรือไม่

2. เราจะอยู่ได้นานแค่ไหน

พระเจ้าทรงส่งคนของพระองค์ออกไปทำพันธกิจระยะสั้น ซึ่งมักจะน้อยกว่าสองสัปดาห์ ไม่เพียงเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขาด้วย การถวายเวลาสองเปอร์เซ็นต์ (ประมาณหนึ่งสัปดาห์ต่อปี) เพื่อนำข่าวประเสริฐออกไปยังนอกชุมชนสามารถเปลี่ยนเวลาอีก 98% ที่คุณอาศัยอยู่ในชุมชนของคุณได้ พระเจ้าทรงส่งพี่น้องชายหญิงบางคนออกไปรับใช้นานกว่านั้น ระหว่างสองเดือนถึงสองปี ในสถานที่ต่างๆ และท่ามกลางชนชาติต่างๆ เพื่อการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ ตัวอย่างเช่น ผมสนใจให้นักศึกษาทุกคนใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งช่วงฤดูร้อนหรือหนึ่งภาคการศึกษาเพื่อไปรับใช้กับชนชาติต่างๆ แม้ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงนำพวกเขาให้อาศัยแบบระยะยาวท่ามกลางผู้คนที่ยังเข้าไม่ถึง แต่ประสบการณ์นี้จะเปลี่ยนมุมมองของพวกเขาต่อพันธกิจของพระเจ้าท่ามกลางชนชาติต่างๆ ทั่วโลกอย่างสิ้นเชิง บางครั้ง โอกาสนี้สามารถเป็นไปได้สำหรับครูและอาชีพอื่นๆ ที่มีช่วงวันหยุดยาวกว่า และอาจเป็นไปได้สำหรับผู้ที่ทำงานทางไกลด้วย ผู้เชื่อที่เกียติมาอยู่แล้วและกึ่งเกียติมาอาจสามารถรับใช้ได้นานถึงสองปีเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังกลุ่มคนอื่น

ท้ายที่สุด พระเจ้ายังทรงนำคริสเตียนบางคนออกไปแบบระยะยาว เพื่อย้ายไปที่ไหนสักแห่งหนึ่งนานกว่าสองปี พี่น้องเหล่านี้อาจถึงกับย้ายไปอาศัยและทำงานอย่างถาวรท่ามกลางชนชาติและสถานที่ที่ยังไม่เคยมีใครเข้าไปถึง

3. เราทำงานประเภทใด

ประโยชน์ส่วนหนึ่งของพระพรฝ่ายวัตถุของพระเจ้าคือ เราสามารถให้การสนับสนุนทางการเงินแก่พี่น้องในพระคริสต์ที่ข้ามวัฒนธรรมเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ การถวายนี้ช่วยให้มิชชันนารีบางคนไปยังผู้คนและสถานที่ที่ยังไม่เคยมีใครเข้าถึง ในขณะที่ได้รับการสนับสนุนจากคริสเตียนคนอื่นๆ ในคริสตจักร แต่การเข้าถึงกลุ่มคนที่ยังไม่มีใครเข้าถึงมากกว่า 6,000 กลุ่มทั่วโลกนั้นไม่น่าจะเกิดขึ้น

ผ่านชายและหญิงที่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินอย่างเต็มที่เท่านั้น เราต้องตั้งใจสำรวจวิธีที่พระเจ้าอาจจะส่งพี่น้องชายหญิงที่สนับสนุนตนเองไปยังผู้คนและสถานที่ซึ่งยังไม่มีใครเข้าไปถึง

ศูนย์กลางของการตั้งคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่สามแห่งในโลกยุคโบราณ (อันทิโอก อเล็กซานเดรีย และโรม) นั้นไม่ได้ถูกก่อตั้งโดยเหล่าอัครทูต แต่โดยคนงานที่ใช้อาชีพของตนเป็นเวทีในการสร้างสาวกในพื้นที่บุกเบิก ปัจจุบัน กลุ่มคนที่เข้าไม่ถึงนั้นเข้าถึงได้ยากมาก และคุณไม่สามารถเข้าไปในสถานที่ซึ่งเข้าไม่ถึง เช่น ประเทศซาอุดีอาระเบียด้วยวีซ่ามิชชันนารีคริสเตียน อย่างไรก็ตาม นักธุรกิจชายและนักธุรกิจหญิงที่เป็นคริสเตียน สามารถ เข้าสู่บางพื้นที่เหล่านี้ได้

เมื่อผมพูดถึงพันธกิจ สิ่งสุดท้ายที่ผมอยากให้ผู้คนคิดก็คือ “ฉันต้องละทิ้งงาน อาชีพ ทักษะ และการศึกษาของฉันไว้เบื้องหลัง” แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ผมอยากให้พวกเขาถามว่า “มีวิธีใดบ้างที่งาน อาชีพ ทักษะ และการศึกษาของฉันจะถูกนำมาใช้เพื่อทำให้ข่าวประเสริฐเป็นที่รู้จักในสถานที่แห่งหนึ่งที่มีความต้องการมากที่สุดในโลก?” เราต้องการให้คริสเตียนทุกคนเริ่มถามคำถามเหล่านี้ และเราต้องการพ่อแม่ที่จะฝึกลูกให้คิดเช่นนี้ จะเป็นอย่างไรหากเราสนใจลูกๆ ของเราให้ตั้งใจเรียนหนังสือ ไม่ใช่เพื่อให้พวกเขาสามารถได้งานที่ดี ทำเงินได้มาก และใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายในสภาพแวดล้อมแบบคริสเตียน แต่เพื่อให้พวกเขาพร้อมที่จะไปหาผู้คนทั่วโลกด้วยทักษะ การฝึกฝน และระดับการศึกษาของพวกเขา และทำให้ข่าวประเสริฐเป็นที่รู้จักท่ามกลางคนที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน?

มันอาจเป็นไปได้ที่พระเจ้าได้ทรงออกแบบโลกาภิวัตน์ทางด้านการตลาดในปัจจุบัน เพื่อการเผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระองค์ผ่านทางประชากรของพระองค์ เพื่อถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์

คำถาม เพื่อการอภิปราย

1

ทำไมคริสตจักรจึงดำรงอยู่?

2

พระเจ้ากำลังกระทำอะไรในโลกนี้?

3

การอธิษฐานมีบทบาทอย่างไรในการขยายการสรรเสริญพระเจ้า
ท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั่วโลก?

4

มุมมองตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับพันธกิจ
เปลี่ยนวิธีที่เราถวายอย่างไร?

5

พันธกิจของคริสตจักรอาจส่งผลต่อมุมมองงานของคุณอย่างไร?

บทสรุป

โดย เดวิด เบอร์เน็ตต์

หวังว่าจะมีหลายคนเมื่อศึกษาหนังสือเล่มนี้จบแล้วจะเกิดความเชื่อมั่นว่า พวกเขาควรโอบรับเอาการออกแบบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร พวกเขาจะได้รับแรงบันดาลใจที่จะร่วมมือกับเพื่อนสมาชิกคริสตจักรเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ และการเผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระองค์ นั่นคือเป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ อย่างแน่นอน

ขณะเดียวกัน คู่มือเช่นนี้อาจทำให้บางคนรู้สึกท้อใจเล็กน้อย พระวาทะของพระเจ้าได้เน้นย้ำจุดบอดมากมายในคริสตจักรของพวกเขาเอง (และในชีวิตของพวกเขาเอง) และพวกเขาไม่รู้อีกว่าจะต้องทำอะไรต่อไป พวกเขามองเห็นข้อบกพร่องของคริสตจักรในการถวาย และการเทศนา และการสามัคคีธรรม และการประกาศข่าวประเสริฐ และการนมัสการ และการลงวินัยคริสตจักร นี่ยังไม่ได้กล่าวถึงคุณสมบัติอื่นอีกหกประการ

บางคนจะถูกทดลองใจให้วิพากษ์วิจารณ์คริสตจักรและผู้นำคริสตจักรของตน พวกเขาอาจคิดไปถึงขั้นเข้าร่วมคริสตจักรใหม่ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ “มีครบทุกอย่าง”

ก่อนที่จะท้อใจหรือตัดสินใจอะไรแบบหุนหันพลันแล่น ขอให้ผมได้บอกความลับเล็กๆ แก่คุณก่อน นั่นคือ ไม่มีคริสตจักรใดที่มีครบทุกอย่าง นี่ไม่ได้หมายความว่า บางคริสตจักรไม่จำเป็นต้องปฏิรูปอย่างจริงจัง แต่เป็นการบอกว่าการค้นหาคริสตจักรที่สมบูรณ์แบบจะทำให้คุณผิดหวังเสมอ เพราะมันไม่มีอยู่จริง คริสตจักรทุกแห่งมีพื้นที่ที่ให้เติบโตในแต่ละคุณลักษณะทั้งสิบสองประการ

ต้องขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงใช้คริสตจักรที่ไม่สมบูรณ์แบบ เพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

คริสตจักรที่ไม่สมบูรณ์แบบ

คริสตจักรในยุคแรกเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับเราในแง่ของลำดับความสำคัญในคริสตจักร (ดู กิจการ 2:42-47) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าที่ประชุมของเรามีสุขภาพดีขึ้นและเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น หากเราทำตามแบบอย่างของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระธรรมกิจการทำให้เห็นชัดเจนว่า ความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของคริสตจักร

ตัวอย่างเช่น สามิภรรยาคนหนึ่งที่ต้องเสียชีวิตเพราะโกหกเรื่องเงินถวายของตน (กิจการ 5:1-11) ถึงแม้ว่าผู้เชื่อในยุคแรกจะมีใจกว้างขวางมากมายเพียงใด แต่ความต้องการของบรรดาหญิงม่ายที่พูดภาษากรีก็ถูกละเลย (กิจการ 6:1) และปัญหาไม่ได้จำกัดอยู่ที่เฉพาะในพระธรรมกิจการเท่านั้น

การอ่านพระธรรมต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่มักรวดเร็วเผยให้เห็นถึงปัญหาอันมากมายในคริสตจักรตามที่แตกต่างกัน ปัญหาเช่น คำสอนเทียมเท็จ (กาลาเทีย 1:6-9) การทะเลาะวิวาท (ยากอบ 4:1-12) การผิดประเวณี (1 โครินธ์ 5:1-2) และการประกอบมหาสนิทอย่างไม่เหมาะสม (1 โครินธ์ 11:17-22) และปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย แม้ว่าจะมีบาปและข้อบกพร่องเหล่านี้ พระเจ้ายังทรงใช้คริสตจักรเหล่านั้นเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระองค์ให้ไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และพระองค์ยังคงใช้คริสตจักรที่ไม่สมบูรณ์แบบจนถึงทุกวันนี้เพื่อจุดประสงค์เดียวกัน นั่นไม่ได้หมายความว่า การเชื่อฟังของเราไม่สำคัญ แต่นี้ควรเตือนเราไม่ให้คิดว่า ฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐขึ้นอยู่กับความสามารถของเราที่จะทำตามคุณลักษณะสิบสองประการที่กล่าวถึงในบทที่แล้วอย่างชำนาญ “ความรอดนั้นมาจากพระยาห์เวห์” (โยนาห์ 2:9)

ดังนั้น เนื่องจากคริสตจักรของเราจะไม่บรรลุถึงความสมบูรณ์แบบเมื่อยังอยู่ในโลกนี้ เราควรตอบสนองอย่างไรเมื่อพิจารณาถึงข้อบกพร่องของเรา?

จะอย่างไรต่อไป?

ก่อนที่จะกลายเป็นพวกคนชอบวิพากษ์วิจารณ์เพราะคริสตจักรของเราตกจากมาตรฐานและรูปแบบตามหลักพระคัมภีร์ เราควรเริ่มต้นด้วยการสารภาพบาปและข้อบกพร่องของเราเอง และด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิทธิพิเศษ

ในการเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งเป็นคริสตจักรที่พระองค์ทรงซื้อ “ด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์” (กิจการ 20:28) จากนั้น เราควรอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทำงานทั้งภายในและผ่านทางเรา เพื่อนสมาชิก และผู้นำคริสตจักรของเรา นั่นจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

ในกรณีส่วนใหญ่ ทำที่ทั่วไปของเราควรอยู่หนึ่งๆ และรับใช้อย่างสัตย์ซื่อในที่ซึ่งเราอยู่ อย่างไรก็ตาม หากคริสตจักรปัจจุบันของคุณไม่ได้ยึดมั่นข่าวประเสริฐ สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ หรือหลักคำสอนพื้นฐานอื่นๆ ของความเชื่อของคริสเตียน (ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ตรีเอกภาพ การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยทางความเชื่อ ฯลฯ) เช่นนั้นแล้ว เพื่อเห็นแก่จิตวิญญาณของคุณ คุณควรย้ายการเป็นสมาชิกของคุณไปยังคริสตจักรที่เชื่อในข่าวประเสริฐ คุณสามารถมองข้ามงานทาสที่แย่ แผ่นกระเบื้องหลังคาที่หายไป และหน้าต่างที่พังบางส่วนได้ แต่บ้านที่มีรากฐานที่แน่นเป็นอันตราย อาจมีสถานการณ์อื่นๆ ที่การย้ายสมาชิกของคุณอาจเป็นเรื่องฉลาด แต่การตัดสินใจดังกล่าว ควรทำหลังจากการอธิษฐานหลายครั้ง และตามคำปรึกษาของเพื่อนคริสเตียนที่คุณไว้วางใจได้ซึ่งรู้จักคุณดีเท่านั้น ไม่ว่าคุณจะตัดสินใจอย่างไร จงปฏิบัติต่อเพื่อนสมาชิกด้วยความรักและความถ่อมใจ และมุ่งมั่นที่จะไม่ก่อให้เกิดความแตกแยก

ภาพที่มักจะถูกปรากฏให้เห็นก็คือ คริสตจักรมากมายจะพลาดสักเรื่องในเส้นทางนี้ บางคริสตจักรกระตือรือร้นที่จะเผยแพร่ข่าวประเสริฐ แต่เราต้องเริ่มฝึกความรับผิดชอบและวินัยตามหลักพระคัมภีร์ หรือบางคริสตจักรเน้นการสามัคคีธรรมและชุมชนอย่างถูกต้อง แต่ไม่ได้ตรวจสอบพระคัมภีร์ที่ระบุถึงคุณสมบัติเหมาะสมของผู้นำ คริสตจักรบางแห่งอาจเป็นที่รู้จักในฐานะกลุ่มผู้อธิษฐาน—เป็นพยานที่ยอดเยี่ยม!—แต่กลับไม่ได้มีมหาสนิทด้วยกันมานานกว่าหนึ่งปีแล้ว และยังมีตัวอย่างเหตุการณ์อีกมากมายในทำนองนี้

หากคุณสังเกตเห็นปัญหาสำคัญที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข อย่าบ่นหรือแพร่กระจายความไม่พอใจของคุณไปยังผู้อื่น แทนที่จะทำเช่นนั้น ให้ถามหนึ่งในศิษยาภิบาลของคุณว่า คุณสามารถพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับปัญหานี้เป็นการส่วนตัวได้หรือไม่ ใช้พระคัมภีร์เพื่อแบ่งปันความกังวลของคุณอย่างถ่อมใจ และให้เขารู้ว่าคุณกำลังอธิษฐานเพื่อเขาและคริสตจักร ไม่ว่าเขาจะตอบสนองอย่างไร จงตั้ง

ปณิธานที่จะเป็นสมาชิกคริสตจักรที่มุ่งมั่นและรับใช้พระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อ ณ ที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงวางคุณไว้ จงให้แบบอย่างของคุณมีอิทธิพลต่อผู้อื่น

หากคุณเป็นผู้นำคริสตจักร อาจมีประเด็นยากที่คุณต้องแก้ไข จงอธิษฐานขอสติปัญญาและกำลังของพระเจ้า และจงจำไว้ว่าคุณต้องอดทนกับคนของคุณ เหมือนอย่างที่คุณอดทนกับคน การแยกแยะว่าปัญหาใดแรงกดดันที่สุด รวมถึงความรวดเร็วในการแก้ไขปัญหาไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป จงแบ่งปันความกังวลของคุณกับเพื่อนศิษยาภิบาล และขอคำปรึกษาจากพวกเขา คุณอาจพิจารณาขอคำแนะนำจากศิษยาภิบาลที่เชื่อถือได้ในคริสตจักรอื่นซึ่งเผชิญกับความท้าทายคล้ายกัน

ต้องขอบคุณพระเจ้าที่ท้ายที่สุดแล้ว ความสัตย์ซื่อของคริสตจักรของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา พระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในเราทรงสัญญาว่าจะทรงทำสิ่งที่ได้เริ่มต้นไว้ให้สำเร็จ (ฟิลิปปี 1:6) ดังนั้นเราจึงสามารถพึ่งพาฤทธิ์อำนาจพระองค์และพึ่งพาสติปัญญาของพระองค์ได้ ความพึงพอใจของเราไม่ได้อยู่ในตัวเราเอง แต่อยู่ที่พระองค์ผู้ทรงสัญญาว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรไม่ได้” (มัทธิว 16:18)

เกี่ยวกับเดวิด แพลทท์

เดวิด แพลทท์ รับผิดชอบในฐานะผู้นำศิษยาภิบาลคริสตจักรแมคสันไบเบิล ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เขาเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นประธานของ Radical ซึ่งเป็นพันธกิจที่มีอยู่เพื่อจัดเตรียมคริสตจักรให้พร้อมสำหรับการทำภารกิจ สามารถดูแหล่งข้อมูลจากเดวิด แพลทท์ และ พันธกิจ Radical ได้ที่ Radical.net

เดวิด แพลทท์เป็นผู้เขียนหนังสือ *Radical, Radical Together, Follow Me, Counter Culture, Something Needs to Change* และ *Before You Vote* และเขาเป็นผู้เขียนหนังสือหลายเล่มในชุดหนังสือ *Christ-Centered Exposition Commentary*

เดวิด แพลทท์ ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์นิวออร์ลีนส์แบ็บติสต์ เขาอาศัยอยู่ในเขตเมโทร กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. พร้อมกับภรรยาและลูกๆ

เกี่ยวกับพันธกิจเรดิคัล (Radical)

พระเยซูทรงเรียกเราให้ประกาศพระสิริของพระองค์ท่ามกลางชนทุกชาติโดยการสร้างสาวกและการทรมานคริสตจักร การทำพันธกิจไม่ใช่แค่หนึ่งในสารพัดโครงการของคริสตจักร แต่เป็นการทรงเรียกชีวิตของเราในฐานะคริสเตียน

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้มีผู้คนจำนวน 3.2 พันล้านคนที่ยังเข้าไม่ถึงข่าวประเสริฐ และหลายคนต้องทนทุกข์ทรมานเกินกว่าจะจินตนาการได้ และมีเงินพันธกิจ 1% เท่านั้น และมีมิชชันนารีเพียง 3% เท่านั้นที่ไปยังพื้นที่ซึ่งเข้าไม่ถึง บางสิ่งบางอย่างจะต้องเปลี่ยนแปลง

พันธกิจ Radical ก่อตั้งขึ้นเพื่อเตรียมคริสตจักรให้พร้อมสำหรับพันธกิจ

เราทำสิ่งนี้โดยการจัดเตรียม:

- คู่มือคำสอนตามหลักพระคัมภีร์เพื่อช่วยพัฒนาคริสเตียนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่และคริสตจักรที่มีสุขภาพดี
- ช่องทางที่เชื่อถือได้ในการสนับสนุนทางการเงินแก่พันธกิจท่ามกลางผู้ที่ยังเข้าไม่ถึง
- การฝึกอบรมที่ดีถูกต้องเพื่อออกไปสู่ผู้ที่เข้าไม่ถึงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หากต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมหรือมีส่วนร่วม ให้ไปที่ Radical.net

จดบันทึก

1. ภาษาอังกฤษมีคำว่า “complete” ในภาษากรีกคือคำว่า *artios* แต่ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาไทย - ผู้แปล
2. Amy Carmichael, *Thou Givest... They Gather: Truths Gleaned From The Word of God* (Fort Washington: CLC, 2013), 13.
3. This study was carried out by Back to the Bible and can be accessed at https://www.backtothebible.org/files/web/docs/cbe/Research_Synthesis_Bible_Engagement_And_Spiritual_Growth_Aug2012.pdf
4. R.A. Torrey, *The Divine Origin of the Bible* (London: James Nisbet & CO., 1903), 32.
5. Matthew Levering, *On Christian Dying: Classic and Contemporary Texts* (Oxford: Rowman & Littlefield, 2004), 11.
6. J.C. Ryle, *What is the Church? A Question For The Times* (New York: Protestant Episcopal Society for the Promotion of Evangelical Knowledge, 1856), 13.
7. J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1973), 200-201.
8. Many other examples could be given, including Deut 4:9-10, 14, 40; 5:1, 32-33; 6:24-25.
9. James Truslow Adams, *The Epic of America* (New York: Little, Brown and Company, 1931), 214-215.
10. As cited in E.M. Bounds, *Works of E.M. Bounds* (Zeeland: Reformed Church Publications, 2015), 397.
11. George Müller, *A Narrative of Some of The Lord’s Dealings with George Müller* (London: J Nisbet & Co, 1855), 147.

12. Steve Corbett and Brian Fikkert, *When Helping Hurts: How to Alleviate Poverty without Hurting the Poor... and Yourself* (Chicago: Moody, 2014), 41.
13. Randy Alcorn, *Money, Possessions and Eternity* (Carol Stream: Tyndale, 2003), 173.
14. Ibid.
15. Catechism of the Catholic Church, 1987, accessed at http://www.vatican.va/archive/ccc_css/archive/catechism/p3s1c3a2.htm. See also Council of Trent, Session 6, Canon 2, 9, 12.
16. Catechism of the Catholic Church, 1336 (accessed at http://www.vatican.va/archive/ccc_css/archive/catechism/p3s1c3a2.htm
17. Ibid., 1416.
18. Ibid., 1414.
19. The following passages mention other spiritual gifts as well as roles in the church that require special gifting: 1 Cor 12:4-11, 28-30; Eph 4:11; 1 Pet 4:10-11.
20. *The Apology of Aristides*, translated by Rendel Harris (London: Cambridge, 1893); as cited in John MacArthur, *Acts 1-12*, MacArthur New Testament Commentaries, 90-91.
21. John MacArthur, *1 Corinthians*, MacArthur New Testament Commentaries (Chicago: Moody, 1984), 124.
22. E.M. Bounds, *The Complete Works of E.M. Bounds* (Radford: Wilder, 2009), 41-44.
23. กิจการ 20:17 คำว่า “ผู้ปกครอง” ในภาษาต้นฉบับภาษากรีกใช้คำว่า *presbyteros* หมายถึง ผู้ที่มีอายุ, ผู้ใหญ่, ผู้อาวุโส ส่วนในฟิลิปปี 1:1 คำว่า “ผู้ปกครองดูแล” ในภาษาต้นฉบับภาษากรีกใช้คำว่า *episkopos* หมายถึง ผู้ดูแล, ผู้สอดส่องดูแล - ผู้แปล
24. ภาษาไทยคำว่า “ศิษยาภิบาล” ในภาษาต้นฉบับภาษากรีกใช้คำว่า *poimen* หมายถึง ผู้เลี้ยงแกะ (ดูเพิ่มเติม มัทธิว 9:36, 25:32, 26:31 เป็นต้น) - ผู้แปล

25. คำแปลในพระคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่าย
26. ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยมักจะแปลภาษากรีกคำว่า *presbyteros* เป็น “ผู้ปกครอง” และภาษากรีกคำว่า *episkopos* เป็น “ผู้ปกครองดูแล” หรือ “ผู้ดูแล” - ผู้แปล

เกรซบรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาหัวใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกรับความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรก ให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

[facebook.com/gracebannasan](https://www.facebook.com/gracebannasan)

[@gracebannasan](https://www.line.me/@gracebannasan)

[instagram/gracebannasan](https://www.instagram.com/gracebannasan)

คริสตจักรเป็นของพระเยซู คุณจะวางใจพระองค์ให้เป็นผู้ตัดสินใจหรือไม่?

น่าเสียใจที่คริสเตียนจำนวนมากไม่เคยหยุดที่จะถามว่าพระวาระของพระเจ้ากล่าวถึงสิ่งใดเกี่ยวกับว่า คริสตจักรควรทำหน้าที่อย่างไรและควรทำสิ่งใด พวกเขาคิดว่าพันธกิจของคริสตจักรขึ้นอยู่กับความสามารถและความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ในหนังสือเล่มนี้ เดวิด แพลทท์ เน้นย้ำคุณลักษณะสิบสองประการจากพระวาระของพระเจ้าที่ควรเป็นคุณลักษณะของทุกคริสตจักร

การเทศนาและการสอน

การประกาศข่าวประเสริฐ

การสร้างสาวก

การอธิษฐาน

การถวาย

การเป็นสมาชิก

ศาสนพิธี

การสามัคคีธรรม

ความรับผิดชอบและวินัย

ความเป็นผู้นำ

การนมัสการ

พันธกิจ

“ไม่มีคริสตจักรใดสมบูรณ์แบบ แต่เมื่อเรายอมรับการออกแบบของพระเจ้า เราจะพบว่าสติปัญญาและฤทธิ์อำนาจของพระองค์มีมากเกินไปสำหรับพันธกิจที่พระคริสต์ทรงมอบให้ประชากรของพระองค์—การสร้างสาวกจากชนทุกชาติ

เดวิด แพลทท์ รับผิดชอบในฐานะศิษยาภิบาลนำหลักของคริสตจักรแมคลินไบเบิลในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และเขาเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นประธานของพันธกิจ Radical (radical.net) เดวิดสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาด้วยเกียรตินิยมจากพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์ นิวออร์ลีนส์แบปติสต์ และเป็นผู้เขียนหนังสือ *Radical, Radical Together, Follow Me, Counter Culture, Something Needs to Change* และ *Before You Vote* และหนังสืออีกหลายเล่มในชุดหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ Christ Centered Exposition Commentary

